robin cook

BEYİN

Yazarın Yayınevimizde Çıkan Diğer Kitapları :

Koma
Heykel

altın kitaplar
yayınevi

Bu Dizi
Doğan Hızlan
Başkanlığında
Bir Kurul
Tarafından
Hazırlanmaktadır

Birinci Baskı : Mayıs — 1981
Dizgi — Baskı : Altın Kitaplar Basımevi

Robin Cook

Beyin

(Brain)

Türkçesi :

OYA ALPAR

(C) Copyright : Robin Cook / Kesim Ajansı /
Altın Kitaplar / 1981

BİRİNCİ BÖLÜM

7 Mart

Katherine Collins kaldırım üstündeki üç basamağı çıkarken ayakları geri geri gidiyordu. Paslanmaz çelik çerçeveli cam kapıyı itti, ama açamadı. Başını geriye atıp kapının yanındaki duvara çakılı, «New York Kenti Sağlık Merkezi» yazan kabartma tabelayı okurken, «Buradan içeri adımlarını atanlar, tüm umutlarınızı yitirin» yazılmasının daha uygun olacağını düşündü.

Mart ayının sabah güneşi gözlerini kamaştırmıştı. İçindeki dürtü buradan kaçıp evinin huzurlu havasına sığınmasını söylüyordu. Dünyada en son gitmek istediği yer hastaneydi. Fakat geri dönmesine fırsat kalmadan, basamakları çıkan bazı hastalar, yanından geçerek hiç duraksamadan ana klinik merkezine açılan kapıyı çekip birdenbire dehşet veren o koca binanın içinde gözden kayboluverdiler.

Katherine gözlerini kapatıp bir an aptallığına hayret etti. Tabii ya, kliniğin kapıları dışa açılıyordu. Omzuna astığı çantasını kolunun altına sıkıştırarak kapıyı çekip açtı ve cehennem dünyasına daldı.

Katherine'i rahatsız eden ilk şey koku oldu. Yirmi yıllık yaşamında böylesine iğrenç koku duymamıştı. İç bayıltıcı deodorant ve alkol karışımı koku duvarlara sinmişti. Katherine alkolün mikropları, deodorantın da hastalıkların biyolojik kokularını bastırmak için serpildiğini düşünüyordu. Pis kokunun üstüne saldırması, Katherine'nin kendisini kandırma çabasının kırıntılarını da silip götürdü. Hastaneye ilk kez birkaç ay önce gelmişti. O güne dek sağlığının bozulabileceğini aklından geçirmiyordu. Şimdi kliniğin kapısından adımını atar atmaz burnuna dolan kokular, son zamanlarda sağlığının bozulduğunu tüm şiddetiyle bilinç düzeyine çıkardı. Dudaklarını ısırıp duygularını baskı altına almaya çalışarak asansörlere doğru yürüdü.

Katherine hastanedeki kalabalıktan nefret ederdi. İnsanların soluklarından, öksürüklerinden ve yanından geçerlerken kendisine değmelerinden sakınmak için bir kozanın içinde saklanmayı yeğliyordu. Eğri büğrü yüzlere, pul pul kabaran kızarıklıklara ve irin sızan yaralara bakmakta zorluk çekerdi. Asansörün içi daha feciydi. Birbirine yapışan şekilsiz topluluğu görünce, Brueghel'in tablolarındaki insanları anımsadı. Çevresindeki kalabalığı görmemek için gözlerini kat göstergesi ışıklarına dikip, içinden Jinekoloji Kliniğindeki danışma görevlisiyle yapacağı konuşmayı yinelemeye başladı. «Merhaba, adım Katherine Collins. Üniversite öğrencisiyim. Buraya dört kez geldim. Sağlık sorunlarımı aile doktorumuzla görüşmek üzere evime dönüyorum. Jinekoloji raporlarımın kopyalarını almak istiyorum,» diyecekti.

Her şey, çok basit görünüyordu. Katherine gözlerini asansörcüye çevirdi. Adamın kocaman, ablak bir yüzü vardı. Başını yana çevirince, kafa yapısının yamyassı olduğu görünüyordu. Katherine'nin gözleri istemeden önündeki eğri büğrü şekle takıldı. Adam üçüncü kata geldiklerini bildirmek için başını çevirince göz göze geldiler. Asansörcünün gözlerinden biri yana kaymış, diğeriyse kötülük dolu bakışlarla Katherine'e dikilmişti. Kız yüzünün kızardığını hissederek bakışlarını adamdan kaçırdı. İri, şişman, kıllı bir erkek duran katta inerken, Katherine'i kabaca yana itti. Düşmemek için elini asansörün duvarına dayayan Katherine, yanında duran sarışın, beş yaşlarındaki çocuğa baktı. Çocuğun gözlerinden biri menekşe rengi kocaman kat kat tümörün altında kalmıştı; yeşil olan diğeriyse kendisine gülümsüyordu.

Asansörün kapıları kapandı, yine hareketa geçti. Katherine başının döndüğünü hissediyordu. Bir ay önce geçirdiği iki baş dönmesi krizine benzemiyordu bu, ama yine de asansörün içindeki boğucu atmosfer de korku vericiydi. Gözlerini kapatıp kapalı yerlerde kalmaktan duyduğu korkuyu yenmeye çalıştı. Arkasında öksüren hastanın sıcak soluğu ensesine vuruyordu. Asansör durdu. Kapılar açıldı. Katherine kliniğin dördüncü katında asansörden indi. Arkasından kendisini iteleyen insanların geçmeleri için gidip duvara yaslandı. Baş dönmesi hızla geçiyordu. Kendisini iyi hissetmeye başlayınca, yirmi yıl önce açık yeşile boyanmış koridorda sola dönüp yürümeye başladı.

Koridor Jinekoloji Kliniğinin geniş ana bek-

leme salonuna açılıyordu. İçerisi hastalardan, çocuklardan ve sigara dumanından durulmaz haldeydi. Katherine salondan geçip sağ yandaki köşeye yürüdü. Universite kliniği ana salon gibi döşenmediği halde, tüm kolejlere ve hastane görevlilerine hizmet eden ayrı bir bekleme odasına sahipti. Katherine salondan içeri girince, parlak nikel ve plastik deri kaplı koltuklara oturmuş ve hepsi sinirli hareketlerle ellerindeki eski tarihli dergileri karıştıran yedi kadın gördü. Danışma bankosunun arkasında, yassı göğsüne özenle iğnelenmiş etiketten adının Ellen Cohen olduğu anlaşılan, yüz hatları sivri, teni solgun, saçları boyalı, yirmi beş yaşlarında, ufak tefek bir kadın oturuyordu. Katherine bankoya yaklaşırken başını kaldırıp ona baktı.

«Merhaba, adım Katherine Collins...» diye söze başlayınca, sesinin amaçladığı ısrarcı tondan yoksun olduğunu fark etti. Aslında istediğini açıklayıp sözlerini bitirdikten sonra, âdeta yalvarırcasına konuştuğunu anladı.

Danışma görevlisi bir an Katherine'nin yüzüne baktı. «Raporlarınızı mı istiyorsunuz?» diye soran sesinde horgörü ve şaşkınlık vardı.

Katherine gülümsemeye çalışarak başını salladı.

Ellen Cohen sert ve otoriter bir sesle, «Bu konu hakkında Bayan Blackman'e danışmanız gerek. Lütfen oturup bekleyin,» dedi. Katherien arkasını dönüp bankoya en yakın koltuğa oturdu. Danışma görevlisi dosya dolabından Katherine'nin klinik kartını bulup çıkardı. Sonra muayene odalarına açılan kapıların birinden içeri girip gözden kayboldu.

Katherine farkında olmadan parlak kahverengi saçlarını eliyle düzeltip sol omuzundan aşağı çekiştirmeye başladı. Sıkıntı içinde bulunduğu zamanlar hep bu hareketi yapmaya alışmıştı. Parlak, dikkatli, gri mavi gözleri olan çekici, hoş bir genç kadındı. Boyu bir altmış beş olduğu halde, enerji dolu kişiliğinden dolayı daha uzun boylu gösteriyordu. Dürüst ve açık sözlülüğü, kolejdeki tüm arkadaşları tarafından sevilen ve aranılan biri olmasını sağlamıştı. Tek çocuklarını çok seven ana babasıysa kızlarının New York gibi vahşi bir kentte başına bir şey gelmesinden endişe ediyorlardı. Katherine anne ve babasının kendisine gösterdiği ilgi ve aşırı koruma duygusundan kurtulup kişiliğini kanıtlamak için New York'ta bir koleje devam etmeyi yeğlemişti. Son zamanlarda şu hastalığa yakalanıncaya dek anne ve babasının uyarılarını kulak ardı etmeyi başarmıştı. New York'un yaşam dolu havasına ayak uydurup kenti sevmişti.

Danışma görevlisi muayene odasından çıkıp daktilo makinesinin başına geçti.

Katherine gizlice gözlerini bekleme odasının içinde gezdirerek başlarını önlerine eğmiş, koyun sürüsü gibi bekleşen kadınlara baktı. Ve muayene edilmeyi beklemediğini düşünüp Tanrıya şükür etti. Dört kez bu tatsız olaya katlanmak zorunda kalmıştı. En son dört hafta önce buraya gelmişti. Aslında Massachussetts Weston'a geri dönüp ilk muayene olduğu Dr. Wilson'a görünmeyi yeğlerdi. Dr. Wilson klinikteki doktorlardan daha yaşlı ve muayenenin utandırıcı durumunu esprileriyle dayanılır hale

getirmesini bilecek kadar da tecrübeliydi. Oysa klinikteki çalışma düzeni başkaydı. Genellikle soğuk ve kent hastanelerinde görülen ilgisizlikle doluydu. Buraya her gelişinde âdeta bir karabasanın içine düşüyordu. Fakat Katherine hastalanıncaya dek bağımsızlık duygusunun zorlamasıyla buraya gelmekte ısrar etmişti.

Koyu siyah saçlarını ensesinde sıkı topuz halinde toplamış, tıknaz, kırk beş yaşlarında görünen başhemşire Bayan Blackman odaların birinden dışarı çıktı. Profesyonel titizlikle kolalanmış üniformasında en ufak leke yoktu. Kadının soğuk davranışları, on bir yıldır çalıştığı Sağlık Merkezini nasıl ustalıkla yönettiğini yansıtıyordu.

Danışma görevlisi, Bayan Blackman ile fısıldaşırken, Katherine kendi adından söz edildiğini duydu. Hemşire başını sallayarak dönüp bir an kendisinden yana baktı. Bayan Blackman'nin koyu kahverengi gözlerindeki sıcaklık, kadının soğuk dış görünüşüne hiç uymuyordu. Birdenbire Katherine başhemşirenin hastane dışında çok daha iyi davranacağını düşündü.

Fakat Bayan Blackman, Katherine ile konuşmadı. Eğilip Ellen Cohen'nin kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra yine muayene odasına girip gözden kayboldu. Katherine yüzünün kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Göz göre göre kendisine aldırmadıklarını belli etmişlerdi. Klinik personeli onun özel doktoruna muayene olmayı yeğlemesini hoş karşılamadıklarını davranışlarıyla açıkça belirtiyorlardı.

Sinirli bir tavırla uzanıp bir yıl öncesine ait, kapakları yırtılmış **Ladies Home Journal** dergisini eline alarak görmeyen gözlerle baktı.

Bu gece habersizce eve dönünce, anne ve babasının ne denli sevineceklerini düşünerek oyalanmaya çalıştı. Evdeki eski odasından içeri girişini düşledi. Geçen Noel'den beri evine gitmemişti. Ama odasını bıraktığı gibi, sarı yatak örtüsüne uygun perdeleri ve çocukluğundan bu yana annesinin özenle sakladığı oyuncaklarıyla süslü bulacağını biliyordu. Annesinin güven dolu havasını gözlerinin önüne getirince, eve dönüşümü aileme haber versem mi, diye düşündü. Haber verecek olursa anne ve babasının, Logan Havaalanına kendisini karşılamaya geleceklerini biliyordu. Belki de eve dönüşünün nedenlerini açıklaması için telefonda kendisini sıkıştıracaklardı. Katherine ise hastalığını onlarla yüz yüze konuşmak istiyordu.

Yirmi dakika sonra Bayan Blackman yine ortaya çıktı ve danışma görevlisinin yanına gidip alçak sesle konuştu. Katherine elindeki dergiye dalmış gibi davranıp kadını görmezden geldi. Sonunda hemşire danışma görevlisine söyleyeceklerini bitirip Katherine'nin yanına geldi.

Bayan Blackman hafifçe hoşnutsuzluğunu belirten bir sesle, «Bayan Collins?» diye sordu.

Katherine başını kaldırıp baktı.

«Klinik raporlarınızı istediğinizi öğrendim.»

Elindeki dergiyi sehpanın üstüne bırakan Katherine, «Evet doğru,» diye yanıtladı.

«Bizim tedavimizden memnun kalmadınız mı?»

«Hayır, hayır. Evime dönüyorum da... Aile doktorumuzla görüşeceğim. Raporları da yanımda götürmek istedim.»

«Çok garip,» diye Bayan Blackman söylen-

di. «Raporları yalnız doktorlar istedikleri zaman yollarız.»

«Bu gece evime dönüyorum. Raporları beraberimde götüreceğim. Eğer doktorum onlara gerek duyacak olursa, bana postalanmalarını beklemek istemiyorum.»

«Sağlık Merkezindeki düzen değişiktir.»

«Fakat sağlık raporlarımı almak benim hakkım.»

«Ağzından çıkan son sözlerden sonraki uzun sessizlik Katherine'i rahatsız etti. Kızcağız bu denli ısrarcı davranmaya alışık değildi. Bayan Blackman şımarık çocukla başetmeye çalışan annenin hoşgörüsüyle yüzüne bakıyordu. Katherine de bakışlarını Bayan Blackman'nin koyu gözlerine dikmişti.

Birdenbire Bayan Blackman, «Doktorla konuşmanız gerek,» dedi. Yanıt beklemeden, Katherine'nin yanından ayrılıp yandaki kapılardan birini iterek gözden kayboldu.

Katherine içini çekip çevresine bakındı. Diğer hastalar da, klinik personeli gibi, normal protokol düzenini bozmak istediği için horgörülü usançla ona bakıyorlardı. Katherine herkesten şüphe etmekle paranoyak gibi davrandığına kendini inandırıp sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. Diğer kadınların bakışlarını üstünde hissederek elindeki dergiyi okur gibi davrandı. Kaplumbağa gibi kabuğuna çekilip bekleme odasından kaçmak istiyordu. Ama bunu yapamazdı. Zaman ağır ağır ilerliyordu. Sırası gelen bazı hastaları muayene odasına çağırıyorlardı. Kendisine aldırış etmedikleri belliydi.

Kırk beş dakika sonra buruşuk beyaz ceket ve pantolonlu klinik doktorlarından birisi

elinde Katherine'nin kartıyla çıkageldi. Danışma görevlisi başıyla kendisini işaret edince, Dr. Harper dosdoğru ona yürüyüp önünde durdu. Kulaklarının üstünden sarkan ve ensesindeki fırça gibi bir tutam kılın arasına karışan üç beş tel saç dışında kafası çıplaktı. Kliniğe daha önceki gelişlerinde Katherine'yi muayene eden doktordu. Katherine onun yarı şeffaf lastik eldivenlerin içinde garip görünüşlü, kıllı ellerini ve parmaklarını açık seçik anımsıyordu.

Doktorun gözlerinde biraz sıcaklık ve anlayış görme umuduyla başını kaldırıp yüzüne baktı. Fakat adam karşısında buz gibi duruyordu. Hiç konuşmadan, sol elinde tuttuğu kartı açıp sağ elinin işaret parmağını yazıların altında dolaştırarak okumaya başladı. Sanki kürsüde cemaate vaız vermeye hazırlanan bir rahibe benziyordu.

Katherine bakışlarını yere indirdi. Doktorun pantolonunun sol paçasına kan sıçramıştı. Belindeki kemerin sağından bir parça lastik tüp, solundansa doktorların haberleşme aygıtı sarkıyordu.

Katherine'nin yüzüne bakmadan, «Jinekoloji raporlarınızı neden istiyorsunuz?» diye sordu.

Katherine verdiği kararı yineledi.

Dr. Harper elindeki raporun sayfalarını karıştırarak, «Boş yere zaman kaybediyorsunuz,» dedi. «Bu raporlarda fazla bilgi yok. Birkaç olumsuz vajen tahlili. Rahim aşınmasından meydana geldiği anlaşılan hafif akıntıdan başka işe yarar bilgi yok. Yani kısacası bu raporun kimseye yararı dokunmayacağını açıklamaya çalışıyorum. Burada bir de kısa süreli mesane iltihabı geçirdiğiniz yazılı. Ancak sizin de itiraf

ettiğiniz gibi, bu belirtilerin cinsel ilişkiden bir gün sonra başladığına kuşku yok...»

Katherine yüzünün utançtan kıpkırmızı kesilip alev alev yandığını hissetti. Bekleme odasındakilerin bu sözleri duyduklarını biliyordu.

«Bakın Bayan Collins, geçirdiğiniz krizlerin jinekolojiyle uzaktan, yakından bir ilişkisi yok. Size nöroloji kliniğine gitmenizi salık veririm.»

«Nörolojiye gittim,» diye Katherine doktorun sözünü kesti, «Ve o raporları aldım.» Gözlerine dolan yaşları durdurmaya çabaladı. Genellikle duygusallığa kapılmazdı. Ama ara sıra kendisini ağlayacak gibi hissederdi. Duygularını baskı altına almakta güçlük çekiyordu.

Dr. Harper gözlerini ağır ağır elindeki karttan kaldırdı. Derin bir nefes alıp yarı aralık dudaklarını büzerek soluğunu dışarı koyuverdi. Canı sıkılmıştı. «Bakın Bayan Collins, burada sizi özenle tedavi ettik...»

Katherine adamın gözlerinin içine bakmaya cesaret edemedi. «Bana uygulanan tedaviden yakınmıyorum.» Gözlerine dolan yaşların yanaklarından aşağıya akmaması için çırpınıyordu. «Sadece bana ait raporları istiyorum.»

«Benim size söylemek istediğim,» diye Dr. Harper konuşmaya devam etti. «Jinekolojik durumunuzda başka doktorlara başvurmanıza gerek yok.»

Katherine alçak sesle, «Lütfen,» dedi. «Bana raporlarımı verecek misiniz, yoksa yönetmenliğe mi başvurayım?» Yavaşça başını kaldırıp Dr. Harper'in yüzüne bakarken, parmağıyla gözünden akan yaşı sildi.

Sonunda doktor omuzlarını silkti. Elinde

tuttuğu raporun bir kopyasını çıkarması için öfkeyle önüne attı. Katherine onun ağzının içinden bir küfür savurduğunu duydu. Veda etmeden, hatta arkasına bile bakmadan muayene bölümüne geçip gözden kayboldu.

Katherine ceketini giyerken, titrediğini ve gözlerinin kararDığını hissetti. Danışma bankosunun yanına gidip ayakta durabilmek için masanın kenarına yapıştı.

Ufak tefek sarışın, daktiloda yazdığı mektubu bitirene dek Katherine'i görmezden geldi. Kadın makineye zarfı takarken, Katherine varlığını anımsatmaya çalıştı.

Ellen Cohen tedirgin bir sesle, «Pekâlâ, bir dakika bekleyin,» dedi. Zarfın üstünü yazıp mektubu katladı. İçine soktu. Ağzını kapatıp pulu yapıştırdı. Sonra ayağa kalkıp Katherine'nin elindeki kartı aldı ve köşeyi dönüp gözden kayboldu. Bu süre içinde bir kez bile Katherine'nin yüzüne bakmamıştı.

Katherine eline büyük sarı zarfı alana kadar iki hasta daha muayene odasına çağrıldı. Sonunda istediği raporları alıp danışmadaki kıza teşekkür etti. Fakat kadın yanıt verme nezaketini göstermedi. Katherine karşılaştığı kaba davranışa aldırmadı. Zarfı koltuğunun altına sıkıştırarak çantasını omzuna astı, dönüp yarı koşar adımlarla ana bekleme salonundaki keşmekeşin içine daldı.

Katherine ağır havada üstüne çöken baş dönmesi ve gözlerinin kararmasını geçiştirmek için bir an duraladı. Birdenbire bu fiziksel zorlanmaya, hızlı yürümeye, kolay incinir, nazik

duygusal duruma karşı koyamamıştı. Gözleri kararınca, elini uzatıp, bekleme koltuklarından birisinin arkasını tuttu. Kolunun altına sıkıştırdığı zarf kayıp yere düştü. Bacakları bükülürken, oda gözlerinin önünde dönmeye başladı.

Katherine yere düşmeden, koltuklarının altından güçlü kolların kendisini yakalayıp kaldırdığını hissetti. Birisi her şeyin düzeleceğini söyleyerek kendisine güven vermeye çalışıyordu. Eğer koltuğa otursa iyileşeceğini söylemek istiyor ama dilini kıpırdatamıyordu. Hayal meyal ayaklarının kukla gibi yere vurarak, koridorda sürüklenerek taşındığını hissediyordu.

Bir kapıdan geçip küçük bir odaya girdiler. Korkunç baş dönmesi devam ediyordu. Katherine hastalanacağından ürkünce, buz gibi ter damlaları alnını kapladı. Kendisini bir yere yatırdıkları zaman baş dönmesinin geçtiğini hissetti. Beyaz giysili iki doktor kendisine yardım ediyorlardı. Biraz güçlükle ceketinin kollarından birini çıkarıp kolunu lastikle sıktılar. Katherine kalabalık bekleme odasındaki meraklı gözlerden uzak olduğuna şükür etti.

Gözlerini kırpıştırdı. «Sanırım iyileştim.»

Doktorlardan biri, «Iyi,» dedi. «Şimdi size iğne yapacağız.»

«Ne?»

«Sizi sakinleştirecek bir ilâç.»

Katherine dirseğinin iç tarafına iğnenin battığını, koluna bağladıkları lastik bant yüzünden nabzının parmak uçlarında attığını duydu.

«Artık kendimi çok iyi hissediyorum,» diye karşı koydu. Başını çevirince iğnenin şırıngasına basan eli gördü. İki doktor da üstüne eğilmişlerdi.

Katherine yineledi. «Kendimi çok iyi hissediyorum.»

Iki doktor yanıt vermeden yüzüne bakıp yattığı yerden kalkmaması için elleriyle gövdesini tuttular.

«İnanın kendimi çok iyi hissediyorum.» Gözlerini bir doktordan diğerine çevirdi. Adamlardan birinin, Katherine'nin o güne dek gördüğü en güzel zümrüt yeşili gözleri vardı. Katherine yattığı yerden kalkmaya çalışınca, doktor kendisini sıkıca yere bastırdı.

Birdenbire Katherine'nin gözleri kararda. Sanki doktor kendisinden uzaklaşıyordu. Aynı anda kulaklarında bir çınlama başladı. Vücudu ağırlaşmıştı.

«Kendimi çok...» Katherine'nin sesi boğuklaşmış, dudakları güçlükle kımıldıyordu. Başı yana kaydı. Malzeme odasına yattığını gördü, sonra karanlıklara daldı.

İKİNCİ BÖLÜM

14 Mart

Bay ve Bayan Wilbur Collins birbirlerine dayanmış, kapının açılmasını bekliyorlardı. Anahtar kilide uymayınca, yönetici bunun 92 numaraya ait olup olmadığını inceledi. Deliğe ters soktuğunu anlayınca da yine denedi. Kapı açılınca, adam nezaketle kenara çekilip üniversitenin kızlar bölümü dekanının içeri girmesini bekledi.

Derken ufak tefek, sinirli el kol hareketleri yapan, elli yaşlarında bir kadındı. «Güzel bir daire,» dedi. Kendisini baskı altında hissettiği belli oluyordu.

Bay ve Bayan Wilbur Collins, New York Kenti Emniyet Orgütünden iki üniformalı polis, dekanın arkasından odaya girdiler.

Tek yatak odalı, ilanlarda nehire bakan manzarası olduğu iddia edilen, küçük bir daireydi. Evet, kutu gibi minik banyo penceresinden bakınca nehir görünüyordu. Iki polis ellerini arkalarına kavuşturmuş duruyorlardı. Elli iki yaşındaki Bayan Collins odanın içinde bulacaklarından korkarak kapının önünde durmuş, içeri girmekten çekiniyordu. Bay Collins ise topallayarak odanın ortasına yürüdü. 1952 yılında yakalandığı çocuk felci sağ bacağının alt kısmını etkilemiş, fakat kurnaz iş zekâsına zarar verememişti. Elli beş yaşında, First National City Bank, Boston Imparatorluğunun ikinci adamıydı. Karşısındakilerden saygı ve eylem bekleyen bir kişiliğe sahipti.

Dekan, «Kızınız bir hafta önce ortadan yok olduğuna göre, belki kısa bir tatile çıkmamıştır,» dedi.

Bayan Collins çaresizlikle ellerini ovuşturdu. «Keşke Katherine'nin New York'a gelmesine izin vermeseydik.»

Bay Collins yapılan yorumlara kulak asmadan, yatak odasına yürüyüp içeri baktı. «Valizi yatağın üstünde.»

Dekan, «Bu iyiye işaret. Öğrencilerimizden çoğu disipline tepki göstermek için birkaç gün okuldan uzaklaşırlar,» dedi.

Bay Collins, «Eğer Katherine gitseydi, valizini de beraber götürürdü,» diye belirtti. «Hem pazar günü bize telefon ederdi. Her pazar bize telefon eder.»

«Ben tecrübelerime dayanarak, bazı öğrencilerimizin birdenbire başı boş kalmak istediklerini bilirim. Hatta Katherine gibi iyi öğrenciler bile, zaman zaman rahat nefes almak isterler.»

«Katherine herkese benzemez,» diyen Bay Collins banyoya girip gözden kayboldu.

Yerlerinden kıpırdamadan duran polislerden destek beklercesine dekan gözlerini yuvalarında döndürdü.

Bay Collins topallayarak oturma odasına döndü. Kesinlikle, «Hiçbir yere gitmemiş,» dedi.

Bayan Collins içinde kabaran endişeyle, «Ne demek istiyorsun, canım?» diye sordu.

«Az önce söylediğimi. Bunları yanına almadan hiçbir yere gitmez.» Elindeki yarısı kullanılmış doğum kontrol haplarını divanın üstüne fırlattı. «Kızımız New York'ta bir yerde. Ve onun bir an önce bulunmasını istiyorum.» Gözlerini polislere dikip baktı. «Bana bakın hemen eyleme geçmelisiniz.»

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

15 Nisan

Dr. Martin Philips başını kontrol odasının duvarına dayadı. Duvarın serinliği iyi gelmişti.

Önünde, dört tane üçüncü sınıf tıp öğrencisi cam bölmeye dayanmışlar, hayretler içinde, hastanın beyin röntgeni çekilişine hazırlanmasını izliyorlardı. Radyoloji derslerinin ilk gününe nöroradyoloji konusuyla başlıyorlardı. Philips onları, önce beyin sinirlerini algılayan aleti görüp etkilenmeleri için buraya getirmişti. Çünkü bazı tıp öğrencileri zaman zaman çok fazla bildiklerini sanıp bilgiçlik taslarlardı.

Izleme odasındaki teknisyen eğilmiş, dev simit şeklindeki Bilgisayar Beyin Tomografı (BBT) aygıtını hastanın başına yerleştirmeye çalışıyordu.

Philips masanın üstünde duran hastanın kartını ve istek formunu alıp kilinik bilgiler için ikisini de dikkatle inceledi.

Philips öğrencilere, «Hastanın adı Schiller,» dedi. Camlı bölmenin ardındaki hazırlıklara kendilerini kaptıran öğrenciler, o konuşurken dönüp yüzüne bakmadılar bile. «Başlıca yakınması, sağ kol ve bacağındaki uyuşukluk. Kırk yedi yaşında.» Philips hastaya baktı. Edindiği tecrübeleriyle, adamcağızın büyük bir korkunun pençesinde kıvrandığını biliyordu.

Izleme odasındaki teknisyen masayı harekete geçirirken, Philips elindeki istek formu ve hasta raporunu üstüne bıraktı. Hastanın başı yutulurcasına yavaşça aygıtın büyük deliğinden içeri kaydı. Kafanın durumuna son kez dikkatle bakan teknisyen dönüp kumanda odasına girdi.

Philips, «Pekâlâ, biraz pencerenin önünden çekilin,» dedi. Dört tıp öğrencisi oyalanmadan isteğini yerine getirdiler. Harekete geçmeyi beklerken ışıkları yanıp sönen bilgisaya-

rın yanına geldiler. Philips'in tahmin ettiği gibi çocuklar gösteriden çok etkilenmişlerdi.

Teknisyen haberleşme kapısını açıp mikrofonu eline aldı. «Bay Schiller, hiç kımıldamadan yatın. Sakın kımıldamayın.» Teknisyen işaret parmağıyla kumanda panelindeki başlama düğmesine bastı. Izleme odasında yatan Bay Schiller'in başının çevresindeki kocaman simit şeklindeki aygıt birdenbire belirli aralıklarla dev bir saatin mekanik çarkı gibi dönmeye başladı. Hastanın kulaklarını tırmalayan korkunç gürültüyü, camın diğer yanında kalanlar duymuyorlardı.

«Şimdi izlediğiniz bu aygıt,» diye açıkladı Martin. «Her dönüş açısında iki yüz kırk ayrı röntgen çekmektedir.»

Tıp öğrencilerinden biri arkadaşlarına anlamadığını işaret etti. Martin bu hareketi görmezliğe geldi. Ellerini yüzüne kapatıp parmaklarıyla gözkapaklarına bastırdı. Sonra özenle şakaklarını ovuşturdu. Sabah kahvesini içemediği için kendisini sersem gibi hissediyordu. Genellikle hastanenin kafeteryasına uğrayıp kahve içerdi. Fakat bu sabah tıp öğrencilerine erken saatte dersi vardı. Ve bu alışkanlığını yerine getirecek vakit bulamamıştı. Dr. Martin Philips nöroradyoloji bölümü başasistanıydı. Nöroradyoloji konusuna ilk kez başlayacak tıp öğrencileriyle yakından ilgilenmek isterdi. Bu gereksiz zorlanması, araştırmalarına ayırdığı saatleri kısıtladığı için başına belâ olmaya başlamıştı. Ilk yirmi beş, otuz derste beyin anatomisi hakkında bitmez tükenmez bilgileriyle öğrencileri etkisi altına almaktan keyif duymuştu. Fakat artık dersler çekiciliğini yitirmişti. Şimdi

özellikle çok zeki bir öğrenci karşısına çıkınca zevk alıyordu. Ve nöroradyoloji dalında böyle uyanık öğrencilere de pek sık rastlanmıyordu.

Birkaç dakika sonra, simit şeklindeki aygıtın dönmesi durdu ve bilgisayar harekete geçti. Bilim kurgu filmlerindeki kumanda panellerine benzeyen kenarındaki şeytan tırnağını koparmaya çalışan Philips'ten başka herkes, gözlerini hastadan çevirip ışıkları yanan sönen makineye dikmişlerdi.

Philips'in rolünü üstlenmeye hevesli teknisyen söze başladı. «Gördüğünüz bilgisayar son otuz saniyede röntgeni alınan kırk üç bin iki yüz dokunun yoğunluk ölçülerinin denklemlerini çözmektedir.» Philips adamı başını sallayarak yüreklendiriyordu. Aslında öğrencilerine, akademik konferanslarının dışında, nöroradyolojide görevli çok iyi yetiştirilmiş yetenekli teknisyenler tarafından ders verilmesini yeğlerdi.

Philips başını kaldırıp bilgisayarın önünde büyülenmişçesine duran öğrencilere baktı. Sonra bakışlarını kurşunlu cama doğru döndürünce, Bay Schiller'in çıplak ayaklarını gördü. Bir an bu dramın açığa çıkmasında en büyük yardımı olan hasta unutulmuştu. Öğrenciler aygıtları daha ilginç bulmuşlardı.

Philips ilkyardım dolabının üstündeki aynada görüntüsünü iceledi. Daha traş olamamış, bir günlük sakalı fırça gibi uzamıştı. Bölümde çalışanlardan bir saat erken gelip ameliyat soyunma odasında traş olmayı âdet edinmişti. Sabah erken kalkıp biraz koştuktan sonra, hastanede duş yaparak traş olur ve kafeteryada kah-

ve içerdi. Bu düzen içinde, rahatsız edilmeden araştırmalarına iki saat ayırabiliyordu.

Hâlâ aynaya bakan Philips parmaklarını sık açık sarı saçlarının arasında dolaştırdı. Saçlarının uçları ve dipleri arasında belirli renk farkı vardı. Bazı hemşirelerin saçlarını boyuyor diye kendisiyle şakalaşmaları bu yüzdendi. Ama gerçek olmaktan çok uzak bir şakaydı bu. Philips görünüşüne hiç özen göstermezdi. Hastane berberine uğrayacak zaman bulamazsa, saçlarını bile kendi keserdi. Görünüşüne özen göstermediği halde Martin yakışıklı bir erkekti. Kırk bir yaşındaydı. Ağzının ve gözlerinin yanında beliren çizgiler, yüzünün çocuksu görünüşüne olgun bir ifade verdiğinden çok çekici olmuştu. Şimdi daha erkeksi çekiciliğe sahipti. Hastalarından birisi, kendisine doktordan çok TV'deki kovboylara benzediğini söylemekte haksız değildi. Philips bu iltifattan çok hoşlanmıştı. Uzun boyu, atletik vücut yapısı, köşeli yüzünün üstündeki düzgün burnu ve sert ağızıyla, bilimadamına pek benzemiyordu gerçekten. Açık mavi, canlı gözlerinden zekâ fışkırırdı. 1961 yılında Harvard Universitesinin Tıp Bölümünü birincilikle bitirmişti.

Birinci görüntü belirince, konsolun üstündeki katot ışın çıkış hattı canlandı. Görüntüye berraklık kazandırmak için teknisyen telaşla camın genişliğini ve yoğunluğunu ayarladı. Tıp öğrencileri sanki nefis bir dizi filmi izleyeceklermiş gibi, küçük TV ekranının çevresine toplanmış bekliyorlardı. Gözlerinin önüne, kenarı beyaz bordürlü oval ve içinde tanecikler bulunan bir resim serildi. Hastanın kafatasından içerisini gösteren bilgisayar çıkışlı bir görün-

tüydü bu. Sanki kuş bakışı Bay Schiller'in açılan kafatasından içeriye bakıyorlardı.

Martin saatine baktı. Sekize çeyrek vardı. Dr. Denise Sanger'in bir an önce dershaneye gelip öğrencileri devralmasını bekliyordu. Bu sabah Philips birlikte araştırma yaptığı William Michaels'la buluşacağı zamanı iple çekmekten başka bir şey düşünemiyordu. Bir gün önce Michaels telefon edip ertesi sabah Philips'e küçük sürpriz hazırladığını söylemişti. Şimdi Martin'in merakı dayanılmaz hale gelmiş, beklemenin verdiği gerilimle içi içini yiyordu. Tam dört yıldır iki erkek, radyolojistin yerini alabilecek, beyin röntgenlerini okuyabilen, bilgisayar programlaması üstünde çalışıyorlardı. Işin en zor yanı, röntgenlerde beynin belirli noktalarındaki yoğunluğu doğru değerlendirmesi için bilgisayarı programlayabilmekti. Eğer başarabilirlerse elde edecekleri başarı ve ünün sonu yoktu. Çünkü röntgenlerinin okunma ilkesiyle diğer röntgenlerin okunma ilkesi arasında hiç fark yoktu. Böylece elde edecekleri program, radyolojinin tüm alanlarına uygulanabilecekti. Ve eğer bunu başarırlarsa...

Philips sık sık kendisine ait araştırma bölümü kurduğunu ve Nobel ödülünü kazandığını düşlerdi.

Ekranda diğer görüntü belirince Philips daldığı düşlerden uyandı.

«Bu kesit, bir öncekinden on üç milimetre daha yüksek,» diye açıklama yapan teknisyenin sesi duyuldu. Adam parmağıyla oval şeklin alt bölümünü gösterdi. «Burada, istemli hareketleri ve vücudun duruş biçimini düzenleyen bölüm var ve...»

Philips söze karıştı. «Orada bir anormallik görülüyor.»

Bilgisayarın önündeki küçük taburede oturan teknisyen sordu. «Nerede?»

Philips öğrencilerin arasına sıkışıp gösterdi. «Burada.»

Teknisyenin az önce istemli hareketler ve vücudun duruş biçimini düzenleyen bölüm diye tanımladığı noktayı parmağıyla işaret etti. «Beyinciğin sağ yarı küresindeki bu şeffaflık anormal. Öteki kısımdaki yoğunluğa eşit olması gerekir.»

Öğrencilerden biri sordu. «Nedir o?»

Philips, «Bu durumda ne olduğunu söylemek zor,» dedi. Eğilip sözü edilen noktayı yakından inceledi. «Acaba hastanın yürüyüşünde uyumsuzluk var mı?»

Teknisyen, «Evet,» diye yanıtladı. «Bir hafta sendeleyerek yürümüş.»

Philips geriye çekilip baktı. «Herhalde bir tümör var.»

Bu sözler üzerine ekrandaki masum şeffaflığa bakan dört tıp öğrencisinin yüzlerinde ansızın duydukları üzüntü yansıdı. Bir yandan, modern tanı teknolojisinin gücüne hayran kalıp keyiflenmişler, öte yandan, herkeste, hatta kendilerinde bile bulunabilecek beyin tümörü fikrinden dehşete düşmüşlerdi.

Yeni görüntü bir öncekinin yerini almaya başlamıştı.

«Şakak kemiklerinin aralarındaki boşlukta da şeffaflık var.» Philips telaşla eski görüntünün yerini almaya başlayan yenisini işaret etti. «Gelecek kesitte bunu daha net görmemiz için aradaki farkı belirtecek çalışma yapacağız.»

Teknisyen yerinden kalkıp Bay Schiller'in damarına aradaki farkı belirtecek ilâcı zerk etti.

Nancy McFadden adlı öğrenci sordu. «Fark maddesi ne işe yarar?»

«Beynine giden kan tıkanıklığa uğradığı zaman, tümör ve benzeri bozuklukları kolayca görmemizi sağlar.» Philips koridorun kapısının açıldığını duyunca, kimin geldiğini görmek için başını çevirip baktı.

«İçinde iyot bulunur mu?»

Philips son soruları duymadı. Çünkü Denise Sanger ekrandaki görüntüye dalmış öğrencilerin arkasından, Martin'e sımsıcacık gülüşle bakarak odadan içeri girmişti.

Üstündeki kısa beyaz ceketi çıkarıp ilkyardım dolabının yanına astı. Her gün aynı hareketlerle işe başladı. Bu hareketin Philips'e etkisiyse bambaşkaydı. Sanger'in üstünde, yakası mavi kurdeleyle bağlı, önü pilili pembe ipek bir bluz vardı. Ceketini asmak için kolunu kaldırınca, göğüsleri ipek kumaşın altından öne doğru fırladı. Philips bu sahneyi sanat eserlerinden anlayan bilginin keyfiyle izliyordu. Çünkü Denise'in o güne dek gördüğü kadınların en güzeli olduğunu düşünüyordu. Bir altmış beş boyunda olduğunu söylediği halde biraz daha kısacaydı. Elli kilo ağırlığında ince bir vücudu ve çok güzel, orta büyüklükle, yuvarlak sert göğüsleri vardı. Açık elâ gözlerinin içinde menevişli gri noktacıklar yüzüne muzip bir ifade veriyordu. Çok az kimse, onun üç yıl önce tıp fakültesini birincilikle bitirdiğine ve yirmi sekiz yaşında olduğuna inanırdı.

Denise ceketini astıktan sonra Philips'in yanından geçerken, hızla ve hafifçe kolunu sıktı. Kadının hareketi o denli aniydi ki, Philips karşılık vermeye fırsat bulamamıştı. Denise ekranın önüne oturup gösterge düğmelerini isteğine göre ayarladı ve öğrencilere kendisini tanıştırdı. Teknisyen odadan dışarı çıkarken hastaya ilâcın verildiğini söyledi. Göstergeyi yeni çekime göre ayarladı.

Philips öne doğru eğilip Denise'in omuzlarından tuttu ve ekrandaki görüntüyü gösterdi. «Şakağın üstündeki yarıkların arasında sakat bir nokta var, ön taraftaysa iki nokta daha görülüyor.» Tıp öğrencilerine döndü. «Hastanın kartında çok sigara içtiği bilirtiliyor. Bu sizin için ne anlama gelir?»

Öğrenciler ekrandaki görüntünün önünde korkudan kıpırdamadan duruyorlardı. Onlar için bu parasız bir açık artırmaydı. En ufak bir hareketin artırmayı bozmasından korkuyorlardı.

Philips, «Sizlere bir ipucu vereceğim,» dedi. «Başlıca beyin tümörleri genellikle tek olurlar. Oysa vücudun diğer kısımlarında meydana gelen ve metastas adını verdiğimiz tümörler tek ya da çifttirler.»

Öğrencilerden biri sanki TV'deki bilgi yarışmasına katılmış gibi, «Akciğer kanseri,» diye bağırdı.

Philips, «Çok güzel,» dedi. «Fakat bu evrede yüzde yüz emin olamayız. Ama ben bu bahse para yatırmaya hazırım.»

Tanımlanmadan etkilendiği belli olan öğrencilerden biri, «Hastanın ne kadar ömrü kaldı?» diye sordu.

Philips «Hangi doktor ona bakıyor?» diye sordu.

Denise yanıtladı. «Curt Mannerheim'in beyin cerrahi servisinde.»

«Oyleyse çok yaşamaz,» dedi Martin. «Mannerheim onu hemen bıçak altına yatıracaktır.»

Denise telaşla başını çevirdi. «Bu durumda ameliyat yapılamaz.»

«Mannerheim'i tanımıyorsun. Eline geçen her şeyi kesip biçer. Özellikle de tümörleri.» Martin yine Denise'in omuzlarına doğru eğildi. Kadının yeni yıkadığı saçlarının temiz kokusunu içine çekti. Profesyonel havaya rağmen, Philips içinde cinsel arzuların uyandığını hissedince, kendisini toplamak için Denise'den uzaklaştı.

Birdenbire eliyle odanın diğer köşesini işaret ederek, «Doktor Sanger, sizinle biraz konuşabilir miyim?» dedi.

Denişe yüzünde şaşkın ifadeyle istenileni yerine getirdi.

Philips yüksek sesle söze başladı. «Profesyonel düşünceme göre...» Sonra duraklayıp fısıldamaya başladı. «Bugün çok seksi görünüyorsun.» Denise'in yüzündeki ifade yavaş yavaş değişti. Söylenenleri anlaması bir dakika sürdü. Sonra nerdeyse gülerek, «Martin, beni hazırlıksız yakaladın. O kadar ciddisin ki, bir hata yaptığımı sandım,» dedi.

«Evet yaptın. Dikkatimi dağıtmak için bu seksi giysiyi giydin.»

«Seksi mi? Boğazıma dek kapalıyım.»

«Senin üstünde her giydiğin seksi duruyor.»

«Seni çapkın, pis ihtiyar seni.»

Martin güldü. Denise haklıydı. Kadını ne zaman görse, elinde olmadan onun çıplak ve ne denli güzel olduğunu düşünüyordu. Altı aydan beri Denise Sanger'le gezdiği halde kendisini lise öğrencisi kadar heyecanlı hissediyordu. İlk zamanlar aralarındaki ilişkiyi, hastanede duyulmasını istemediklerinden gizli tutmaya çalışmışlardı. Fakat birbirlerini iyice tanıyıp duygularından emin olunca ve aralarındaki yaş farkının da sorun olması ortadan kalkınca, ilişkilerini gizlemekten vazgeçmişlerdi. Martin'nin nöroradyoloji başasistanı olması ve Denise'in de iki yıldır radyolojide asistanlık yapması, aralarındaki profesyonel ilişkinin niteliğini, özellikle üç hafta önce Denise'in bu serviste çalışmaya başlamasından beri değiştirmişti. Denise radyolojide asistanlıklarını tamamlayan iki erkekle bilgi yarışına çıkabilecek yetenekteydi. Ve birlikte çalışmaktan çok zevk duyulan bir meslektaştı.

«İhtiyar ha?» diye Martin fısıldadı. «Bu sıfat için sana ceza vereceğim. Öğrencilerle sen meşgul olacaksın. Eğer sıkılmaya başladıklarını hissedersen anjiyo odasına yolla. Teorik bilgilere geçmeden onlara yüksek dozda klinik bilgiler yüklemeliyiz.»

Sanger başını salladı.

Philips fısıldamaya devam ederek, «Hastaya Bilgisayar Beyin Tomografi (BBT) uygulanması bitince odama gel. Belki bir kahve içecek zaman buluruz,» dedi.

Denise'in yanıt vermesine fırsat kalmadan, Philips uzun beyaz gömleğini askıdan alıp odadan dışarı çıktı.

Ameliyat odaları radyolojiyle aynı kattaydı. Philips tekerlekli sedyelerin üstünde floroskopi muayenesi yapılmasını bekleyen hastaların arasından sıyrılıp ameliyathaneye doğru yürüdü. Röntgen odasına girdi. Geniş bir alanı kaplayan oda bölmelerden oluşuyordu. Bir düzineye yakın ihtisas yapan asistan odanın içine doluşmuş çene çalıp kahve içiyorlardı. Röntgen aygıtları yarım saattir çalıştıkları halde günlük röntgen filmleri çığ gibi akmaya başlamışlardı. Önceleri damlalar halinde gelmeye başlayan filmler, sonra sel gibi akarlardı. Philips ihtisas yaptığı günleri anımsadı. Ihtisasını ülkenin en iyi ve en büyük radyoloji bölümü olan Sağlık Merkezinde yapmıştı. Bu odada günde durmaksızın on iki saat çalıştığını çok iyi anımsıyordu.

Nöroradyoloji bölümünde devamlı çalışmanın teklif edilmesi bu çabalarının ödülüydü. Ihtisasını üstün başarıyla sona erdirince aynı zamanda Tıp Fakültesinde çalışmasını önermişlerdi. Mesleğinde hızla ilerleyip şimdiki durumuna ulaşarak nöroradyoloji bölümünün başasistanı olmuştu.

Philips bir an röntgen okuma odasının ortasında durdu. Röntgen çekme kutularının önündeki buzlu camlara arkadan vuran floresan lambalarının donuk ışıkları, altında duran insanlara meşum bir görünüm veriyordu. Bir an ihtisas yapan öğrencileri, ölü beyazlığında ve göz yuvalarında boşluklar olan iskeletlere benzetti. Philips bu görünümü daha önce neden fark etmediğini merak etti. Ve aynı donuk renkteki kendi ellerine baktı.

Kendisini garip şekilde huzursuz hissederek bulunduğu yerden uzaklaştı. Geçen yıldan

beri hastanedeki bu sahnelere böyle kötü gözle bakması ilk kez olmuyordu. Herhalde bunun nedeni içinde biriken doyumsuzluktu. Gün geçtikçe yönetsel görevlerinin artması, kendisini tembelliğe sürüklüyordu. Nöroradyoloji başkanı Tom Brockton elli sekiz yaşına bastığı halde emekliye ayrılmaya niyeti yoktu. Radyoloji başkanı Harold Goldblatt aynı zamanda nöroradyolojisti. Philips kendi bölümünde göz kamaştırıcı yükselişini engelleyen nedenlerin, bilgi yetersizliğinden değil de, üstündeki iki yüksek mevkiin sıkıca tutulmuş olmasından ileri geldiğini biliyordu.

Bir yıldır Philips, elinde olmadan, Sağlık Merkezinden ayrılıp bölüm başkanı olabileceği bir hastaneye geçmeyi düşünüyordu.

Martin ameliyathaneye giden koridora saptı. Ziyaretçilerin girmeleri yasak olan çift yaylı kapılardan geçip hastaların bulunduğu diğer bir çift yaylı kapıdan içeri girdi. Tekerlekli sedyelerin üstünde endişeyle ameliyat sıralarını bekleyen hastaların arasından geçti. Masa başında oturmuş yeşil ameliyat giysileri içindeki üç hemşire, her doktorun doğru ameliyathaneye gönderilip yanlış ameliyatlar yapılmamasını ayarlıyorlardı. Günün yirmi dört saati en az iki yüz ameliyat yapılan hastanede bu görevi yüklenmek kolay değildi.

Masanın üstüne eğilen Philips sordu. «Hanginiz bana Mannerheim'in hastası hakkında bilgi verecek?»

Üç hemşire başlarını kaldırıp bir ağızdan konuşmaya başladılar. Hastanenin gözde bekâr

doktorlarından biri olan Martin, ameliyathanede her zaman coşkuyla karşılanırdı. Aynı anda konuştuklarını fark eden hemşireler gülüşmeye başladılar. Ve gösterişli hareketlerle sözü birbirlerine bırakma nezaketini gösterdiler.

Philips geri döner gibi numara yaparak, «Belki bir başkasına sormam daha iyi olacak,» dedi.

Sarışın hemşire ona engel olmaya çalıştı. «Ah hayır.»

Esmer hemşire, «Arkaya çarşaf dolabına geçip rahatça konuşalım,» diye önerdi.

Hastanede çekingenliğin kalkıp rahatlamanın hüküm sürdüğü tek yer ameliyathaneydi. Philips bu durumu, herkesin bir örnek pijama gibi giysiler içinde dolaşmasına, her an karşılaşabilecek yüksek düzeydeki felaket gerilimlerinin yapılan cinsel şakalarla rahatlığa kavuşmasına bağlardı. Hissedilen duygu her neyse Philips bu havayı çok iyi anımsıyordu. Çünkü radyoloji dalını seçmeye karar vermeden bir yıl cerrahi ihtisası yapmıştı.

Sarışın hemşire, «Mannerheim'in hangi hastasıyla ilgileniyorsunuz?» diye sordu.

«Marino mu?»

Philips yanıtladı. «Evet.»

«Tam arkanızda duruyor,» diye sarışın hemşire konuştu.

Philips arkasına dönüp baktı. Dört beş adım ilerde, tekerlekli sedyenin üstünde, örtülerin altında yatan yirmi yaşlarındaki genç kadına baktı. Başını yavaşça Philips'ten yana çevirmesi, ameliyattan önce verilen sakinleştirici ilâçların etkisinde olduğu halde adından söz edildiğini duyduğunu belirtiyordu. Ameliyat sıra-

sını beklerken başındaki saçlar tümden kazınmıştı. Bu görünüm Philips'e tüyleri yolunmuş bir kuşu anımsattı. Ameliyattan önce röntgenler alınırken, kızı iki kez kısaca görmüştü. Philips şimdi onun ne denli değiştiğini fark ederek şaşırmıştı. Kızın böylesine ufak tefek ve narin olduğunu daha önce fark etmemişti. Gözlerinde terk edilmiş bir çocuğun yalvaran ifadesi vardı. Philips'in elinden, başını çevirip hemşirelerle ilgilenmekten başka bir şey gelmiyordu. Cerrahi bölümünden ayrılıp radyoloji bölümünü seçmesine, bazı hastalara karşı duyduğu acıma hissini yenememesi neden olmuştu.

Hastanın korkularıyla baş başa bırakılmasına kızarak, «Kızı neden ameliyata almadılar?» diye öfkeyle hemşireye sordu.

Sarışın hemşire yanıtladı. «Mannerheim, Gibson Memorial Hastanesinden bazı özel elektrotların gelmesini bekliyor. Beyinden alacağı bölümlerin tesbit edilmesini istiyor.»

«Anladım...» Philips sabah programını yeniden düzenlemeye çalıştı. Mannerheim herkesin düzenini bozmakta ustaydı:

«Peki,» Philips hastaların bekleştiği odaya dönmek üzereydi. «Mannerheim lokalizazyon röntgenlerini isteyince hemen ofisime telefon edin. Böylece birkaç dakika kazanmış olursunuz.»

Geri dönüp yürümeye başlayacakken, traş olması gerektiğini anımsadı. Ve ameliyathane salonuna doğru yürüdü. Tüm yedi buçuk vakaları, ameliyathanelere alındığından, saat sekizi on geçe koridorlarda kimseler kalmamıştı. Sadece farkında olmadan kaşınarak, hisse senetlerini borsada izleyen adamıyla telefonda

konuşan bir doktor vardı. Philips soyunma alanına geçip ameliyathane sorumlusu ihtiyar Tom'un bir dolap sahibi olmasına izin verdiği kilitli dolabını açtı.

Philips traş sabununu köpürtüp yüzüne sürer sürmez, ceketinin cebinde taşıdığı doktorları çağıran elektronik aygıtının zili çalmaya başlayınca, boş bulunup korkudan yerinden sıçradı. Sinirlerinin ne denli gerildiğinin farkında değildi. Yüzündeki köpüklerin almaca sürülmemesine dikkat ederek duvardaki telefonu açtı. Sekreteri Helen Walker, William Michaels'in odasında kendisini beklediğini haber veriyordu.

Philips benliğini saran yepyeni coşkuyla traş olmaya başladı. Williams'ın sözünü ettiği sürprizin heyecanı tüm benliğini sarmıştı yine. Yüzüne bolca kolonya sürüp uzun beyaz gömleğini giydi. Ameliyat bekleme salonundan geçerken, telefondaki doktorun hâlâ borsadaki adamla konuşmayı sürdürdüğünü gördü.

Martin koşarak ofisine geldi. Daktiloda yazı yazan Helen Walker, önünden rüzgâr gibi geçen potronuna başını kaldırıp hayretle baktı. Masanın üstüne yığılan mektup ve telefon mesajlarını eline alarak yerinden kalkmaya çalışırken, Philips'in oda kapısı gürültüyle çarpılıp kapandı. Kadın omuzlarını silkip yine daktilodaki yazısına devam etti.

Philips soluk soluğa kapıya yaslanıp durdu. Michaels oturmuş, Philips'in radyoloji dergilerinden birinin sayfalarını karıştırıyordu.

Philips heyecanla, «N'aber??» diye sordu.

Michaels yine sırtına kötü dikilmiş, üniversitenin üçüncü sınıfındayken aldığı hafif a-

şınmış tüvit ceketini giymişti. Otuz yaşında olduğu halde, yirmisinde görünüyordu. Saçları o denli sarıydı ki, Philips'inkiler onunkinin yanında kahverengi kalırdı. Küçük ağzı mutluluğunu yansıtarak şeytan gibi gülümsüyor, açık mavi gözlerinden ışıltılar saçılıyordu.

«Bu ne telaş,» dedikten sonra yine elindeki dergiye bakmaya başladı.

Philips, «Haydi oradan, benimle dalga geçtiğini biliyorum. Işin kötü yanı çok da başarılı oluyorsun,» dedi.

«Ne demek istediğini...» diye söze başlayan Michaels lafını bitiremedi. Şimşek gibi harekete geçen Philips bir adımda odayı aşıp Michaels'in elindeki dergiyi çekerek aldı.

«Numara yapma, biliyorsun. Helen'e sürprizin olduğunu söylediğin andan beri deliye döndüm. Neredeyse gece yarısı saat dörtte sana telefon edecektim. Keşke etseydim, bunu hak etmiştin.»

«Ah, evet sürpriz,» diye Michaels arkadaşına takıldı. «Nerdeyse onu unutuyordum.» Eğilip evrak çantasını karıştırmaya başladı. Bir dakika sonra koyu yeşil kâğıda sarılı, kalın sarı kurdeleyle bağlı ufak bir paket çıkardı.

Martin'in yüzü asıldı. «Bu da nesi?» Yaptıkları araştırmada buldukları verileri ve ulaştıkları noktaları gösteren bilgisayardan çıkmış bazı kâğıtları bekliyordu. Kendisine bir armağan verileceğini asla aklına getirmemişti.

«Işte senin sürprizin,» diyerek Michaels elindeki paketi Philips'e uzattı. Gözleri armağana dikilen Philips'in uğradığı düş kırıklığı öfkeye dönüşmüştü. «Ne bok yemeye bana armağan aldın?»

Michaels elindeki paketi hâlâ Philips'e uzatmış duruyordu. «Çünkü sen harika iyi bir araştırmacısın. Al şunu.»

Philips elini uzatıp paketi aldı. Geçirdiği şoku atlatmış, gösterdiği tepkiden utanmıştı. Ne hissederse etsin Michaels'in duygularını incitmeyi istemezdi. Arkadaşı ne de olsa nazik davranmıştı.

Philips avucundaki bir karış uzunluğunda ve bir parmak enindeki paketi tartarken arkadaşına teşekkür etti.

Michaels, «Paketi açmayacak mısın?» diye sordu.

Bir an Michaels'in yüzünü inceleyen Philips, «Tabii açacağım,» dedi. Bilgisayar bilimi Bölümünün bu dâhi çocuğunun arkadaşlarına armağanlar dağıtması duyulmuş şey değildi. Bu tutumu onun cimri ya da içtenlikten uzak olduğu anlamına gelmezdi. Araştırmalara kendisini öylesine kaptırmıştı ki, bu gibi incelikleri düşünecek zamanı yoktu. Aslında dört yıldır birlikte çalıştıkları halde, Philips onu bir kez olsun hastanenin dışında görmemişti. Philips, Michaels'in akıllara durgunluk veren zekâsının hiç durmadan çalıştığını düşünürdü. Ne de olsa yirmi altı yaşında, diğer adayların arasından seçilerek üniversitenin Yapay Akıl Bölümü başkanlığına gelmişti. On dokuz yaşında da Massachusetts Teknik Üniversitesinde doktorasını vermişti.

Michaels sabırsızlıkla, «Haydi açsana,» dedi.

Philips âdeta törenle kurdeleyi çözüp masanın üstündeki dökümtülerin arasına attı. Son-

ra koyu yeşil kâğıdı yırtınca içinden siyah bir kutu çıktı.

Michaels, «Kutunun içinde küçük bir sembol var,» dedi.

«Ya öyle mi?»

«Evet. Biliyorsun psikoloji beyni siyah kutu gibi görür. İçine bakmam gerek.» Philips hafifçe gülümsedi. Michaels'in ne demek istediğini anlamamıştı. Kutunun kapağını açıp üstündeki ince kâğıdı yırttı. Fleetwood Mac Şirketinin imal ettiği 'Söylentiler' adlı kaseti görünce şaşkına döndü.

«Bu da ne?» diye Philips gülümsedi. Michaels'in Fleetwood Mac Şirketinden kendisine neden kaset aldığını düşünemiyordu.

«Sembol,» diye Michaels açıkladı. «İçindekiler kulağına müzikten daha güzel gelecek.»

Birdenbire tüm oyun anlam kazanıverdi. Philips kutuyu açıp içindeki kaseti çıkardı. Bu bir müzik kaseti değil, bilgisayar programıydı.

Philips fısıldayarak sordu. «Ne kadar ilerledik?»

«Araştırdığımız her şey içinde.»

Martin kulaklarına inanamıyordu. «Olamaz...»

«Bana verdiğin son malzemeyi biliyor musun? Sihir gibi imdadıma yetişti. Yoğunluk ve sınırlama açıklamasının sorununu çözümledi. Bu program içinde senin verdiğin araştırma verilerini ve tüm bilgileri birleştirdim. Vereceğin her kafatası röntgenini şuradaki aletin içine koyunca tüm verileri okuyabilir.» Michaels, Philips'in odasının arka tarafını işaret etti. Orada, Philips'in çalışma masasının üstünde, TV boyunda özel olarak yapıldığı belli elektrikli bir

aygıt vardı. On tarafı düz paslanmaz çelikten yapılmış, kenarlarındaki tutturma mandalları dışarı fırlamıştı. Yukardaki sol köşede program kasetini içine alabilecek bir yarık vardı. Kenarlarından iki elektrik kablosu sarkıyordu. Kablolardan biri bir daktilo makinesine bağlıydı. Diğeriyse bir karış yükseklikte ve yarım metre enindeki, paslanmaz çelikten yapılmış dikdörtgen bir kutudan dışarı sarkıyordu. Bu metal aygıtın önünde röntgen filmlerini içine alan merdaneleri gözüken yarık vardı.

Michaels'in kendisiyle dalga geçmesinden korkan Philips, «Inanamıyorum,» dedi.

«Biz de inanamıyoruz» diye Michaels itiraf etti. «Her şey birdenbire ortaya çıktı.» İleri yürüyüp bilgisayarın üstünü sevgiyle okşadı. «Radyoloji filmlerinin değerlendirilmesi ve sorunların çözümlenmesi için yaptığın çalışmalar bize yepyeni bir aygıta gereksinme duyulduğunu açıkladı. Ve işte o aygıt da bu.»

«Dış görünüşü çok sade.»

Michaels, «Genellikle dış görünüşler insanları yanıltır,» dedi. «Bu aygıtın içindeki birimler bilgisayar dünyasında büyük devrim yaratacak.»

«Eğer gerçekten röntgen filmlerini okuyabilirse, radyoloji alanında neler yaratacağını düşünsene...»

Michaels, «Hepsini okuyabilecek,» dedi. «Ancak programlamada hâlâ ufak tefek aksilikler var. Şimdi geçmişte okuduğun tüm beyin röntgenlerini tekrar programın karşısına çıkaracaksın. Eğer ortaya sorun çıkacak olursa, sanıyorum hatalı olumsuz alanlarda gelişecektir. Bunun anlamıysa, eğer gerçekten patolojik bo-

zukluk varsa, program sana röntgenin normal olduğunu söyleyecektir.»

Philips, «Biz radyolojistler de aynı sorunlarla karşılaşabiliriz,» dedi.

«Sanırım, program bu sorunu ortadan kaldıracak. Şimdi her şey sana bağlı. Aygıtı çalıştırmak için önce bunu aç. Tıp doktorları bile bu basit işi becerebilirler.»

Philips, «Hiç şüphen olmasın,» dedi. «Fakat fişe takabilmek için bir doçente gerek duyuyoruz,» dedi.

Michaels güldü. «Espiri anlayışın gelişiyor. Aygıtı fişe takıp sonra programlanmış kaseti merkezi birime sokacaksın. Röntgen filmini laser ışınlı göstergeye takınca, sana istediğin bilgileri verecek.»

Philips «Filmin ortama uyması nasıl olacak?» diye sordu.

«Sorun değil. Yalnızca emülsiyon kenarı alt tarafa gelmeli.»

«Peki.» Philips ellerini ovuştururken gururlu bir baba gibi aygıtı süzüyordu. «Hâlâ inanamıyorum.»

Michaels, «Ben de,» dedi. «Dört yıl önce bu denli ilerleyebileceğimiz kimin aklına gelirdi? Haber vermeden Bilgisayar Bilimi Bölümüne gelip yalvararak film tanımlamaya ilgi duyan birini aradığım günü hiç unutamıyorum.»

«Seninle karşılaşmam büyük bir şanstı. O zaman seni hevesli bir öğrenci sanmıştım. Yapay Akıl Bölümünün anlamını bile bilmiyordum.»

Michaels, «Şans her bilimsel aşamada büyük rol oynar,» dedi. «Fakat şanstan sonra, şimdi karşılaştığın gibi güçlü bir çalışma zo-

runlu. Programla birlikte ne kadar çok film okursan o denli iyi olacağını unutma. Bu çalışma, programdaki aksaklıkların çözümlenmesi kadar programın anlaşılmasına da yarayacaktır.»

Philips, «Bana büyük laflar etme. Yarayacaktır ne anlama geliyor?» diye sordu.

Michaels güldü. «Demek kendi ilâçlarından bazıları hoşuna gitmiyor. Bir doktorun anlaşılmaz sözlerden yakınacağını asla düşünmemiştim. Yararlı program, öğrenmeye yetenekli anlamına gelir.»

«Yani bu aygıt daha da mı akıllanacak demek istiyorsun?»

«Şimdi ne demek istediğimi anladın.» Michaels kapıya doğru yürümeye başladı. «Fakat bu sana kalmış bir iş. Aynı modelin radyolojinin diğer alanlarına da uygulanabileceğini unutma. Boş vakitlerinde, sanki boş vaktin varmış gibi, beyin anjiyorgramlarını tekrar okumaya başla. Sonra seninle konuşuruz.»

Michaels kapıyı çekip gidince, Philips çalışma masasının yanına giderek röntgen okuma aygıtına baktı. Vakit kaybetmeden çalışmaya atılmayı dört gözle beklediği halde, günlük işlerinin buna engel olacağını biliyordu. Helen elinde mektuplar, telefon mesajları ve beyin anjiyografi odalarından birindeki röntgen makinelerinden birisinin doğru dürüst çalışmadığını bildiren neşeli haberlerle odadan içeri girdi. Philips istemeyerek yeni oyuncağına arkasını döndü.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

«Lisa Marino?» diye soran sesi duyunca Lisa gözlerini açtı. Carol Bigelow adındaki hemşirenin sadece koyu kahverengi gözlerinden başka bir şey görünmüyordu. Kadının saçları çiçekli bir bonenin altında gizlenmiş, burnu ve ağzı ameliyat maskesiyle örtülmüştü.

Lisa hemşirenin kolunu kaldırıp bileğindeki kimliği yazılı bileziği okuduğunu hissetti. Kol tekrar okşayarak yerine bırakıldı. «Lisa Marino, seni iyileştirmemize hazır mısın?» diye soran Carol ayağıyla tekerlekli sedyenin frenini açtı.

Lisa hemşirenin yüzünü görmeye çalışarak, «Bilmiyorum,» diye korkusunu dile getirdi. Fakat o anda Carol arkasını dönmüştü. Sonra, «Tabii hazırsın,» diyerek sedyeyi iterek yürütmeye başladı.

Lisa yazgısının kendisini beklediği yolculuğa çıkarken, arkasındaki otomatik kapılar kapandı ve koridordan 21 nolu ameliyathaneye doğru gitmeye başladılar. Beyin ameliyatları genellikle 20, 21, 22 ya da 23 nolu dört odalardan birinde yapılırdı. Bu odaların hepsi beyin ameliyatlarının gerektirdiği özel aletlerle donatılmıştı. Tavanlardan sarkan Zeiss ameliyat mikroskopları, banda almaya elverişli iç devreli vidoe sistemleri ve özel ameliyat masaları vardı. Tıp Fakültesi bölüm başkanı ve beyin ameliyatları şefi Dr. Curt Mannerheim, izleme galerisi

bulunan 21 nolu ameliyathaneyi çok severdi.

Lisa bu noktaya varınca uyumayı yeğlerdi, ama durum tam tersineydi. Özellikle tüm duygularının keskinleştiğini hissediyordu. Burnuna dolan steril kimyasal kokular bile acıydı. Hâlâ kaçacak zamanım var, diye düşündü. Yataktan kalkıp, koşarak kaçabilirdi. Ameliyat olmak istemiyordu. Aslında kafasına dokunulmasını istemiyordu.

Etrafındaki hareketler durmuştu. Bakışlarını çevirince, hemşirenin köşeyi dönüp gözden kaybolduğunu gördü. Gruplar halinde yürüyerek yanından geçen hastalar vardı. Oğürerek geçen hastalardan birinin başı karabasan gibi sargılar içindeydi. Hademelerden birisi çenesinden tutmuş geri itiyordu. Lisa kendisini bu keşmekeşin içinde, sıkışık trafikte yol kenarına park edilmiş arabaya benzetti.

Lisa'nın yanaklarından aşağı gözyaşları süzülmeye başladı. Hastanın durumu kendi gelecekteki yazgısını düşündürmüştü. Başının ortası kabaca kırılıp açılacak ve beynine tecavüz edeceklerdi. Kolu, bacağı gibi dış organlardan birini değil de, kişiliğinin ve ruhunun saklandığı beynini açıp keseceklerdi... Acaba ameliyattan sonra yine aynı insan olabilecek miydi?

Lisa on bir yaşındayken kronik apandisit ameliyatı geçirmişti. Şimdi hissettikleriyse o zamanlar geçirdiği ameliyat korkusunun yanında hiç kalırdı. Eğer hayatını kaybetmezse bile kişiliğini yitireceğine inanıyordu. Her iki durumda da parçalara bölünecek ve yabancılar, kendisinden kestikleri bölümleri ellerine alıp inceleyeceklerdi.

Carol Bigelow tekrar göründü.

«Peki Lisa, senin için hazırız.»

«Lütfen,» diye Lisa fısıldadı.

Carol Bigelow, «Metin ol Lisa,» dedi. «Dr. Mannerheim'in senin ağladığını görmesini istemezsin, değil mi?»

Lisa kimsenin kendisini ağlar görmesini istemiyordu. Carol Bigelow'un sorusuna başını sallayarak yanıt verdi. Fakat duyguları öfkeye dönüştü. Niçin başına bir dert gelmişti? Haksızlıktı. Bir yıl önce sağlıklı bir kolej öğrencisiydi. Hukuk Fakültesine gitmek için İngiliz dilinden mezun olmaya karar vermişti. Severek devam ettiği edebiyat kurslarının gözde öğrencisiydi ve Jim Conway ile tanışıncaya dek yaşamı böyle sürüp gitmişti. Jim'le tanıştıktan bir ay sonra çalışmalarına boş vermeye başlamıştı. Jim'den önce birkaç kez cinsel ilişkide bulunmuş, fakat tatmin olmayınca, neden bu içi bu denli büyüttüklerini düşünmüştü. Ama Jim başkaydı. Onunla cinsel ilişkinin sözünü ettikleri gibi zevkli olacağını hemen anlayıvermişti. Sorumsuz bir kız değildi. Doğum kontrol haplarına inanmıyordu. Bu yüzden kendisine diyafram taktırma çabasına düştü. İlk kez ve daha sonra gerektiğinde jinekolji kliniğine gitme cesaretini kendisinde nasıl bulduğunu hiç unutmuyordu.

Tekerlekli sedye ameliyathaneden içeri girdi. Yukarda cam galeriye dek duvarları gri fayanslarla kaplı kocaman kare bir odaydı. Tavandan aşağı tersine çevrilmiş orkestra davullarına benzeyen iki büyük paslanmaz çelikten ameliyat lambaları sarkıyordu. Odanın orta yerinde ameliyat masası vardı. Bu upuzun, dar, çirkin eşya parçası, Lisa'ya putpereslerin dini

ayinlerindeki mihrabı anımsattı. Masanın bir ucunda ortası delik, içi doldurulmuş yuvarlaktan içeri başını sokacağını, Lisa içgüdüsüyle anladı. Köşedeki transistörlü radyodan yükselen müzikte duyulan Bee Gees'lerin sesi, çevredeki görünüme tümüyle ters düşüyordu.

Carol Bigelow, «Şimdi şu masanın üstüne kaymanı istiyorum,» dedi.

Lisa, «Peki. Teşekkür ederim,» diye konuştuktan sonra verdiği yanıta canı sıkıldı. Teşekkür etmek aklından geçen en son şeydi. Fakat canını ellerine teslim ettiği bu insanların kendisinden hoşlanmalarını istiyordu. Tekerlekli sedyeden ameliyat masasına kayan Lisa, boş yere vakarını korumak için çarşafa sarılmaya gayret etti. Masanın üstüne yatınca tavandaki ameliyat lambalarının hemen yanındaki camlı bölmeyi fark etti. Yansıyan ışıklardan içerisini görmek zordu. Fakat kendisine bakan yüzleri seçince Lisa gözlerini kapatıp seyredildiğini düşündü.

Yaşamı karabasana dönmüştü. O korkunç geceye dek her şey fevkalâdeydi. Jim'le birlikte ders çalışıyorlardı. Zaman ilerledikçe, okumakta güçlük çektiğini fark etmişti. Özellikle 'daima' sözcüğüyle başlayan o belirli cümleye gelince durumunda bir gariplik olduğunu anlamıştı. Kelimenin ne anlama geldiğinden emin olduğu halde, aklı buna karşı çıkmıştı. Ve Jim'e sözcüğün anlamını sormak zorunda kalmıştı. Erkek onun dalga geçtiğini sanarak gülümsemişti. Lisa ısrar edince, Jim de 'daima' kelimesinin anlamını açıklamıştı. Arkadaşı açıklamayı yaptıktan sonra Lisa önündeki yazılı şekle baktığı halde, anlamını yine bilememişti. Güçlü bir öf-

ke ve korku duyduğunu anımsıyordu. Sonra o garip kokuyu duymaya başlamıştı. Daha önce duyduğundan kuşkusu olmadığı o kötü kokunun da neye ait olduğunu adlandıramamıştı. Lisa'nın en son anımsadığı anıysa, Jim'in koku filan duymadığını söyleyerek olayı yadsımasıydı. Bunu izleyen ilk krizini geçirmişti. Herhalde çok kötü durumda olmalıydı ki, kendine geldiğinde Jim'in omuzlarından tutup kendisini şiddetle sarstığını hissetmiş ve birkaç kez erkeğe saldırıp yüzünü tırmalamıştı.

Ingiliz aksanlı hoş bir erkek sesi, «Günaydın Lisa,» dedi. Arkasına bakınca eğitimini üniversite de tamamlayan Hintli doktor, Bal Ranade'nin siyah gözlerini gördü. «Dün gece sana söylediklerimi anımsıyor musun?»

Lisa başını salladı. Karşısındakini memnun etmek hevesiyle, «Oksürmek ve ani hareketler yok,» dedi. Dr. Ranade'nin ziyaretini tüm canlılığıyla anımsıyordu. Yemeğini bitirdikten sonra odasına gelip ameliyat sırasında kendisini gözetecek anestezici olduğunu açıklamıştı. Hastaneye girdiği günden beri sağlığı hakkında birkaç kez yanıtladığı soruları yeniden sormaya başlamıştı. Yalnız aradaki fark Dr. Ranade'nin verilen yanıtlara ilgi göstermemesiydi. Lisa on bir yaşında geçirdiği apandist ameliyatını anlatana dek, maun renkli yüzünün ifadesi değişmemişti. Lisa bayılırken güçlük çekmediğini söyleyince, doktor başını sallamıştı. Hastanın allerjik tepkiler göstermemesine ilgi duyup yine başını sallamıştı.

Lisa genellikle konuşkan insanlardan hoşlanırdı. Dr. Ranade bunun tam tersiydi. Adam koyu sessizlikten başka duygu belirtisi göster-

memişti. Şimdiyse doktorun bu şefkatli, Lisa'nın içinde bulunduğu duruma uygun düşüyordu. Çektiği eziyeti anlayabilen bir kimseyle karşılaştığına seviniyordu.

Aynı Oxford aksanıyla, «Sanırım Dr. Mannerheim sizinle kullanacağımız anestezi tekniğini tartışmıştır,» deyince Lisa şaşkına dönmüştü.

«Hayır.»

Dr. Ranade uzun süre sessiz kaldıktan sonra, «Çok garip,» demişti.

Lisa başına gelecek belayı sezinleyerek, «Niçin?» diye sormuştu. Konuşmaları sırasında bazı gerçeklerin kendisinden gizlenmesi dehşet vericiydi. «Niçin garip?»

Dr. Ranade, «Genellikle beyin ameliyatlarında genel aneztesi kullanılır,» dedi. «Fakat bu kez Dr. Mannerheim bizden lokal aneztesi kullanmamızı istedi.»

Lisa kendisine yapılacak ameliyata kafatası adını verdiklerini bilmiyordu. Dr. Mannerheim «kapak açıp» başında küçük bir pencere yaparak sağ şakağının üstündeki sakat bölümü kesip alacağını anlatmıştı. Lisa'ya beyninin tahrip olan bölümünün krizlere neden olduğunu söylemişti. Tahrip olan bölüm kesilince, krizler sona erecekti. Dr. Mannerheim bunun gibi yaptığı belki yüzden fazla ameliyatta hep başarılı sonuçlar almıştı. Lisa, doktorun ağzından bu sözleri duyunca sevinçten göklere uçmuştu. Çünkü o zamana kadar derdini anlattığı her doktordan şefkatli bir baş sallamasından başka yanıt alamamıştı.

Krizlerse korkunçtu. Çünkü genellikle krizlerden kısa süre önce o garip, adlandıramadığı

bildik kokuyu duymaya başlardı. Ve kriz geçireceğini anlardı. Fakat bazı kez nöbetler kendisini uyarmadan da bir çığ gibi üstüne hücum ediverirlerdi. Uzun süren tedavi ve ilâçlardan sonra geçirdiği krizlerin kontrol altına alındığını söyleyerek kendisine güvence vermişlerdi. Fakat günün birinde sinema salonunda o korkunç kokuyu duymuştu. Panik içinde yerinden fırladığını ve koltukların arasından sendeleyerek geçite çıkıp lobiye doğru koşmaya başladığını biliyordu. Daha sonra lobide ciklet makinesinin yanında duvara dayanmış, eli bacaklarının arasında «kendine gelmişti.» Giysilerinin bir bölümü parçalanmış ve kızışmış bir kedi gibi kendisini tatmin etmişti. Tekmeleyip yumruk attığı Jim dahil bir grup insan kendisine deli gözüyle bakmışlardı. Daha sonra iki kıza saldırıp birisini yaralayarak hastanelik ettiğini öğrenmişti. Ve tümüyle kendine geldiği zaman, utancından gözlerini kapatıp ağlamaktan başka bir şey yapamamıştı. Herkes yanına yaklaşmaya korkuyorlardı. Çok uzaklardan ambulans sirenlerini duyduğunu anımsıyordu. Aklını yitirip çıldırmaktan korkmuştu.

Lisa'nın yaşamı durmuştu. Deli değildi. Fakat hiçbir tedavi ve ilâç krizleri kontrol altına alamıyordu. Böylece Dr. Mannerheim'la karşılaşınca, onu bir kurtarıcı gibi görmüştü. Dr. Ranade'nin ziyaretine dek, başına gelecekleri Lisa açıkça anlamamıştı. Dr. Ranade yanına geldikten sonra, hademelerden birisi saçlarını traş etmişti. Ve o andan itibaren Lisa korkmaya başlamıştı.

«Lokal aneztesi yapılmasını istemesinin nedeni ne?» diye sorarken Lisa'nın korkudan elleri titriyordu.

Dr. Ranade vereceği yanıtı özenle düşündü. Sonunda, «Beyninizin hasta bölümünü belirlerken, sizin yardımınızı istiyor,» dedi.

«Yani ben uyanık mı olacağım...» Lisa cümlesini bitiremedi. Sesi kısıldı. Ameliyat sırasında uyanık kalmayı düşünemiyordu.

Dr. Ranade, «Evet,» dedi.

Lisa karşı koydu. «Fakat doktor beynimin hasta bölümünü biliyor.»

«Pek iyi bilmiyor. Sakın endişe etme. Ben yanında olacağım. Acı duymayacaksın. Öksürme ve ani hareketlerin yasaklandığını unutma.»

Lisa'nın daldığı düşünceleri, dirsekle bileği arasında duyduğu acıyla kesildi. Gözlerini yukarıya kaldırınca, başının üstündeki küçük şişenin içindeki sıvıda minik baloncuklar oluştuğunu gördü. Dr. Ranade serum vermeye başlamıştı. Aynı işlemi sağ koluna yapıp uzun ince plastik bir tüp bağladı. Sonra ameliyat masasını ayarlayarak hafifçe aşağı doğru kaydırdı.

Carol Bigelow, «Lisa, sana sonda takacağım,» dedi.

Lisa başını kaldırıp ayak ucuna baktı. Carol plastik kaplı bir kutuyu açmakla meşguldü. Diğer ameliyat hemşiresi Nancy Donovan, Lisa'nın üstündeki çarşafı çekip belinden aşağısını açtı.

Lisa «Sonda mı?» diye sordu.

«Evet,» diye yanıt veren Carol Bigelow elle-

rine lastik eldivenlerini takıyordu. «Idrar torbana tüp bağlayacağız.»

Lisa başını geriye attı. Nancy Donovan, Lisa'nın bacaklarını tutup birbirinden ayırarak cinsel organını gözler önüne serdi.

Dr. Ranade, «Sana manitol isimli idrar söktürücü doğal şekerli su vereceğim,» diye açıkladı.

Lisa sanki anlamış gibi başını sallarken, Carol Bigelow'un cinsel organını sabunlamaya başladığını hissetti.

«Merhaba Lisa, ben Doktor Goerge Newman. Beni anımsadın mı?»

Lisa gözlerini açıp maskeli diğer yüze baktı. Bu gözler masmaviydi. Diğer yanında duran maskeli yüzünse kahverengi gözleri vardı.

Dr. Newman, «Ben beyin cerrahisi başasistanıyım,» dedi. «Bu bey de kıdemli uzmanlarımızdan Dr. Ralph Lowry. Dün size açıkladığım gibi Dr. Mannerheim'in asistanlarıyız.»

Lisa yanıt vermeye fırsat bulmadan, bacaklarının arasında duyduğu keskin acıyı idrar torbasında bir şişkinlik izledi. Derin soluk aldı. Baldırlarının iç kısımlarına bantla bir şeyler yapıştırıldığını anladı.

Dr. Newman yanıt vermesini beklemeden, «Biraz dinlenin,» dedi. «Az sonra ameliyat başlayacak.» Doktorlar arka duvarlara sıralanmış röntgen filmleriyle ilgilenmeye başladılar.

Ameliyathanedeki hareketler hızlanmıştı. Nancy Donovan buharları tüten paslanmaz çelikten alet tepsisiyle görünüp elindekini gürültüyle yandaki masanın üstüne bıraktı. Diğer ameliyat hemşiresi Darlene Cooper sterilize edilen aletleri tepsinin üstüne dizmeye başladı. Li-

sa başını tam Darlene Cooper'in eline matkabı aldığı zaman çevirdi. Doktor Ranade, Lisa'nın sağ kolunun üstüne tansiyon aletini taktı. Carol Bigelow, Lisa'nın göğsünü açıp elektrokardiyografi (EKG) aygıtının kablolarını yapıştırdı. Kısa süre sonra kabloya bağlı göstergede sonar zillerine benzer sesler, transistörlü radyodan yükselen John Denver'in şarkısıyla yarışa girişti.

Röntgen filmlerini inceleyen Dr. Newman geri dönüp Lisa'nın traş edilmiş başını düzeltti. Serçe parmağını burnuna, baş parmağını da başının üstüne dayayarak elindeki boyalı kalemle bir hat çizdi. İlk çizgi başının üstünden geçip kulaklarının üstünde son buluyordu. Birinci çizgiyi kesen ikinci hatsa alnının ortasından başlayıp ensesinde bitiyordu.

Dr. Newman, «Lisa, şimdi başını sola çevir,» dedi.

Lisa gözlerini kapatmıştı. Sağ gözünün çevresindeki kemikten sağ kulağına dek uzayan alanın üstüne dokunan parmağın basıncını duyuyordu. Sonra boyalı kalemin sağ şakağının ucundan yukarı çıkan, kulaklarının arkasında son bulan bir yay çizdiğini hissetti. Lisa'nın kulağı atnalı şeklindeki çizginin altında kaldı. Dr. Mannerheim'in açacağı kapak bu noktada olmalıydı.

Beklemediği bir uyuşukluk Lisa'nın vücudunu sarmaya başladı. Sanki odanın içindeki hava yapışkan bir maddeye dönüşmüş, ayakları ve parmak uçları kurşun gibi ağırlaşmıştı. Gözkapaklarını açabilmek için büyük çaba harcadı. Bir elinde serum tüpünü, diğerinde enjektörü tutan Dr. Ranade kendisine gülümsedi.

«Seni rahatlatacak bir ilâç.»

Zaman durmuştu. Derinden gelip giden sesleri duyuyordu. Uyumak istediği halde vücuda bu arzusuna karşı koyup direniyordu. Sağ omzunu kaldırıp altına bir yastık koyarak vücudunu yana çevirdiklerini hissetti. Dalgınlıkla, bileklerinin ameliyat masasının kenarlarına dikey olarak bağlandığını duydu. Kolları kurşun gibi ağırlaşmıştı. Istese bile onları kımıldatacak hali yoktu. Belinin üstünden geçirdikleri kemerle vücudunu da masaya bağladılar. Başının sabunlanıp, yıkandığını ve tekrar boyalı kalemle çizildiğini hissetti. Kafasını bir çeşit mengene arasına sıkıştırırlarken, peşpeşe batan iğnelerin acısını duydu. Bundan sonra Lisa istemediği halde kendisinden geçti.

Birdenbire duyduğu yoğun acıyla çırpınarak uyandı. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Sancı sağ kulağının üstüne yerleşmişti. Canı tekrar yandı. Dudaklarının arasından fırlayan çığlıkla birlikte masanın üstünde kımıldamaya çabaladı. Yüzünün tam ortasında açık tünelden gördüğü kadarıyla, sanki başka bir Lisa kat kat gazlı bezlerle örtülmüştü. Tünelin sonunda Dr. Ranede'nin yüzünü görüyordu.

Dr. Ranede, «Her şey yolunda gidiyor, Lisa,» dedi. «Sakın kımıldama. Lokal aneztezi iğnesi yapıyorlar. Bir an acı duyacaksın.»

Tekrar tekrar canı yanarken, Lisa kafatasının acıdan patlayacağını sandı. Kollarını kaldırmak isteyince, bileklerinden bağlandığını anladı. Çok zayıf sesle, «Lütfen,» diye bağırdı.

«Lisa, her şey yolunda. Sakin ol.»

Acı dindi. Lisa tam sağ kulağının üstünde doktorların soluk alışlarını duyuyordu.

Dr. Newman, «Bisturi,» dedi.

Lisa yüzünü buruşturdu. Renkli kalemle çizilen hattın üstünde bir parmağın gezintisini anımsatan baskıyı duydu. Bezlerin arasından ensesine doğru akan ılık sıvıyı hissediyordu.

Dr. Newman tekrar, «Kıskaçlar,» deyince, Lisa metalin şaklayan sert sesini duydu.

Dr. Newman, «Pensleri verin,» dedi. «Dr. Mannerheim'i da çağırın. Yarım saat sonra hazır olacağımızı söyleyin.»

Lisa başına neler yaptıklarını düşünmemeye çalıştı. Bunun yerine idrar torbasında duyduğu rahatsızlığı düşündü.

Dr. Ranade'yi çağırıp adama çişinin geldiğini söyledi.

Dr. Ranade, «Idrar torbana sonda bağlandı,» dedi.

Lisa ısrarla yakındı. «Fakat benim çişim geldi.»

Dr. Ranade, «Lisa, sakin ol. Sana biraz uyku ilâcı vereceğim,» diye yanıtladı.

Sonra Lisa yüksek devirde vızıltıyla işleyen motor gürültüsünü ve başındaki titreşimi duydu. Bu korkunç gürültünün ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Kafatasını matkapla açıyorlardı. Lisa kendini acı duymaya hazırladığı halde Tanrıya şükür canı yanmıyordu. Yüzündeki gazlı bezlerin arasından süzülen dağlanmış kemik kokularını duyuyordu. Dr. Ranade elini avuçlarının arasına alınca adama minnettar kaldı. Hayatta kalabilmesinin tek umudu gibi adamın elini sıktı.

Kafatasının açılma işlemi sona ermişti. Kalp atışları göstergesinin ritmik zil sesi birden-

bire susuverdi. Lisa bu kez bir noktaya yerleşen bağ ağrısı gibi bir acı hissetti. Dr. Ranade'nın yüzü tünelin ucunda belirdi. Kolundaki tansiyon aletini pompalarken doktor yüzüne bakıyordu.

Dr. Newman, «Kemik forsepslerini verin,» dedi.

Lisa sağ kulağına yakın bir yerden ezilen kemik seslerini duydu.

Dr. Newman, «Kaldırıcılar,» dedi.

Lisa peşpeşe gelen ani sancıların arasında yüksek sesle çarpan gürültüyü duyunca kafatasının açıldığını anladı.

Dr. Mannerneim ellerini yıkarken, eğilip 21 nolu ameliyathaneden içeri başını uzatarak karşı duvardaki saate baktı. Nerdeyse dokuza geliyordu. Tam o sırada Başasistan Newman'ın ameliyat masasından bir adım geriye çekildiğini gördü. Asistan ellerini göğsünün üstüne kavuşturarak gösterge kutusundaki filmlerini incelemeye gitti. Bu davranışın tek anlamı vardı. Kafatası açılma işlemi bitmiş, boş yere vakit harcamaya zamanı olmayan Başoperatör Dr. Mannerheim'i bekliyorlardı. Ulusal Araştırmalar Yardım Merkezinden soruşturma komitesi öğleyin hastaneye gelecekti. Gelecek yıl içinde Mannerheim'in yapacağı araştırmaları parasal yönden destekleyecek on iki milyon dolardı söz konusu olan. Bu yardımı elde etmeliydi. Eğer elde edemezse, tüm canlı hayvan labaratuvarını ve dört yıllık çalışmalarının sonuçlarını bir anda kaybedebilirdi. Mannerheim beyinde öfke ve saldırıları meydana getiren noktanın tam yerini bulmanın eşiğine geldiğinden emindi.

Elindeki köpükleri çalkalarken, Mannerheim ameliyathane müdür yardımcısı Lori McInter'i görünce kadının arkasından seslenip onu ürküttü.

«Sevgili Lori, Tokyo'dan iki Japon doktor konuğum var. Bekleme salonuna birisini yollayıp onlara ameliyathane giysileri ve gereçleri verdirebilir misin?»

Lori McInter yapması istenilen görevden hoşlanmadığını belirterek başını salladı. Mannerheim'in koridorda bağırmasına sinirlenmişti.

Mannerheim bu sessiz serzenişi hissedince, içinden hemşireye küfürler savurdu. «Kadınlar,» diye homurdandı. Mannerheim'e göre hemşireler gün geçtikçe doktorların başlarına belâ oluyorlardı.

Mannerheim arenaya fırlayan boğa gibi ameliyathaneden içeriye dalınca, uyumlu hava birdenbire değişiverdi. Darlene Cooper'in uzattığı steril havluya ellerini ve kollarını kurularken, eğilip Lisa Marino'nun kafatasında açılan delikten içeri baktı.

«Tanrı belanı versin, Newman!» diye Mannerheim çemkirdi. «Bir kafatasını doğru dürüst açmayı ne zaman öğreneceksin? Sana belki en azından bin kez yandaki açıları dik açmanı söyledim. Tanrım, bu ne felaket!»

Bu sözleri duyan gazlı bezler altında yatan Lisa'yı yeni bir korku dalgası sardı. Ameliyatta bazı yanlışlıklar olmuştu.

Newman, «Ben...» diye söze başladı.

«Bir tek mazeret dinlemek istemiyorum. Ya doğru dürüst açmayı öğrenirsin ya da kendine başka yerde iş ararsın. Japon konuklarım

var. Bu felaketi görünce kimbilir ne düşünecekler?»

Nancy Donovan doktorun elindeki havluyu almak için yanında duruyordu. Fakat Mannerheim elinde tuttuğu havluyu yere fırlatmayı yeğledi. Her gittiği yerde olay çıkarmaktan hoşlanır ve çocuk gibi tüm ilginin kendi üstünde toplanmasını isterdi. Ve istediğini de elde ederdi. En hızlı değilse bile ülkenin en iyi beyin cerrahlarından birisi olduğu söylenirdi. Kendi deyişiyle, «Bir kez kafanın içine girdiniz mi, aşağı taraflara ayıracak zaman bulamazsınız,» diye yaptığı işi överdi. İnsanın karışık sinir anatomisine ilişkin ansiklopedik bilgilerinin yanında bulunmaz el yeteneğiyle değerli bir doktordu.

Darlene Cooper, Mannerheim'in istediği özel kahverengi lastik eldivenleri paketinden çıkardı. Adam eldivenleri giyerken hemşirenin gözlerinin içine bakıyordu.

Eldivenler eline geçince sanki cinsel doyuma ulaşırcasına, «Ahhhhh,» diye içini çekti. «Bebeğim sen bir harikasın.»

Darlene Cooper eldivenlerin üstündeki talk pudrasını silmesi için ıslak bezi uzatırken, Mannerheim'in gri mavi gözlerinin içine bakmaktan sakındı. Doktorun bu tür davranışlarına alışmıştı. Edindiği deneyimlere göre, en iyi savunma yolu doktora aldırmamaktı.

Sağ yanına Newman'ı, sol yanına da Lowry'i alarak masanın başına geçen Mannerheim, Lisa'nın beynini örten yarı şeffaf zara baktı. Newman özenle kafatası eklemlerini, kısmen kalın olan beyin zarlarının arasına yerleştirip kesitlerin kenarına tutuşturdu. Bu işlemle, ek-

lemleri ve kafatasının içindeki beyin zarını sıkıca tuturmuş oldu.

Mannerheim, «Pekâlâ gösteriye başlayalım,» dedi. «Beyin zarı çengelleri ve neşter.»

Aletler sert hareketle Mannerheim'in avucunun içine kondu. Mannerheim, «Ağır ol, bebeğim,» dedi. «Televizyon dizisi çevirmiyoruz. Avucuma konan her aletten sonra canımın yanmasını istemem.»

Hastanın üstüne eğilip elindeki çengeli ustalıkla takıp beyin zarını kaldırdı. Neşterle küçük bir yarık açtı. Deliğin arasından beynin çıplak pembemsi gri yuvarlaklığı görünüyordu.

Mannerheim işe koyuldu mu tepeden tırnağa profesyonel kesilirdi. Patlak gözlerini bir an hastanın üstünden ayırmadan, küçük becerikli ellerini tutumlu bir özenle hareket ettirirdi. Elgöz kontrolü olan olağanüstü fiziksel bir yapıya sahipti. Aslında bir altmış beş dolaylarında kısa boylu bir erkek olması kendisi için sürekli bir huzursuzluk kaynağıydı. Yüksek zekâ düzeyine uyacak on santim uzunluğun, kendisinden sakınıldığını düşünüp ihanete uğradığını hissederdi. Ancak kendisine öylesine özen gösterirdi ki, kimse ona altmış beş yaşında diyemezdi.

Beynin zedelenmemesi için küçük makaslarla zorla beyin arasına pamuk şeritler yerleştirdikten sonra, işaret parmağını yavaşça kızın şakağında dolaştırarak araştırdı. Edindiği tecrübeyle en ufak anormalliği hemen bulabilirdi. Mannerheim kendisiyle canlı beyin arasındaki bu samimiyeti, varlığını ebedi kılan bir ilişki gibi görüyordu. Çoğu kez ameliyat sırasında hissettiği büyük heyecandan cinsel organı sertleşmişti.

«Şimdi elektroensefalografi aletini ve uyarıcıları takın,» dedi.

Dr. Newman ve Dr. Lowry birbirine dolanmış incecik tellerle boğuşmaya başladılar. Mannerheim'in yardımcı ameliyat hemşiresi Nancy Donovan, doktorların kendisine uzattıkları telleri yanında duran EEG aygıtına soktu. Dr. Newman fitilli elekrotları özenle iki paralel sıra halinde birini şakağın ortasına, diğerini de Silvan damarına yerleştirdi. Gümüş toplu bükülür elektrotlar beynin içine kaydılar. Nancy Donovan kalp atışları göstergesinin yanında duran elektroensefalografın düğmesini çevirince, aygıt harekete geçip ibreler kâğıt rulo üzerinde düzensiz hatlar çizmeye başladılar.

O sırada Dr. Harata ve Dr. Nagamoto ameliyathaneden içeri girdiler. Mannerheim konukların bir şeyler öğreneceklerine değil de, kendisine izleyiciler bulduğuna sevinmişti.

«Şimdi bakın,» diye Mannerheim ellerini salladı. «Tıp literatüründe, beyin ameliyatlarında şakağın büyük bir kısmını açıp, beynin büyük bölümünü ortaya çıkarmalı mı çıkarmamalı mı diye birçok saçmalık vardır. Bazı doktorlar hastanın konuşma yeteneğinin etkilenmesinden korkarlar. Bunun yanıtı, deneyin ve göründür.»

Mannerheim elindeki elektrikli uyarıcıyı orkestra çubuğu gibi sallayarak Dr. Ranade'yi işaret etti. Aneztezici gazlı bez yığınını kaldırıp, «Lisa,» diye seslendi.

Lisa gözlerini açınca, kulağına gelen konuşmalardan duyduğu şaşkınlık yüzüne yansıdı.

Dr. Ranade, «Lisa, bildiğin bütün okul şarkılarını söylemeni istiyormuş,» dedi.

Lisa istenileni yerine getirmeye çalışırsa, bu eziyetin yakında sona ereceğini umuyordu. Şarkı söylemeye başladı. Fakat Mannerheim elindeki uyarıcıyla beynin yüzeyine çıkmıyordu, aynı zamanda aklı kapıdan içeri giren birinin görüntüsünü algılıyordu.

Lisa'nın konuşmasının kesilmesi üzerine Mannerheim yorum yapmadı. «İşte yanıtınız. Bu hastanın şakağını büyük açmamıza olanak yok.»

Japon konuklar anladıklarını belirtir gibi başlarını salladılar.

Mannerheim, Gibson Memorial Hastanesinden getirdiği iki elektrotu eline aldı. «Şimdi bu deneyin en ilginç yanına geldik. Bu arada birisi röntgen uzmanlarını çağırsın. Bu elektrotların yerinin belirlenmesini istiyorum. İlerde bunun bize çok yararları dokunacak.»

Elektrotların sert sivri uçları hem kayıt, hem de uyarıcı görevi yapıyordu. Sterilize edilmeden önce, Mannerheim elektrotların iğnelerinin uçlarını dörder santimlik aralarla işaretledi. Elindeki küçük metal cetvelle şakaktan kulağa uzanan kısımda da dört santimlik bir yeri ölçtü. Elekrotlardan birini beynin yüzeyine dik açı yapacak biçimde tuttu, sonra çizdiği dört santimlik işarete dek iğneye bakmadan körlemesine açılan yarıktan içeri soktu. Beyin katmanları bu zorlamaya az da olsa direnç gösterdiler. Mannerheim ikinci elektrotu alıp birincisinden iki santim geriye sapladı. Elektrotlardan her biri beyin yüzeyinden beş santim içeri batmıştı.

Büyük şans eseri, nöroradyoloji teknisyeni Kenneth Robbins tam o dakika ameliyathane-

den içeri girdi. Eğer geç kalmış olsaydı, Mannerheim ünlü öfke krizlerinden birine kapılacaktı. Teknisyenin istenen filmleri çekmesi bir iki dakika aldı.

«Şimdi...» Mannerheim saate göz atınca elini çabuk tutması gerektiğini anladı. «Derine batan elekrotu harekete geçirip beyinde epileptik dalgalar yaratabilecekmiyiz deneyelim. Benim tecrübelerime göre, istediğimiz etkiyi yaratabilirsek, krizlere neden olan tümörü yüzde yüz bulduk demektir.»

Doktorlar hastanın çevresinde toplanmışlardı. Mannerheim, «Dr. Ranade, hastaya uyarıldıktan sonra neler hissettiğini sormanızı istiyorum,» dedi.

Dr. Ranade başını sallayıp gazlı bezlerin altında kayboldu. Tekrar başını dışarı çıkarınca Mannerheim'a başlamasını işaret etti.

Uyarılma, Lisa'da sessiz ve acısız bir bombanın patlama etkisini yaptı. İçine düştüğü boşluk saniyenin binde biri veya belki de bir saat sürmüştü. Gözlerinin önünde uçuşan kaleodoskopik görüntülerin arasından, tünelin sonundan kendisine bakan Dr. Ranade'nin yüzü belirdi. Lisa nerede olduğunu ve Dr. Ranade'nin kim olduğunu bilmiyordu. Krizlere neden olan o korkunç kokuyu algılayınca dehşete kapıldı.

Dr. Ranade, «Neler hissediyorsun anlat,» dedi.

Lisa, «Bana yardım edin,» diye bağırarak yattığı yerde hareket etmek istedi. Ama ameliyat masasına bağlandığını hissediyordu. Ve krizlerin başlayacağının bilincindeydi. «Yardım edin!»

Dr. Ranade endişelendi. «Lisa. Lisa, her şey yolunda, sakin ol.»

«Bana yardım edin!» diye bağırırken, Lisa, aklının kontrolünü yitirdi. Cinnet geçiriyordu. Başından ve belinden masaya bağlamışlardı. Tüm gücünü sağ koluna vererek birdenbire korkunç bir kuvvetle bileğindeki bağı kopardı. Elini gazlı bezlerin arasından yukarı kaldırdı.

Mannerheim büyülenmişçesine elektroensefalografın düzensiz kayıtlarına bakarken, gözünün ucuyla, Lisa'nın elinin yukarıya kalktığını fark etti. Eğer biraz hızla tepki gösterebilseydi, kazayı önleyebilecekti. Fakat bir an öylesine şaşırmıştı ki, olduğu yerde donup kaldı, hareket edemedi. Lisa çılgın gibi çırpınarak bağlandığı ameliyat masasından kurtulmaya çalışırken, tek eliyle sarkan elektrotlara çarpıp onları beyninin daha derinine batmalarına neden oldu.

*
**

Robbins kapıyı tıklatıp açtığı zaman, Philips telefonda George Rees adındaki çocuk doktoruyla konuşuyordu. Philips eliyle, konuşması sona erene dek, teknisyene beklemesini işaret etti. Rees merdivenlerden düştüğü öne sürülen iki yaşındaki erkek çocuğun kafa röntgenlerini soruyordu. Martin doktora, hastanın göğüs röntgenlerinde gördüğü eski kaburga çatlaklarından, çocuğun dayak yemesinden şüphelendiğini söyledi. Çok sıkıcı bir konuydu. Philips konuşmanın sona ermesine sevindi.

Philips koltuğunda dönerek Robbins'e sordu. «Evet, ne var?» Robbins'i nöroradyoloji başteknisyenliğine Philips yeni atamıştı. İki erke-

ğin arasında uyumlu bir çalışma düzeni vardı.

«Mannerheim için çekmemi istediğiniz lokalizasyon filmlerinden başka bir şey yok.»

Robbins filmleri odadaki göstergeye takarken Philips başını salladı. Aslında başteknisyenler röntgen çekmek için çalıştıkları bölümden ayrılmazlardı. Fakat Mannerheim'in olay çıkarmasından çekinen Philips arkadaşına bu görevi yüklenmesini rica etmişti.

Lisa Marino'nun ameliyat röntgenleri ekranda göründü. Yan açıdan alınan filmde, keskin çizgilerle belirlenen alandaki elektrotların parlak beyaz sulietleri belliydi. En belirginleri de Mannerheim'in, Lisa Marino'nun şakağına sapladığı uzun iğne gibi elekrotlardı. Bunların konumları Philips'in ilgisini çekmişti. Ayağıyla duvar büyüklüğündeki röntgen göstergesinin motorunu harekete geçirdi. Ayağını pedalın üstünde tuttuğu sürece, ekrandaki görüntü filmi verilebiliyordu. Philips, Lisa Marino'nun eski filmlerini bulana dek ayağını pedalın üstünde tuttu.

Eski filmlerle yenilerini karşılaştırınca, Philips elektrotların tam yerlerini ve derinliklerini belirledi.

Philips, «Vay canına. Çok güzel filmler çekmişsin. Eğer senin robotunu yaratabilirsem, tüm sorunlarım çözümlenir.»

Robbins umursamazca omuzlarını silkti. Fakat iltifattan çok hoşlanmıştı. Philips fazla isteyen ama takdir etmesini bilen bir patrondu.

Martin çok hassas cetvelle eski filmlerdeki ince kan damarlarının arasındaki mesafeyi ölçtü. Beyin anatomi bilgisine ve kan damarlarının

genel durumlarına dayanarak, ilgilendiği alanın aklından üç boyutlu görüntüsünü çizebilirdi. Elde ettiği bilgileri yeni filmlere uygulayınca, elektrotların başlarının durumlarını belirleyecekti.

Philips koltuğunda arkasına yaslandı. «Hayret. Elektrotlar çok mükemmel yerleştirilmiş. Mannerheim'in yeteneği olağanüstü. Keşke yargıları da teknik yeteneğine eşit olsa.»

Robbins, «Bu filmleri ameliyathaneye geri götürmemi ister misin?» diye sordu.

Philips başını salladı. «Hayır. Ben kendim götürürüm. Mannerheim'la konuşmak istiyorum. Eski filmlerden bazılarını da yanıma alacağım. Arkadaki serebral arterin durumundan endişe duyuyorum.» Sonra filmleri alıp kapıya doğru yürüdü.

*
**

21 nolu ameliyathanede durum görünüşte normale döndüğü halde, Mannerheim öfkeden kuduruyordu. İki yabancı konuğun varlığı bile öfkesini söndürememişti. Zapartanın büyüğünü Newman ile Lowry yemişti. Sanki iki doktor mahsustan, bilerek bu olayı hazırlamışlar gibi Mannerheim onları suçluyordu.

Dr. Ranade, Lisa'yı solunum yoluyla genel anezteziyle uyutur uyutmaz, Mannerheim beyindeki tümörü almaya başladı. Herkes kendisine düşeni başarıyla yürüttüğü halde, Lisa'nın geçirdiği krizden hemen sonra panik başlamıştı. Kızın çırpınan kolu daha fazla zarara yol açmadan, Mannerheim onu yakalamayı başarmıştı. Anında tepki gösteren Ranade hemen yüz elli miligramlık tiopental adlı uyku ilâcını, ardın-

dan da adale gevşetici d-tubokarine enjekte etmişti. Bu uyuşturucular yalnızca Lisa'yı uyutmakla kalmayıp geçirdiği krize de son vermişti. Ranade birkaç dakika içinde solunum tüplerini yerleştirip anestezi için nitorotsit ilacını vermeye başladı ve gösterge aletlerini ayarladı.

Bu arada Newman kaza sonucu derinlere batan iki elektrotu çekip çıkarırken, Lowry de yüzeydeki elekrotları söküyordu. Lowry açık bölümü steril havluyla örtmeden önce beynin açık yerini nemli pamukla kapattı. Hasta masaya yeniden bağlandı. Doktorlar yeni ameliyat giysileri ve eldivenleri giydiler. Mannerheim'in durumundan başka her şey normale dönmüştü.

Mannerheim sırtındaki ağrıyı geçirmek için eğildiği masadan doğruldu. «Bok canına. Lowry, kendine başka bir meslek seçersen bana haber ver. Yoksa şu izleyicileri doğru tut da ne yaptığımı görebileyim.» Lowry'nin durduğu yerden onun ne yaptığını göremiyordu.

Ameliyathanenin kapısı açıldı ve Philips elinde röntgenlerle içeri girdi.

Nancy Donovan, «Dikkatli ol,» diye fısıldadı. «Napolyon ateş püskürüyor.»

Philips bıkkınlıkla, «Uyarına teşekkürler,» dedi. Her ne kadar iyi operatör olursa olsun, Mannerheim'in çocukça davranışlarına herkesin göz yummasına sinirleniyordu. Mannerheim'in kendisinin ameliyathaneden içeri girdiğini bildiği için filmleri göstergeye taktı. Beş dakika sonra Philips operatörün kendisini kasıtla görmezliğe geldiğini anladı.

Kalp atışları göstergesinin gürültüsünü bastırmak için Martin, «Dr. Mannerheim,» diye bağırdı.

Bütün gözler, Mannerheim'in eğildiği yerden doğrulup başının üstündeki lambayı radyolojistin yüzüne yansıtarak başını çevirmesine dikildi. Mannerheim öfkesini zaptetmeye çalışıyordu. «Belki burada ameliyat yaptığımızın farkına vardınız. Lütfen bizi meşgul etmeyin.»

Philips süküneti elden bırakmadan, «Lokalizasyon röntgenlerini istemişsiniz,» dedi. «Size bilgi vermek benim görevim.»

Mannerheim, «Görevinizi yerine getirdiğinizi varsayın,» dedikten sonra, önündeki genişleyen yarığa bakmaya başladı.

Philips elektrotların mükemmel yerleştirilmiş olduklarını bildiğinden endişe etmiyordu. Ancak beyinde bulunan iki beyaz çıkıntının üstündeki ve arkadaki serebral arterin durumu onu kaygılandırmıştı. Elektrot damara çok yakındı. Martin, «Buradaki bir şey beni endi...» diye başladı.

Mannerheim öfkeyle başını kaldırdı. Başının üstündeki lambanın ışığı duvarları tarayıp tavana yansıdı. Sonra sesi kamçı gibi şakladı. «Dr. Philips, röntgenlerinizi alıp dışarı çıkar mısınız? Ameliyatı bitirelim. Eğer yardımınıza gerek duyarsak haber yollarız.»

Sonra normal ses tonuyla ameliyat hemşiresinden forsepsleri isteyip yine işine koyuldu.

Martin sükünetini bozmadan röntgenleri alıp ameliyathaneden dışarı çıktı. Soyunma odasında giysilerini değiştirirken, karşılaştığı kaba davranışı düşünmemeye çalışıyordu. Radyolojiye dönerken, az önceki olayla sorumluluk duy-

gusu arasındaki çelişkiyi düşündü. Mannerheim'la iyi geçinebilmekle, bir radyolog olarak görevini yapmak, nasıl böylesine birbirine ters düşebilirdi? Sorunlarından hiçbirini çözümleyemeden kendi bölümüne döndü.

Ofisinden içeri girince, Helen Walker, «Anjiyografi odasında sizi bekliyorlar,» dedi. Masasından ayağa kalkıp patronun peşine takıldı. Helen otuz sekiz yaşında, Queens semtinden gelme çok zarif zenci bir kadındı. Beş yıl önce Philips'in sekreterliğini yapmaya başlamıştı. Aralarında uyumlu bir işbirliği kurulmuştu. Philips günün birinde kadının işi bırakacağını düşünüp dehşete kapılıyordu. Çünkü iyi bir sekreter, Philips'in gündelik yaşamını aksatmadan yürütecek iyi bir araçtı. Eğer bir cumartesi öğleden sonra Helen, Bloomingdale'de kendisiyle buluşmaya zorlamasaydı, Philips bugün hâlâ, kolejde giydiği buruşuk giysilerle dolaşacaktı. Helen'in sayesinde Philips atletik vücuduna yakışan giysilere sahip olmuştu.

Philips elindeki Mannerheim'in röngenlerini, masasının üstündeki diğer röntgenlerin, kâğıtların, kitapların arasına fırlattı. Helen'nin dokunmasına izin vermediği tek yer masasıydı. Orası ne kadar dağınık olursa olsun, Philips her aradığının yerini biliyordu.

Helen arkasında durmuş, bilmesi gereken haberleri teker teker okuyordu. Dr. Rees telefon edip çekilen filmlerin sonuçlarını sormuştu. İkinci anjiyografi odasındaki bozulan röntgen makinesi onarılarak normal çalışmaya başlamıştı. Acil Servis odasından telefon etmişler, ciddi bir kafa yaralanmasının vakit kaybedilmeden filminin çekilmesini istiyorlardı. Hepsi

bitip tükenmeyen gündelik işlerdi. Philips her şeyi Helen'nin bildiği şekilde idare etmesini söyleyince, kadın odadan çıkıp masasının başına döndü.

Philips beyaz ceketini çıkarıp bazı röntgenlerde uygulanan yüksek radyasyondan kendisini korumak için kurşunlu önlüğünü taktı. Önlüğün göğsünde tüm silinme ve temizlenmelere karşı koymuş soluk bir Süpermen resmi vardı. Iki yıl önce, nöroradyolojide çalışan arkadaşları tarafından bir sevgi ifadesi olarak çizilmişti. Martin bunun aslında arkadaşlarının kendisine duydukları saygının bir simgesi olduğunu bildiğinden onlara kızmamıştı.

Tam odadan dışarı çıkarken, gözleri masasının üstünde duran program kasetine takıldı. Michael'in sürpriz hakkında düş kurmadığından emin olmak istiyordu. Kaseti göremeyince, masasının yanına gelip düdüklerin arasını karıştırdı. Kaseti, Mannerheim'in röntgenlerinin altında buldu. Philips odayı terk ederken yeniden durdu. Kaseti ve Lisa Marino'nun son beyin röntgenlerini aldı. Açık kapıdan Helen'e seslenip biraz sonra anjiyo odasına gideceğini haber vermesini istedi. Ve çalışma masasına yürüdü.

Kurşun önlüğünü çıkarıp iskemlenin üstüne attı. Bilgisayara bakarak gerçekten çalışıp çalışmayacağını merak etti. Sonra Lisa Marino'nun ameliyat röntgenlerini kaldırıp gösterge ekranından sızan ışığa tuttu. Artık elektrot silueteriyle ilgilenmiyordu. Onları unutmuştu. Philips bilgisayarın beyin ameliyatı hakkında neler söyleyeceğini merak ediyordu. Philips bu gelişmeyi programa almadıklarını biliyordu.

Aygıtı çalıştırma düğmesine bastı. Kırmızı ışık yanınca, kaseti yavaşça içeri soktu. Kasetin üçte biri yarıktan içeri girince, makine aç köpek gibi kaseti yutuverdi. Ve hemen daktilo birimi harekete geçti. Philips makinedeki yazıları okuyabilmek için öne doğru eğildi.

MERHABA. BEN RÖNTGEN OKUYAN KAFATASI 1. LUTFEN HASTANIN ADINI VERİN.

Philips iki işaret parmağıyla Lisa Marino adını yazdı.

TEŞEKKÜR EDERIM. LÜTFEN ŞIMDIKI ŞIKÂYETINIZI YAZIN.

Philips makineye «Düzensiz krizler» yazıp verdi.

TEŞEKKÜR EDERIM. LÜTFEN ILGILI KLINIK BILGILERI VERIN.

Philips yazdı: «21 yaşında, kadın, bir yıldır beyin tümör epilepsisi çekiyor.»

TEŞEKKÜR EDERIM. LÜTFEN FILMI LASER GÖSTERGESINE SOKUN.

Philips göstergenin yanına gitti. Yarığın ağzındaki dudakların içindeki merdaneler dönüyordu. Philips özenle röntgen filminin kenarını aşağıya doğru tuttu. Makine filmi yakalayıp içeriye çekti. Daktilo makinesi harekete geçti. Philips onun yanına gitti. Kâğıtta, TEŞEKKÜR EDERIM. BIR FINCAN KAHVE IÇIN yazısını okuyunca gülümsedi. Michaels beklenmedik anlarda espiriler yapardı.

Göstergede hafif bir elektrik vızıltısı vardı.

Daktilo makinesi durmuştu. Philips kurşunlu önlüğü kapıp odadan dışarı çıktı.

*
**

Mannerheim hareket geçip Lisa'nın sağ şakağındaki hastalıklı beyin tabakasını kaldırınca, 21 nolu ameliyathaneyi derin bir sessizlik kapladı. Beyin dokusunu toplar kan damarları bulunan kanala bağlayan ince damarlar görünüyordu. Newman beceriyle bunları dondurup birbirlerinden ayırarak böldü. Sonunda beyin bağlantılarından kurtulmuştu. Mannerheim beyin parçasını Lisa'nın kafatasının içinden alıp ameliyat hemşiresi Darlene Cooper'in tuttuğu paslanmaz çelikten tepsinin içine bıraktı. Mannerheim duvardaki saate baktı. Iyi çalışıyordu. Ameliyat ilerledikçe keyfi yerine gelmekteydi. Şimdi çalışmasındaki uyumdan çok hoşlanmıştı. Ameliyatı gereken zamanın yarısından daha az süre içinde gerçekleştirmişti. Oğleyin ofisinde bulunacağından kuşku duymuyordu.

Mannerheim, «Hemen, hemen bitti,» diyerek sol eline metal emiciyi, sağ eline de forsepsleri aldı. Beynin sağ bölümü üstünde özenle çalışıyordu. Elindeki emiciyle biraz beyin dokusu emip çıkardı. Bu işlem belki ameliyatın en zor ve tehlikeli bölümüydü. Fakat Mannerheim ameliyatta en çok bu evreden haşlanırdı. Büyük bir güvenle hayati dokuları zedelemeden emiciyi içeriye soktu.

Bir an büyük yuvarlak beyin dokusu emicinin ağzını kapattı. Doku parçaları tüpün içine dolmadan önce ıslığa benzer ses duyuldu. Mannerheim, «Işte konser başladı,» dedi. Bu de-

yim beyin cerrahisinde bilinen bir şakaydı. Fakat yol açtığı gerilimden sonra Mannerheim'in ağzından bu sözleri duymak her zamankinden komik geldi. Iki Japon doktor dahil herkes gülmeye başladı.

Mannerheim'in beyin dokularını alması sona erince, Ranade hastaya uyguladığı anesteziyi yavaşlattı. Kanama olasılığına karşı Mannerheim kafatası boşluğunu incelerken, Lisa'nın tansiyonun biraz yükselmesini istiyordu. Özenli bir incelemeden sonra Mannerheim ameliyat edilen bölümün kanama yapmadığına inandı. Iğne tutacağını eline alıp beynin üstündeki sert zarı dikmeye başladı. Durum bu noktaya geldiğinde, Dr. Ranade de dikkatle Lisa'ya verdiği anesteziyi hafifletmeye başladı. Ameliyat sona erince, kızın nefes borusundaki tüpü Lisa öksürmeden ve onun canını yakmadan çıkarmak istiyordu. Kullandığı ilâçlardan sonra düşündüklerini gerçekleştirmek, oldukça nazik bir işlemdi. Çünkü Lisa'nın tansiyonunun yükselmeme olasılığı da vardı.

Mannerheim becerikli el hareketleriyle beyin zarına son dikişi attı. Lisa'nın beyninin sağ lobunun olduğu yerde zar aşağıya sarkmış ve koyu bir leke belirdiği halde beyin tekrar kapanmıştı. Mannerheim başını yana eğip hayranlıkla eserine baktı. Sonra bir adım geri çekildi. Elinden çıkardığı lastik eldivenlerin şakırtısı odanın içinde yankılandı.

Mannerheim, «Pekâlâ,» dedi. «Gelin yarayı kapatın. Fakat Tanrı aşkına elinizi çabuk tutun. Sonsuza dek masanın yanına mıhlanıp kalmayın.»

Iki Japon doktora peşinden gelmelerini işa-

ret ederek azametle ameliyathaneden çıktı.

Newman, Lisa'nın başucunda hocasının yerini aldı. Patronunu taklit ederek, «Haydi bakafatasının perisot tabakasına iğneyi batırıp sa sallanacak mısın?» dedi.

Bir çift dişli forsepsle Lisa Marino'nun açık yarasının ucundan tutup kısmen kapattı. Sonra kafatasının perisot tabakasına iğneyi batırıp yarayı dikmeye başladı. Aynı teknikle ipek ilmeği yaranın öbür yanına geçirdi. Karşısında bekleyen Dr. Lowry ilmeği düğümledi. Yara kenarları siyah dikişlerle tutturuluncaya dek bu işleme devam ettiler. Sanki Lisa'nın başının yanına kocaman bir fermuar takılmıştı.

Yara dikilirken, Dr. Ranade hâlâ nefes pompasına basarak Lisa'ya hava vermeye çalışıyordu. Son dikiş atılırken, kıza yüzde yüz oksijen verip vücudun metebolizmasına yerleşmeyen, kasları hareketsiz hale sokan ilâçları etkisiz duruma getirecekti. Zamanlamaya göre eliyle nefes pompasına basıyordu. Fakat bu kez tecrübeli parmakları, kompresörde bir değişiklik hissetti. Birkaç dakikadan beri Lisa kendi kendine soluk almaya çabalıyordu. Kızın çabası, verilen oksijene karşı koymaktaydı. Son pompalamada bu direniş yok oldu. Dr. Ranade solunum pompasını bırakarak steteskopunu öztaki borusuna da yayıp dinlemeye başladı. Kızın birdenbire soluk alma çabalarına son verdiğini anlamıştı. Kasları hareketsiz hale getiren ilâç giderek etkisini yitiriyordu. Fakat Lisa neden soluk alamıyordu? Ranade'nin nabzı hızla atmaya başladı. Doktor ,anesteziyi dik bir yamacın güvenli fakat dar çıkıntısının üstünde durmaya benzetirdi.

Telaşla Lisa'nın tansiyonunu ölçtü. 12'den 20'ye çıkmıştı. Ameliyat sırasında 10 ile 12 arasında oynamıştı. Şimdi bir terslik vardı.

Gözlerini kalp göstergesine dikip Dr. Newman'a bağırdı. «Durun.» Kalp atışları düzgündü ama her soluk alış sırasında uzun duraklamalar vardı.

Dr. Ranade'nin sesindeki endişeyi sezen Newman, «Ne var?» diye sordu.

«Bilmiyorum.» Dr. Ranade, Lisa'nın toplar damarlarındaki basıncı ölçtü. Kızın tansiyonunu düşürmesi gerekiyordu. Nitroprusit adı verilen ilâcı enjektöre çekti. Bu noktaya kadar, Dr. Ranade, Lisa'da görülen çeşitli hayat belirtilerini, kızın bünyesinin beyin ameliyatına karşı koyduğu şeklinde yorumlamıştı. Fakat şimdi meydana gelebilecek bir kanamadan korkuyordu. Kanama başlarsa, Lisa'nın beynindeki tansiyon artabilirdi. Belirtilerin sürekli değişmesini ancak böyle açıklayabilirdi. Yeniden kızın tansiyonunu ölçtü. 20 ile 25 arasında oynuyordu. Vakit kaybetmeden Nitroprusit iğnesini Lisa'nın koluna batırdı. Tüm vücudunu korkuyla karışık dehşet dolu tatsız bir duygu sarmıştı.

«Kanama olabilir,» dedi ve eğilerek Lisa'nın gözkapaklarını kaldırıp baktı. Korktuğu başına gelmişti. Kızın gözbebekleri büyüyordu. «Kanamanın başladığından kuşkum yok,» diye bağırdı.

Iki asistan korkuyla hastanın yanında birbirlerine baktılar. Ikisi de aynı şeyi düşünüyordu. Dr. Newman, «Mannerheim öfkeden deliye dönecek,» dedi. «Hemen onu çağırmalıyız. Haydi çabuk ol,» diye Nancy Donovan'a bağırdı. «Acil olduğunu haber ver.»

Nancy Donavan yukarıya haber veren diktafonun yanına koştu.

Dr. Lowry, «Yarayı tekrar açalım mı?» diye sordu.

Newman sinirli sinirli, «Bilmiyorum,» dedi. «Eğer kanama beynin içindeyse çok acele Bilgisayar Beyin Tomografisi yapılması gerek. Eğer kanama ameliyat ettiğimiz bölgedeyse, yarayı yeniden açmak gerekecek.»

Dr. Ranade elindeki tansiyon aletine inanmayan gözlerle bakıyordu. «Tansiyon hâlâ yükseliyor,» diye bağırdı. Ve tansiyon düşürücü ilâçları hazırlamaya başladı.

Her iki asistan da oldukları yerde donup kalmışlardı. Dr. Ranade tekrar, «Kan basıncı devamlı yükseliyor. Tanrı aşkına bir şeyler yapın,» diye yalvardı.

Dr. Newman, «Makas,» diye hırladı. Ve makası eline alınca az önce tamamladığı dikişleri kesmeye başladı. Deriyi yüzüp beynin bir parçasını kesip aldıkları bölümün kafatasını açıyordu.

Dr. Ranade, «Çok acele dört ünite kan getirin, diye bağırdı.

Dr. Newman kafatasında açılan kapağı tutan son iki dikişi de kesti. Ve kapağı kaldırmaya fırsat bulmadan, kemik kenara düşüp sarktı. Beyin zarı uğursuz siyah bir gölgeyle şişiyordu.

Ameliyathanenin kapısı hızla açıldı ve Mannerheim ameliyat giysilerini iliklemeye çalışarak yıldırım gibi içeri girdi.

«Ne bok yiyorsunuz?» diye bağırdı. Sonra

titreyerek şişen beyin zarının durumunu gördü. «Tanrım, eldivenler. Bana eldivenleri verin.»

Nancy Donavan yeni bir çift eldivenin paketini açmaya çalıştı. Mannerheim sabırsızca paketi hemşirenin elinden çekip alarak giydi.

Dikişler kesilir kesilmez, zar kendiliğinden patlayıp açıldı ve parlak kırmızı kan Mannerheim'in yüzüne gözüne fışkırdı. Doktorun sıçrayan kandan gözleri kapanmıştı. Diğer dikişleri kör gibi el yordamıyla kesti. Kanamanın kaynağını bulması gerektiğini biliyordu.

Mannerheim, «Emici,» diye bağırdı. Alet hışırtılı sesler çıkararak kanı çekmeye başladı. Mannerheim telaşla dikişleri açıp beyinle karşı karşıya gelince, beynin şişme nedenini bulmuştu.

Ranade, «Kan basıncı düşüyor,» dedi.

Mannerheim ameliyatlı bölümün alt tarafını incelemesine yardımcı olacak beyin izleyicisini istedi. Fakat emiciyi taktığı yerden çıkarır çıkarmaz, kan yine taplanmaya başladı.

Dr. Ranade, «Kan basıncı...» dedi ve duraksadı. «Kan basıncını durduramıyorum.»

Ameliyat süresince düzenli çalışan kalp göstergesinin sesi, düzensiz atışlarla yavaşladı ve sonra durdu.

Dr. Ranade, «Kalp durdu,» diye bağırdı.

Asistanlar Lisa'nın vücudunu örten kalın gazlı bezleri çekip başını örttüler. Newman ameliyat masasının yanındaki taburenin üstüne çıktı. Ölüm halindeki Lisa'nın göğüs kafesine kalp masajı yapmaya başladı. Dr. Ranade gelen kan şişelerini serumların yanına astı. Damarlara bağladığı tüm lastik tüpleri çözdü ve

kanın hızla Lisa'nın vücuduna yayılmasına çalıştı.

Dr. Ranade kalbin hâlâ çalışmadığını söyleyince, Mannerheim ameliyat masasından uzaklaştı ve, «Durun!» diye bağırdı. Kapıldığı korkunç öfke nöbetiyle elinde beyin izleyici aletini yere fırlattı.

Bir an olduğu yerde kollarını yana sarkıtıp parmaklarının ucundan kanlı beyin parçalarının yere damlayışına baktı. Sonunda, «Durun, artık gereği yok,» dedi. «Atar damarlardan birinin direncinin tükendiği besbelli. Tanrının belası hasta, elinin elektrotlara çarpmasıyla ölüme neden oldu. Herhalde atar damar zedelenip, spazm yaptı ve kriz geldiği an gizli kaldı. Spazm açılınca damar patladı. Artık bu hastayı yeniden hayata döndürmemize olanak yok.»

Sırtındaki ameliyat pantolonunu yere düşmeden yakalayan Mannerheim, arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü. Kapının önüne gelince, dönüp ters ters iki asistanına baktı. «Sanki kız yaşıyormuş gibi yarayı kapatıp dikmenizi istiyorum. Anlaşıldı mı?»

BEŞİNCİ BÖLÜM

Universitenin jinekloji Kliniğinde bekleyen genç kadın, «Benim adım Kristin Lindquist,» diyerek gülümsemeye çalıştı, ama ağzının kenarları hafifçe titriyordu. «On biri çeyrek geçe Dr. John Schonfeld ile randevum vardı.» Duvardaki saat tam on biri gösteriyordu.

Karton kapaklı roman okuyan danışma görevlisi Ellen Cohen başını kaldırıp kendisine gülümseyen güzel yüze baktı. Ve bir an içinde, Kristin Lindquist'in, Ellen Cohen'nin sahip olmadığı her şeye sahip olduğunu gördü. Kristin'in ipek gibi ince sarı saçları, küçük kalkık burnu, derin mavi gözleri ve uzun düzgün bacakları vardı. Ellen anında Kristin'den nefret edip aklında kızı California'lı sürtüklerden biri olarak niteledi. Kristin'nin Madison Wiscounsin'den gelmesi, Ellen için farketmiyordu. Randevu defterini gözden geçirirken, sigarasından derin bir nefes alıp dumanlarını burun deliklerinden dışarı savurdu. Kristin'nin adını çizip beklemesini söyledikten sonra, Dr. Schonfeld'in yerine Dr. Harper tarafından muayene edileceğini bildirdi.

Kristin, «Neden Dr. Schonfeld muayene etmiyor?» diye sordu. Dr. Schonfeld'i yatakhanedeki kızlardan birisi salık vermişti.

«Çünkü doktor burada yok. Sorunun yanıtını aldın mı?»

Kristin başını salladı. Fakat Ellen farkına varmadı. Başını yine romanına eğdi. Kristin danışma bankosundan uzaklaşırken, Ellen arkasından haset dolu gözlerle baktı.

İşte tam o dakikada Kristin'nin hastaneden kaçıp gitmesi gerekirdi. Geldiği gibi çıkıp gitse kimsenin farkına varmayacağını düşündü. Hastalık ve çürümeyi anımsatan hastanenin bakımsız havasından nefret etmeye başlamıştı. Oysa Wiscounsin'deki Dr. Walter Peterson'nun muayenehanesi temiz ve pırıl pırıl olduğu halde, Kristin yılda bir kez doktora gitmekten hiç de hoşlanmazdı. Ama yine de burası kadar iç ka-

rartıcı değildi.

Kristin bunları düşünmesine karşın hastaneden kaçmadı. Bu randevuyu alıncaya dek akla karayı seçmişti. Başladığı işi bitirmeye kendisini zorluyordu. Lekeli plastik koltuğa oturarak bacak bacak üstüne atıp beklemeye başladı.

Saatin akrep ve yelkovanı koplumbağa hızıyla ilerliyordu. On beş dakika sonra Kristin'nin avuçları terden sırılsıklam kesildi. Vakit geçtikçe endişesinin arttığını hissedince, kendisinde psikolojik bir bozukluk olduğuna karar verdi. Bekleme odasındaki diğer altı kadının sakin halleri, Kristin'i karamsarlığa düşürüyordu. Vücudunun içindeki organları düşündükçe âdeta hasta oluyordu. Hele jinekoliste muayeneye gelmesi, gerçeği kaba ve tatsız bir biçimde yüzüne vuruyordu.

Yırtık pırtık, eski dergiyi eline alıp düşüncelerinden uzaklaşmak istedi. Fakat başaramadı. Derginin içindeki her reklam, az sonra katlanacağı sıkıntıyı anımsatıyordu sanki. Derginin sayfalarının birinde, kadın ve erkek resmi görünce, aklına yeni bir fikir geldi. Cinsel ilişkiden kaç saat sonra vajenin içinde spermler bulunurdu? Kristin iki gece önce sevgilisi, son sınıf öğrencisi Thomas Huron'la yatmıştı. Eğer doktor bu durumu anlarsa utancından ölebilirdi.

Zaten Kristin'nin klinikten randevu almaya karar vermesinin nedeni, Thomas ile olan ilişkisiydi. Sonbahardan bu yana birbirlerinden ayrılmaz olmuşlardı. İlişkileri ilerledikçe, Kristin sevgilisiyle yatarken hangi günlerin güvenceli olduğunu hesaplamanın akıllıca bir doğum kont-

rol yöntemi olmadığını farketmişti. Thomas sorumluluğu üstüne almaya yanaşmadığı halde, Kristin'i daha sık sevişmeye zorluyordu. Öğrenci dispanserine doğum kontrol hapı almak için başvurduğu zaman, ilk önce Sağlık Merkezindeki jinekoliste muayene olması gerektiğini söylemişlerdi. Kristin doğduğu kasabadaki aile doktoruna gitmeyi yeğlerdi. Fakat olayı gizli tutması gereği buna olanak tanımamıştı.

Derin bir soluk alan Kristin korkudan midesinin düğümlendiğini hissetti. Karnında uygunsuz gurultular duyuyordu. Ya aşırı sinirlenip diyare olursa?... Aklına gelen bu fikir, kızı dehşete düşürüp, korkudan titredi. Saate bakarken daha fazla beklemeyip bir an önce muayene odasına çağrılmayı diliyordu.

Ellen Cohen bir saat yirmi dakika sonra Kristin'i muayene odalarından birine çağırdı. Perdeyle örtülü küçük bölmenin içinde soyunurken, ayağının altındaki marleyler buz gibi soğuktu. Duvardaki çengele giysilerini astı. Önden açık, kasıklarına dek uzanan hastane giysisini sırtına geçirmesini söylemişlerdi. Aşağı doğru bakınca, soğuktan memelerinin başlarının dikleşip, pamuklu kumaştan iki sert düğme gibi dışarı fırladıklarını gördü.

Perdenin arkasından çıkınca, Kristin, Bayan Blackman'nin muayene aletlerini havlunun üstüne dizdiğini gördü. Her ne kadar gözlerini başka yöne çevirdiyse de, bedenin iç kısımlarını muayene ederken kullanılan, bir deliği açık tutmaya yarayan, aynalı bujiyi ve diğer paslanmaz çelikten parlayan aletleri gördü. Bu aletlerin görünümleri bile Kristin'nin dizlerinin bağını çözmeye yeterliydi.

Bayan Blackman, «Ah, aferin,» dedi. «Çok hızlısınız. Eli çabuk olanları severiz. Gelin.» Hemşire muayene masasını okşadı. «Buraya çıkın. Az sonra doktor gelecek.» Bayan Blackman, ayağıyla küçük tabureyi, muayene masasının ayak ucuna yerleştirdi.

İki eliyle kısa ince giysinin eteklerine yapışan Kristin muayene masasına doğru yürüdü. Ucundan metal üzengiler fırlayan masa, ortaçağdan kalma işkence aletlerine benziyordu. Tabureye basıp masaya çıktı ve hemşirenin karşısına oturdu.

Bayan Blackman'nin uzun uzun, en ince noktasına dek sağlık durumunun hakkında sorular sormasından Kristin çok etkilendi. Hiç kimse görevini tam yapabilmek için bu kadar uzun zaman harcamazdı. Kadın ailesinin tarihçesi hakkında da dikkatli bir soruşturma yapmıştı. Kristin ilk kez Bayan Blackman'i görünce, kadından ürkmüştü. Fakat hemşire kendisine karşı çok tatlı davranmış, Kristin'nin kişiliğine gösterdiği yakın ilgiyle kızı rahatlatmıştı. Bayan Blackman elindeki karta, sadece Kristin'nin kendini bildiğinden beri varolan hafif akıntıyı not etti.

Bayan Blackman yeni yıkanmış temiz bir çarşafı silkeleyerek açıp Kristin'in üstüne serdi. Sonra örtünün ucunu kaldırıp altına baktı. Kristin hemşirenin bakışlarının, ortaya serilen cinsel organı üstünde dolaştığını hissediyordu.

Bayan Blackman, «Haydi şimdi,» dedi. «Masanın ucuna kay.»

Kristin kalçalarını kıvırarak masanın ucuna doğru kaydı.

Kristin kalçalarının masanın ucundan sarktığını hissedene dek aşağıya kaydı.

Hemşire, «Oldu. Şimdi Dr. Harper gelmeden sakinleş,» dedi.

Kristin, nasıl sakinleşebilirim, diye düşündü. Nasıl sakin olabilirdi? Müşteriler tarafından ellenmeye hazır, çengele asılı bir et parçası gibi hissediyordu kendini. Odanın arkasındaki pencerenin perdelerinin iyi kapanmamış olması da sinirlerini bozdu.

Muayene odasının kapısı çalınmadan, hastane görevlilerinden birisi içeriye daldı. «Laboratuvara götürülecek kan örnekleri nerede?» diye sordu.

Bayan Blackman, «Gel göstereyim,» diyerek gözden kayboldu.

Kristin steril atmosferde alkol kokularıyla başbaşa kalmıştı. Gözlerini kapatıp derin derin soluk aldı. Beklemenin gerilimi dayanılır gibi değildi.

Kapı tekrar açıldı. Kristin doktoru görmek umuduyla başını kaldırıp baktı. Odaya giren danışma görevlisi Bayan Blackman'nin nerede olduğunu sordu. Kristin bilmiyorum gibisinden başını salladı. Görevli kapıyı vurup gitti. Kristin başını indirerek gözlerini kapattı. Artık dayanacak hali kalmamıştı.

Tam Kristin yattığı yerden kalkarak giyinip kaçmayı düşünürken, kapı açıldı ve doktor içeri girdi.

«Merhaba canım. Ben Doktor David Harper. Kendini nasıl hissediyorsun?»

«İyiyim,» diye Kristin isteksizce yanıtladı.

David Harper düşlerinde yaşattığı doktora benzemiyordu. O kadar gençti ki, kimse onun doktor olduğuna inanmazdı. Tombul bebek görünüşlü yüzü, saçları dökülmüş kel kafasıyla çelişki yaratıyordu. Fırça gibi bol kıllı kaşları takma gibiydi.

Dr. Harper lavaboda telaşla ellerini yıkadı. Bankonun üstünde duran kartı okurken, «Üniversite öğrencisi misiniz?» diye sordu.

Kristin, «Evet,» diye yanıtladı.

«Hangi bölümdesin?»

«Sanat.» Kristin, Dr. Harper'in havadan sudan konuşmasına aldırmıyordu. Aslında bitip tükenmeyen beklemenin sonunda birisiyle konuşmak kendisini rahatlatmıştı.

«Sanat demek... Çok güzel,» diye Dr. Haper ilgisizce mırıldandı. Lastik eldiven paketini yırtarak açtı. Ve Kristin'nin önünde eldivenleri şaklatarak ellerine geçirdi. Dini töreni yönetircesine özenle parmaklarını teker teker eldivenin içine yerleştirdi. Kristin, Dr. Harper'in saçlarından başka görünen her yerinin bol kıllı olduğunu fark etti. Kıllı ellerin şeffaf lastik eldivenin içinde iğrenç bir görünüşü vardı.

Masanın ayak ucuna doğru yürürken, Kristin'nin şikâyetçi olduğu hafif akıntı hakkında sorular sordu. Ama pek ilgilenmediği açıkça belli oluyordu. Fazla vakit kaybetmeden küçük tabureye oturup Kristin'nin gözünün önünden kayboldu. Örtünün ucu havaya kalkınca, Kristin paniğe kapıldı.

Dr. Harper umursamadan, «Pekâlâ,» dedi. «Bana doğru yaklaş bakalım.»

Kristin masanın ucuna doğru kayarken kapı yine açıldı. Bayan Blackman'nin içeriye gir-

diğini gören Kristin'in içini sevinç dalgası kapladı. Kendisini hiç bu kadar çaresiz ve gözler önüne serilmiş hissetmemişti.

Dr. Harper, «Bana bujiyi verin Bayan Blackman,» dedi.

Kristin aşağıda neler olduğunu göremiyordu, ama metalin metale çarpan sert sesini duyunca midesine bir sancı saplandı.

Dr. Harper, «Peki şimdi kendinizi gevşek bırakın,» dedi.

Kristin yanıt vermeye fırsat bulamadı. Parmakların vajinasının dudaklarını araladığını hissedince, baldırlarındaki kaslar refleksle kasıldılar.

«Haydi kendinizi gevşek bırakın. Son vajen tahlilinizi ne zaman yaptırdınız?»

Kristin'nin sorunun kendisine sorulduğunu anlaması birkaç dakika sürdü. «Bir yıl önce,» diye yanıtladı. Tüm vücuduna garip bir duygu yayılıyordu.

Dr. Harper yanıt vermedi. Kristin neler olduğunu anlayamıyor ama o madeni alet içindeyken kaslarını hareket ettirmeye korkuyordu. Muayene niçin bu denli uzun sürmüştü? İçindeki alet hafifçe hareket etti. Doktorun kendi kendine mırıldandığını duydu. Meraktan deliye döndü. Acaba bir sorunumu vardı? Başını kaldırıp masanın ucuna bakınca, doktorun başka şeylerle ilgilendiğini gördü. Adam arkasını dönmüş, eğildiği küçük masanın başında bir şeyler yapıyordu. Bayan Blackman de doktorun yanında durmuş, fısıldayarak konuşuyordu. Tekrar sırtüstü masaya yatan Kristin doktorun elini çabuk tutup, bir an önce o aleti içinden çıkarma-

sını diledi. Sonra belinden aşağı derin bir acı hissedince aletin içinden çıkarıldığını anladı.

Dr. Harper yine, «Pekâlâ,» dedi. Alet içine girdiği hızla acı bırakarak dışarı çıkmıştı. Kristin derin rahat bir soluk aldı. Fakat muayene hâlâ sona ermemişti.

«Yumurtalıklarınız sağlam.» Dr. Harper elindeki kullanılmış eldivenleri çıkarıp ağzı kapaklı çöp kutusuna attı.

Kristin muayenenin bittiğine sevindiğini belirterek, «Çok iyi,» dedi.

Doktor hızla göğüslerini muayene etti. Sonra Kristin'e kalkıp giyinmesini söyledi. Davranışı sertleşmiş, sanki aklı başka düşüncelere takılmış gibiydi. Kristin telaşla küçük bölmeden içeri girip perdeleri sıkıca kapattı. Doktorla konuşmaya fırsat bulamadan, adamın odadan çıkıp gitmesinden korkuyordu. Hızla giysilerini üzerine geçirdi. Bluzunun düğmelerini ilikledi.

Perdenin arkasından çıkan Kristin, doktoru muayene raporunu yazarken yakaladı.

Kristin derin bir soluk alarak «Dr. Harper,» diye söze başladı. «Sizinle doğum kontrolü hakkında görüşmek istiyorum.»

«Öğrenmek istediğiniz nedir?»

«Benim için hangi yöntemi kulanmak iyidir? Onu öğrenmek istiyorum.»

Dr. Harper omuzlarını silkti. «Her yöntemin iyi ve kötü yanları vardır. Sizin herhangi yöntemden birini kullanmanız için sorun yok. Seçimi kendiniz yapın. Bu konuyu Bayan Blackman'le konuşabilirsiniz.»

Kristin başını salladı. Doktora başka sorular

sormak istiyordu ama adamın soğuk tavırları buna engel oldu.

Dr. Harper, «Muayenenizin sonucu,» diyerek kalemini cebine sokup ayağa kalktı. «Aslında çok normal. Rahminizin boyun kısmında hafif bir aşınma var, akıntınız bundan. Önemli değil. Belki birkaç ay sonra yine gözden geçirmemiz gerekecek.»

Kristin, «Aşınma nedir?» diye sordu. Ama gerçeği öğrenmek istediğinden kuşku duyuyordu.

«Epitel dokulardan yoksun bir alan demek. Başka sorunuz var mı?»

Dr. Harper muayenenin sona erdiğini ve acelesi olduğunu açıkça belli ediyordu. Kristin tereddüt etti.

Dr. Harper sabırsızca, «Başka hastalarım var,» dedi. «Eğer doğum kontrolü hakkında öğrenmek istedikleriniz varsa Bayan Blackman ile görüşün. Bu konuda çok bilgilidir. Muayeneden sonra kanama olabilir, endişe etmeyin. Birkaç ay sonra yine görüşürüz.» Hafifçe gülümseyip Kristin'nin saçlarını okşadı ve gitti.

Doktorun arkasından bir dakika sonra kapı açıldı ve Bayan Blackman başını içeri uzattı. Dr. Harper'in gitmesine şaşırmış gibiydi. Kartı eline alıp okudu. «Doktor çabuk gitmiş... Haydi laboratuvara gelin de işimizi bitirip sizi buradan salıverelim.»

Kristin, Bayan Blackman'nin peşine takılıp iki muayene masası ve üstleri tıbbi aletler ve mikroskoplarla dolu olan tezgâhların bulunduğu diğer odaya geçti. Odanın bir köşesinde korkunç görünüşlü aletleri saklayan camlı bir dolap vardı. Onun yanındaysa göz muayenesin-

de kullanılan tablolar asılıydı. Bunların sadece E harflerinden meydana gelmesi Kristin'nin dikkatini çekti.

Bayan Blackman, «Gözlük kullanır mısınız?» diye sordu.

«Hayır.»

«Iyi. Şimdi masaya uzanın da kan alalım.»

Kristin söyleneni yerine getirdi. «Kan alındığı zaman kendimi biraz halsiz hissederim.»

«Çok doğal,» dedi Bayan Blackman. «Bu yüzden size yatmanızı söyledim.»

Kristin hemşirenin elindeki iğneyi görmemek için başını yana çevirdi. Bayan Blackman'in eli çok çabuk ve hafifti. Sonra Kristin'in tansiyonunu ölçüp nabzını dinledi. Ve göz muayenesi için odanın ışıklarını kararttı.

Kristin, Bayan Blackman ile doğum kontrolü hakkında konuşmaya çabaladı. Fakat kadın işini bitirinceye dek kızın sorularına yanıt vermedi. Kristin'e jinekoloji muayenesi yaptırdığına göre bu konuda Universitenin Aile Planlama Merkezine gitmesinde sakınca olmadığını söyledi. Rahimde görülen aşınma konusunda endişelenecek bir durum yoktu. Bayan Blackman bunu kanıtlamak için küçük bir resim çizdi. Sonra tahlillerde çıkacak herhangi bir aksilik olasılığına karşı Kristin'in telefon numarasını aldı.

Kristin derin bir nefes alıp telaşla klinikten çıktı. Neyse, eziyet sona ermişti. Uzun saatlerdir etkisi altında kaldığı gerilim nedeniyle dayanma gücünü yitirmişti. Öğleden sonraki derslerini asıp evinde dinlenmeye karar verdi. Jinekoloji kliniğinin ortasına varınca, Kristin hangi yönden geldiğini unuttu. Olduğu yerde, to-

puklarının üstünde dönüp asansörlerin bulunduğu tarafı araştırdı. Koridorun dibinde asansörü gördü. Fakat duvarda asansör sözcüğü gözünün retinasına yansıyınca, birdenbire beyninde garip bir his duydu. Hafifçe başı dönüyor, burnuna çirkin bir koku geliyordu. Kristin bu pis kokuyu tanıyor ama adlandıramıyordu. Belirtilere aldırmamaya çabalayarak kalabalık koridorda ilerlemeye başladı. Fakat baş dönmesi hızlanmış, koridor da çevresinde dönmeye başlamıştı. Kristin kapının kenarına dayanıp gözlerini kapattı. Bir an rahatladığını hissetti. Fakat belirtilerin tekrar başlamasından korkarak gözlerini açmadı. Sonra yavaş yavaş açtı. Tanrıya şükür gözleri kararıp başı dönmüyordu. Birkaç dakika sonra kapıdan çıkıp bu iç karartıcı yerden gidecekti.

Adım atmasına fırsat kalmadan bir el Kristin'nin kolundan yakalayınca, kız korkuyla döndü. Karşısında Doktor Harper'i görünce rahatladı.

Doktor, «İyi misiniz? Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?» diye sordu.

Kristin belirtilerden söz etmeye utanarak telaşla, «Çok iyiyim,» dedi.

«Emin misiniz?»

Kristin doktoru inandırmak için başını sallayıp kolunu adamın elinden hızla çekti.

«Sizi rahatsız ettiğim çin özür dilerim,» diyerek Dr. Harper geri dönüp koridordan aşağı yürüdü.

Kristin onun arkasından adamın hastanenin kalabalığına karışmasına baktı. Sonra derin bir soluk alıp dermansız bacaklarıyla asansöre doğru yürümeye başladı.

ALTINCI BÖLÜM

Martin sondanın hastanın damarından çıkarılıp her şeyin asistanlar tarafından kontrol altına alındığına inanınca anjiyografi odasından dışarı çıktı. Hızlı adımlarla koridorda yürümeye başladı. Ofisine yaklaşırken içinden Helen'nin yemeğe çıkmış olmasını diliyordu. Fakat koridorun köşesini döner dönmez, kadın kedi gibi üstüne atlayıp, elindeki bitmez tükenmez mesajları okumaya başladı. Philips sekreterinin kendisine duymak istemediği bir sürü kötü haber vereceğinden korkuyordu.

Helen doktorun ilgisini çeker çekmez vakit kaybetmeden, «Ikinci anjiyografi odası yine arıza yaptı,» dedi. «Bu kez röntgen makinesi yerine filmi harekete geçiren alet bozulmuş.»

Philips üstünden çıkardığı kurşunlu gömleğini asarken başını salladı. Sorunun ne olduğunu biliyordu. Helen'nin de anlaşma yaptıkları firmaya telefon edip arızayı haber verdiğinden kuşkusu yoktu. Çalışma masasının üstüne göz atınca, bilgisayarın ürettiği notları gördü.

Helen, «Claire O'Brian ve Joseph Abbodanza ile başımız dertte,» dedi. Sözünü ettiği kişiler, yıllardır eğitilen radyoloji teknisyenleriydi.

Philips, «Ne gibi dert?» diye sordu.

«Evlenmeye karar vermişler.»

Philips güldü. «Evet. Yani karanlık odada ahlaka aykırı davranışlar mı var?»

Helen terslendi. «Hayır. Haziranda evlen-

meye karar vermişler. Sonra bütün yaz izinlerini alıp Avrupa'ya gideceklermiş.»

Philips, «Bütün yaz,» diye bağırdı. «Bunu yapamazlar. Aynı zamanda ikisine ikişer haftalık izinlerini bile vermek zor. Durumu onlara söylediğini umarım.»

«Tabii söyledim. Fakat umurlarında değil. Zaten bunu da açıkça söylediler. Işten kovulmayı bile gözlerine almışlar. Planlarını değiştirmeyecekler.»

Philips avucuyla alnına vurdu. «Aman Tanrım.» Claire ve Joseph'in aldıkları eğitimle istedikleri büyük sağlık merkezlerinden birinde iş bulacaklarından emindi.

«Dahası var,» diye Helen sözlerine devam etti. «Tıp Fakültesi Dekanı telefon etti. Geçen hafta yaptıkları toplantıda, nöroradyoloji bölümüne alınacak öğrencilerin sayısını iki katına çıkarmaya karar vermişler. Geçen yıl öğrenciler arasında yapılan en gerekli bölüm anketine verilen yanıtlarda en çok oy bizim bölüme çıkmış.»

Philips gözlerini kapatıp şakaklarını ovuşturdu. Tıp öğrencilerinin sayısı artacaktı. Tanrım bir bu eksikti!

Helen kapıya doğru birkaç adım attı. «Son bir sorun daha var. Yönetmenlikten Bay Michael Ferguson aradı. «Malzemeleri koyduğumuz odanın boşaltılması gerekiyor. Sosyal servise yer açmak için odayı elimizden alacaklarmış.»

«Peki, lütfen malzemeleri nereye koyacağımızı bana söyler misin?»

«Ben de aynı soruyu sordum. Odanın nöroradyolojiye verilmediğini söyledi. Gerekeni siz düşünecekmişsiniz. Şimdi ben öğle yemeğine

çıkıp hemen döneceğim.»

Philips, «Tabi! git. Afiyet olsun,» dedi.

Sonra tansiyonu normale düşene dek bekledi. Yönetmenliğin çıkardığı sorunlar giderek dayanılmaz hale geliyordu. Baskı aletinin yanına gidip bilgisayarın ürettiği raporu çekip aldı.

RADYOLOJI OKUMA KAFATASI 1
MARINO, LISA

KLINIK BILGILER: 21 yaşında, cinsiyeti kadın. Bir yıldır beyninin sağ yanındaki epileksiden yakınıyor. Röntgen filminde sağ yarı pozisyonda kafatası görülmektedir.

Kafatasının sağ bölümünde geniş bir harabiyet var. Bu, o bölümde kemik olmadığını açıklıyor. Harabiyetin kenarlarının çok keskin sınırlarla belirlenmesi, bunun doktorlar tarafından meydana getirildiği izlemini vermektedir. Bu izlenim, kemik harabiyetinin hemen altında, kafa derinin geniş bir parçası gibi duran yoğun yumuşak doku görüntüsüyle de kanıtlanmaktadır. Bu röntgen filmi büyük bir olasılıkla ameliyat sırasında çekilmiştir. Filmde görülen çok sayıdaki madeni cisimler, yüzey elektrotları temsil etmektedirler. Iki dar silindirik madeni şekilde, beynin yan taraflarındaki derin elektrotları göstermektedir ki, bunlar büyük olasılıkla, beynin amidola ve hipokampus denilen anatomik bölgelerine yerleştirilmiştir.

SONUÇ : Ameliyat sırasında çekilen röntgen

filmi, kafasının sağ yan bölgesinde geniş kemik harabiyeti göstermektedir. Burada çok sayıda yüzeysel ve iki derin elektrot görünmektedir. Geniş alanlara yayılan yoğunluk değişikliklerinin nedeni kesinlikle belli olmamaktadır.

ÖNERILER : Ön, arka ve oblik pozisyonlarda röntgenler ve BBT yapılması, çizgisel yoğunluk değişikliklerinin ve derin elektrotların kesin yerlerinin daha iyi anlaşılması için gereklidir. Derindeki elektrotların ana kan damarlarıyla ilişkilerinin saptanması için anijyografik röntgen yapılmalıdır. Merkezi bellek birimindeki çeşitli yoğunluk değişmelerinin programa verilmesi özellikle rica olunur.

TEŞEKKÜRLER. LÜTFEN
FATURAYI DOÇ. DR.
MICHAELS WILLIAMS'A ve DR. MARTIN
PHILIPS'E YOLLAYIN.

Philips okuduklarına inanamıyordu. Çok iyiydi, iyiden de öte olağanüstüydü. Hele sonundaki ufak espiri çok sevimliydi. Philips raporların durduğu masaya gitti. Okudukları sanki başka bir nöroradyolog tarafından derlenmişti. Philips bunları bilgisayarın hazırladığına inanmak için olağanüstü çaba harcıyordu. Alet beyin tümörleri belirlenmesine göre programlanmadığı halde, elindeki bilgileri değerlendirip doğru yanıtlar verebiliyordu. Ancak Philips çeşitli yoğunluk değişimleri bölümünün ne anla-

ma geldiğini anlayamamıştı.

Philips, Lisa Marino'nun röntgenini laser izleyiciden çıkarıp ışıklı göstergeye taktı. Raporda yazan yoğunluk değişikliklerini göremeyince, endişeye kapıldı. Başından beri araştırmalarına sekte vuran yoğunluk sorununda uyguladıkları bu yeni yöntem belki başarılı olamamıştı. Philips, Lisa Marino'nun anjiyogram röntgenini bulana dek, gösterge aletini çalıştırdı. Kızın beyninin yan bölümlerini gösteren kafatası filmini bulunca aleti durdurdu. Ameliyat sırasında çekilen röntgenin yanına koyup bilgisayar raporunda sözü edilen çeşitli yoğunluk değişmelerini araştırdı. Filmin normal olduğunu görünce düş kırıklığına uğradı.

Odanın kapısı açıldı ve Denise Sanger içeri girdi. Philips başını kaldırıp kadına gülümsedi ve yine elindeki işine daldı. Bir tabaka kâğıdı ortadan katlayıp küçük bir parça kesti. Kâğıdın katlarını açınca ortasında minik bir delik belirdi.

Denise kollarını erkeğe sarıp, «Demek kâğıttan şekiller keserek eğleniyorsun,» dedi.

«Bilim garip ve harika bir yolda ilerliyor. Bu sabah seni gördüğümden beri çok gelişmeler oldu. Michaels ilk kafatası okuma aygıtımızı getirdi. İşte ilk raporlar da bunlar.»

Denise raporları okumaya başlayınca, Philips elindeki delikli kâğıdı göstergede duran Lisa Marino'nun röntgeninin üstüne koydu. Kâğıdın küçük deliğinden görünen bölümden başka röntgen filminin karışık görüntüsü kaybolmuştu. Martin küçük alanı dikkatle inceledi. Kâğıdı filmin üstünden kaldırıp Denise'e herhangi bir anormallik görüp görmediğini sordu.

Kadın göremedi. Bu kez kâğıdı filmin üstüne koyup gösterdi. Denise yine bir şey göremedi. Sonra Philips parmağıyla, beynin o bölümünde çizgi halinde meydana gelmiş beyaz noktacıkları gösterdi. Kâğıdı filmin üstünden kaldırınca, şimdi ikisi de görmek istedikleri şeyi görüyorlardı.

Denise filmi dikkatle incelerken, «Noktaların ne olduklarını tahmin ediyorsun?» diye sordu.

«Hiçbir fikrim yok.» Phlips bilgisayarın giriş/çıkış bölümüne, Lisa Marino'nun eski filmlerinden birini vermeye hazırlandı. Programın aynı çeşitli yoğunluk değişimlerinin tanımlamasını dinledi. Lazer izleyici daha önceki aynı coşkuyla filmi yalayıp yuttu. «Nedenini bilmemek beni rahatsız ediyor,» diyen Philips, giriş/çıkış aletini harekete geçirdikten sonra geriye çekilip izlemeye başladı.

Röntgen göstergesinden yansıyan soluk ışıkların altında oturan Denise, «Niçin?» diye sordu. «Kanımca elimizdeki raporlar olağanüstü.»

Philips onayladı. «Evet öyle. Zaten sorun bu ya. Program filmleri çekenden daha iyi okuyor. Ben bu çeşitli yoğunluk değişimlerini asla görmemiştim. Âdeta Frankestein öykülerini anımsatıyor.» Martin birdenbire güldü.

«Komik olan ne?» diye Denise sordu.

«Michaels. Verdiğim her röntgen filminden sonra bilgisayar çalışmaya başlayınca, bana sakin olmamı önermeye programlanmış. Ilk kez bir fincan kahve içmemi söyledi. Şimdiyse yemek yememi istiyor.»

Denise, «Bana göre çok güzel bir öneri,»

oedi. «Kafeteryada bana söz verdiğin o romantik randevuya ne oldu? Fazla vaktim yok. Tekrar Bilgisayar Beyin Tomografisi (BBT) yapmaya döneceğim.»

Philips özür dileyen sesle, «Şimdi buradan ayrılamam,» dedi. «Denise'e daha önce birlikte öğle yemeğine çıkmayı teklif ettiğini biliyor ve kızı düş kırıklığına uğratmak da istemiyordu. «Bu aygıt beni çok heyecanlandırdı.»

Denise, «Peki,» dedi. «Ben kendime sandviç alacağım. Dönüşte sana bir şeyler getirmemi ister misin?»

Philips, «Hayır teşekkür ederim,» dedi. Rapor çıkış aletinin çalışmaya başladığını görmüştü.

Denise kapıda, «Araştırmaların olumlu yolda ilerlediğine sevindim,» dedi. «Bunun senin için ne anlama geldiğini biliyorum.» Sonra gözden kayboldu.

Rapor çıkış aleti durur durmaz, Philips heyecanla kâğıdı çekip kopardı. Birincisi gibi rapor tüm bilgileri vermişti. Bilgisayarın, BBT izleyicisi gibi, röntgen filmlerinde değişik açılardan görünen çeşitli yoğunluk değişimlerini tanımlaması Philips'i çok sevindirdi.

Başını geriye atıp neşeyle bağırdı. Parmaklarıyla bilgisayarın üstüne sevgiyle vuruyordu. Lisa Marino'nun birkaç röntgen filmi gösterge ekranından yere düştü. Philips dönüp yerden filmleri toplarken, Helen Walker'ın kapıda durduğunu farketti. Kadın kapının önünde durmuş, delirdiğini sanarak yüzüne bakıyordu.

«Dr. Philiips iyi misiniz?» diye sordu.

Yerden filmleri toplayan Philips utançtan yüzünün kızardığını hissetti. «Tabii iyiyim. Biraz

heyecanlandım. Sen hâlâ yemeğe çıkmadın mı?»

Helen, «Gittim,» dedi. «Bir sandviç alıp geri döndüm.»

«Bana telefonla Williams Michaels'i bulur musun?»

Helen başını sallayıp dışarı çıktı. Philips elindeki filmleri masanın üstüne koydu. Küçük beyaz noktacıkların ne anlama geldiklerini düşünüyordu. Kalsiyuma benzemiyorlardı. Küçük kan damarları şeklinde de değillerdi. Yoğunluk değişimlerinin gri maddede mi oluştuklarına ya da dış tabaka adı verilen, içinde çekirdek taşıyan protoplazmada mı meydana geldiklerine, yoksa beynin beyaz maddeli, ipliğe benzer lifli katmanlarında mı geliştiklerine nasıl karar vereceğini merak etti.

Telefon çalınca Philips uzanıp almacı kaldırdı. Karşısında Michaels vardı Philips heyecanla arkadaşına, programın akıllara durgunluk veren olağanüstü başarısını anlatmaya başladı. Kendilerinin daha önce gözden kaçırdıkları, çeşitli yoğunluk değişikliklerini bile belirlediğini söyledi. Heyecandan öylesine hızlı ve bağırarak konuşuyordu ki, Michaels biraz daha ağır ve yavaş sesle anlatmasını istedi.

Sonunda Martin soluk almak için durunca, Michaels «Umduğumuz gibi çalışmasına çok sevindim,» dedi.

«Umduğumuz gibi mi? Benim düşlerimin çok üstünde.»

Michaels, «İyi,» dedi. «Eski röntgen filmlerinden kaç tanesini okudun?»

Martin, «Aslında bir tane,» diye itiraf etti.

«İki tane okudum, ama ikisi de aynı hastaya ait.»

«Sadece iki röntgen filmi mi okudun?» Michaels düş kırıklığına uğramıştı. «Kendini çok yormadığını umarım.»

«Peki, peki. Ne yazık ki, gündüzleri projemize ayıracak fazla vaktim yok.»

Michaels anladığını söyledi. Fakat Philips'e bir filmden olumlu sonuç almakla yanılgıya düşmemesi için, son birkaç yıl içinde okuduğu tüm filmleri bilgisayara vermesinde büyük yarar olacağını açıkladı. Michaels birlikte yaptıkları araştırmaların en önemli noktasının, olumsuz yanlış okumaları ortadan kaldırmak olduğunu vurguluyordu.

Martin arkadaşının söylediklerini dinlerken, bir yandan da Lisa Marino'nun röntgen filmlerindeki örümcek ağları gibi dolanan yoğunluk değişimlerini dikkatle inceliyordu. Hastanın krizlerden yakındığını biliyordu. Aklının bilimsel yanı, röntgende görülen yoğunluk değişimleriyle krizlerin arasında bir ilişki olup olmadığını düşünmeye başladı. Belki bu yaygın bulgular, nörolojik bir hastalıktı...

Philips, Michaels'la yaptığı konuşmayı yeni bir heyecan dalgası içinde bitirdi. Lisa Marino'ya yapılan ilk muayeneler ve deneyler de, kızın beyin sinirleri ve omuriliğinde plakalar halinde harabiyet tanımlanması üstüne parmak bastıysa? Ne olağanüstü bir bulgu olacaktı. Doktor yıllardır beyin sinirleri ve omurilik harabiyetinin laboratuvar tanımlamasını araştırıyorlardı. Martin, Lisa Marino'nun BBT'sini ve daha fazla röntgen filmlerini alması gerektiğini anladı. Yeni ameliyat olduğu için kızın filmlerini

çekmek kolay olmayacaktı. Mannerheim'in iznini alması gerekti. Fakat Mannerheim da kendisi gibi araştırmacı olduğundan, Philips doğrudan doğruya ona başvurmaya karar verdi.

Kapıdan başını uzatıp Helen'den beyin cerrahını telefonda bulmasını söyledikten sonra, Lisa Marino'nun röntgenlerine döndü. Radyolojide yoğunluk değişimlerine örümcek ağı adı verilirdi. Oysa bu filmdeki ince çizgiler birbirlerine paralel uzanıyorlardı. Martin eline büyüteci alıp filmi dikkatle inceledi. Gördüğü şeklin sinir liflerinden maydana gelip gelmediğini merak etti. Fakat aklına gelen yeni fikri pek anlamsız buldu. Çünkü kafatasının içini görebilmek için çok kuvvetli röntgen ışınları verilmişti. Düşünce zinciri telefonun ziliyle kesildi. Mannerheim karşısındaydı.

Philips az önce ameliyathanede geçen tatsız olaylara aldırmadan, tatlılıkla söze başladı. Mannerheim'la iyi geçinmek gerekti. Martin telefon etmesinin nedeninin, Lisa Marino'nun röntgen filmlerinde saptadığı garip yoğunluk değişimleri olduğunu açıklarken, operatör hattın karşı ucunda garip bir sessizlik içinde anlatılanları dinliyordu.

«Bu yoğunluğun araştırılmasını düşünüyorum. Hasta dayanabilir duruma gelince, BBT izlenimi ve kafatası filmlerini çekmek istiyorum. Tabii Siz izin verirseniz.»

Uzun ve rahatsız edici sessizlikten sonra Philips tam ağzını açmak üzereyken, Mannerheim hırlarcasına bağırdı. «Sen benimle alay

mı ediyorsun? Eğer ediyorsan çok soğuk bir şaka.»

Martin şaşkına döndü. «Hayır, şaka değil.»

Mannerheim, «Beni dinle,» diye bağırdı. Sesi iyice yükselmişti. «Tanrım, radyoloji röntgen filmlerini okumakta biraz geç kaldı.»

Telefonu çat diye Philips'in yüzüne kapattı. Mannerheim'in bencil davranışları doruğa çıkmıştı artık. Martin sıkıntıyla telefonu yerine bıraktı. Duygusallığa kapılmanın sırası değildi. İstediğini elde etmenin başka yolu olduğunu biliyordu. Ameliyattan sonra Mannerheim hastalarının durumuyla yakından ilgilenmezdi. Hastaların ameliyat sonrası bakımlarından Başasistan Newman sorumluydu. Martin telefonla Newman'ı arayıp kızın hâlâ yoğun bakım odasında olup olmadığını sormaya karar verdi.

Ameliyat danışma servisi, «Newman mı?» diye sordu. «Buradan ayrılalı çok oluyor.»

Philips, «Ya,» dedi. «Lisa Marino hâlâ yoğun bakım odasında mı?»

Danışmadaki kız yanıt verdi. «Hayır, ne yazık ki, yoğun bakım odasına girinceye dek bekleyemedi.»

«Bekleyemedi mi?» Philips birdenbire Mannerheim'in öfkeli davranışının nedenini anladı.

Hemşire, «Masada öldü,» dedi. «Büyük bir felâket. Özellikle Mannerheim'in elinde ölen ilk hastası olması korkunç bir trajedi.»

Philips telefonu kapatıp göstergeden yana döndü. Ekrandaki Lisa Marino'nun röntgenleri yerine, kızın bu sabah ameliyathane kapısında beklerken, yüzündeki umutsuz ifade gözlerinin önünde canlandı. Onu tüysüz bir kuşa benzettiğini anımsıyordu. Lisa'nın ölümünden rahatsız

olarak ilgisini röntgenlere çevirmeye zorladı. Kız yaşasaydı neler öğrenebileceğini merak ediyordu. İçinden gelen dürtüyle oturduğu tabureden kalktı. Lisa Marino'nun kartını dikkatle incelemek istiyordu. Belki röntgenlerde görülen beyaz noktacıklarla, Lisa Marino'nun beyin sinirleri ve omurilik harabiyetinin klinik işaret ve bulguları arasında ilişki kurabilirdi. Yeniden çekilmesi gereken röntgenlerin yerini tutmazdı bunlar ama yine de ufak tefek bilgiler edinebilirdi.

Masasında oturmuş sandviçini yiyen Helen'in önünden geçerken, anjiyografi odasına telefon edip asistanlara kendisini beklemeden işe başlamalarını ve kısa süre sonra yanlarına gideceğini haber vermesini istedi. Helen telaşla ağzındaki lokmayı yuttu. «Malzeme odası için Bay Michael Ferguson telefon ederse ne yanıt vereyim?» diye sorduysa da Philips karşılık vermedi. Kadının söylediklerini duymazlığa geldi. Ferguson'nun canı cehenneme, diye düşünüp ana koridordan ameliyathaneye doğru yürümeye başladı. Hastanenin yöneticilerinden nefret ediyordu.

Philips ameliyathaneye yaklaşınca, bekleme odasında birkaç hastaya rastladı. Sabahki keşmekeş sona ermişti. Ameliyathaneden dışarı çıkan Nancy Donovan'ı gördü. Kadının yanına gidip gülümsedi. Üzüntüyle, «Marino olayı başınıza dert olmuş ha?» dedi.

Nancy Donavan'nın yüzündeki gülümseme silindi. «Korkunçtu. Çok korkunçtu. Gencecik bir kızdı. Dr. Mannerheim için de üzüldüm.»

Philips başını salladıysa da Mannerheim gi-

bi kendini beğenmiş ukâlaya Nancy'nin üzülmesine çok şaşırmıştı.

«Ne oldu?» diye sordu.

«Tam ameliyatın sonunda ana atar damarlardan biri patladı.»

Philips üzüntü ve anlayışla başını salladı. Elektrotlardan birinin beyinciğin arkasındaki atar damara yakınlığını anımsadı.

Philips, «Ameliyat raporunu nerede bulabilirim?» diye sordu.

Nancy Donovan, «Bilmiyorum,» dedi. «Durun, danışmaya sorayım.»

Nancy ameliyathane danışmanlığındaki üç hemşireyle konuşurken, Philips onları uzaktan izliyordu. Hemşire bir süre sonra dönüp yanına geldi. «Raporun hâlâ 21 nolu odanın yanındaki aneztezi bölümünde olduğunu sanıyorlar.»

Philips yeniden ameliyathane koridoruna dönüp ameliyat giysilerini sırtına geçirdi. Ameliyathaneleri birbirlerine bağlayan ana koridor, sabah saatlerinin zorlu izlerini taşıyordu. Her lavabonun etrafında üstünde köpükler yüzen su gölleri vardı. Lavaboların yanlarındaki sünger ve fırçaların bazıları yerlere düşüp yayılmışlardı. Koridorun bir köşesine itilen tekerlekli sedyenin üstünde operatörün biri kıvrılmış uyuyordu. Herhalde bütün geceyi ameliyathanede geçirmişti. Görevi sona erince bir an soluk alıp dinlenmek için sedyenin üstüne uzanmış olmalıydı. Zavallı kıvrıldığı yerde uykuya dalıvermiş, kimse de onu uyandırmamıştı.

Philips 21 nolu ameliyathanenin yanındaki anestezi odasının kapısını itti. Fakat açamadı. Kapı kilitliydi. Geri çekilip ameliyathanenin kü-

çük camından içeri baktı. İçerisi karanlıktı. Fakat kapıyı itince açıldı. Elektrik düğmesine basınca, tavandaki büyük davula benzeyen ve doğrudan doğruya ameliyat masasını aydınlatan lambalar yandı. Marino felaketinden sonra odanın temizlenmemesi Philips'i çok şaşırttı. Altından sarkan mekanik aletlerle ameliyat masasının korkunç bir görünüşü vardı. Masanın etrafında pıhtılaşmış kan gölleri duruyordu. Kan lekeli ayak izleri odanın içinde çeşitli yerlere dağılmıştı.

Gördüğü sahne Martin'in midesini bulandırıp öğrencilik günlerindeki tatsız olayları anımsatmıştı. İğrenç manzarayı görmezliğe gelerek masanın etrafından dolaşıp yaylı kapılardan anestezi odasına geçti. Ayağıyla kapıyı aralık tutarak duvardaki elektrik düğmesini aradı. Fakat odanın içi sandığı kadar karanlık değildi. Hole açılan kapı aralanmış, koridordan içeriye ışık sızıyordu.

Kapının açık olması Philips'i şaşırttı. Tavandaki flöresan lambaları yaktı.

Ameliyathanenin yarı büyüklüğündeki odanın ortasında örtülere sarılı ceset tekerlekli sedyenin üstünde yatıyordu. Beyaz çarşafların altından cesedin ayak parmaklarının görünüşü korkunçtu. Philips onları görmeseydi bu denli etkilenmeyecekti. Örtülerin altındaki kabarıklığın bir insana ait olduğunu âdeta ilân ediyorlardı. Hastane raporunu cesedin üstüne bırakmışlardı.

Sanki ölümün varlığı bulaşıcıymış gibi Philips kesik kesik soluklar alarak tekerlekli sedyeye dokunmadan, koridora açılan kapıyı açıp

dışarı baktı. Operatör hâlâ köşedeki sedyenin üstünde uyuyordu. Birkaç hademe temizliğe başlamışlardı. Philips koridorun iki yanına bakıp, acaba az önce yanlış kapıyı mı denedim, diye düşündü. Bir sonuca varamayınca da olayı aklından çıkarmaya karar verdi. İlgisini elinde tuttuğu rapora yöneltti.

Tam raporu okumak üzereyken, cesedin üzerindeki örtüyü açma isteğine kapıldı. Cesede bakmak istemediğini bildiği halde, elini uzatıp yavaşça çarşafı açtı. Cesedin başı ortaya çıkmadan Philips gözlerini yumdu. Sonra gözlerini açınca, Lisa Marino'nun porselen gibi cansız yüzüyle karşılaştı. Gözlerinden biri yarı açıktı. Gözbebeği sabit bakışlarla tavana dikilmişti. Diğer gözse kapalıydı. Saçları kazınan başın sağ yanındaki atnalı şeklindeki kesiğin üstünde dikişler görünüyordu. Ameliyattan sonra kızı temizledikleri için üstünde kan lekeleri yoktu. Mannerheim'in kızın ameliyat sırasında değil de, sonradan öldüğünü öne sürmek için mi temizlik yaptırdığını merak etti.

Ölümün buz gibi soğukluğu, Martin'in düşüncelerini kuzey rüzgârı gibi esip savurdu. Telaşla saçları kazınmış başı örtüp anestezistin taburesinin durduğu yere gidip raporu okumaya başladı. Lisa Marino hastaneye yatalı iki gün olduğu halde, hakkında kalın bir rapor tutulmuştu. Kızın hastalığını bulmak için asistanlar ve tıp öğrencileri tarafından çeşitli düzeylerde çalışmalar yapılmıştı. Nöroloji ve göz bölümünün konsültasyonlarını okuyup geçti. Rapora Mannerheim bile anlaşılmaz karmakarışık bir şeyler karalamıştı. Philips, beyin cerrahı

Başasistan Dr. Newmann'nın son yazdığı notları arıyordu.

ÖZET : Yirmi bir yaşındaki beyaz kadın hasta, bir yıldır ilerlemiş beyin lobu epilepsisinden yakınıyor. Lokal anesteziyle beyninin sağ bölümündeki tümörü aldırmak için hastaneye yattı. Hastada görülen düzensiz krizler, yapılan tüm tıbbi tedavilere cevap vermemiştir. Krizler sıklaşmış ve genellikle pis bir kokuyla kendilerini belli eder hale gelmişler. Artan cinsel istek ve saldırganlık belirgenlik kazanmıştır. Kriz alanı beynin her iki yanında da belirlenmiş, fakat yapılan ansefalografiyle en çok sağ bölümü etkilediği görülmüştür.

Eskiden geçirilmiş beyin zedelenmesi ve travması görülmemiştir. Hastanın bu illete tutulana dek sağlıklı yaşam sürdüğü bilinmektedir. Yalnız birkaç düzensiz vajen tahlil raporu vardır.

Anormal elektroansefalografi bulgularından başka tüm nörolojik çalışmalar normaldir. Beyin anjiyografisi, Bilgisayarlı Beyin Tomografisi ve tüm laboratuvar deneyleri normaldir. Hasta görme algılamalarından da şikâyetçi olmuş fakat nöroloji ve oftalmoloji yakınmaların nedenini belirleyememiştir. Hastanın geçici hareketsizlik ve kas zafiyeti hakkında yakınmalarının kayıtları yoktur. Krizlerle ilgili olarak beyin sinirleri ve omurilik harabiyeti tanımı yapılmışsa da kanıtlanamamıştır. Hasta nöroloji/beyin cerrahisi arasında çeşitli

zamanlarda tedavi altına alınmış ve her iki bölümün de verdiği ortak kararla, beynin sağ yanında ameliyat edilmeye değer bir tümör olduğu sonucuna varılmıştır.

George Newman
tarafından imzalanmıştır

Philips raporu yavaşça Lisa Marino'nun üstüne bırakırken, sanki kızın bu hareketi hissedeceğini sandı. Sonra koridora fırlayıp ameliyat giysilerini çıkardı. Raporu umduğu kadar tatmin edici bulmamıştı. Beyin siniri ve omurilik harabiyetinden söz ediliyor, fakat buna ek olarak, yapılan röntgenlerden ve Bilgisayar Beyin Tomografisinden hiç bilgi verilmiyordu. Philips giyinirken, Lisa'nın yüzündeki soğuk ölüm maskesini düşünüyordu. Ameliyat sırasında öldüğüne göre Lisa'ya otopsi yapılması gerekirdi. Duvarda asılı telefonu kapıp patolojiden sınıf arkadaşı ve dostu Dr. Jeffrey Reynolds'u aradı. Ve durumu anlattı.

Reynolds, «Daha duymadım,» dedi.

Philips, «Öğleye yakın ameliyathanede öldü ama yarayı dikecek vakit bulmuşlar,» diye açıkladı.

Reynolds, «Garip değil,» dedi. «Bazı kez ameliyat istatistikleri bozulmasın diye cesedi acele yoğun[1] bakım odasına götürüp bırakırlar ve orada öldüğünü iddia ederler.»

Philips, «Otopsi yapacak mısın?» diye sordu.

«Bir şey söyleyemem. Bu, adli tıbbın isteğine bağlı.»

«Eğer otopsi yaparsan,» diye Philips sözlerini sürdürdü. «Ne zaman olur?»

«Şimdilik çok işimiz var. Sanırım bugün akşamüzeri yaparız.»

Philips, «Bu olayla çok yakından ilgileniyorum,» dedi. «Bak otopsi yapılana dek hastanede dolanırım.. Beyni açtıkları zaman beni aratacağına söz verir misin?»

«Tabii,» diye Reynolds yanıtladı. «Seni çağırır, neşeli bir parti veririz. Otopsi yapılmazsa da sana haber veririm.»

Eşyalarını kilitli dolabına tıkan Philips koşarak salondan dışarı çıktı. Öğrencilik günlerinden beri çalışmalarında geri kalmak endişesiyle yaşardı hep. Hastanenin kalabalık koridorlarında koşarken, yine o tatsız duygunun altında eziliyordu. Anjiyografi odasına geç kaldığını, asistanlarının kendisini beklediklerini biliyordu. Umursamadığı halde, orospu çocuğu Ferguson'a telefon etmesi gerekti. Tanrının belası, bütün yazı izinde geçirmek isteyen teknisyenlerinin durumlarını Robbins ile görüşmeliydi. Ve Helen'nin elinde bir tomar acil haberle kendisini beklediğini biliyordu.

Koşarak BBT yanından geçerken, Philips ansızın dolambaçlı yoldan gitmeye karar verdi. Zaten geç kalmıştı. İki dakika daha gecikmesinde sakınca yoktu. Bilgisayar odasına girip havalandırma aygıtlarından çıkan serin hava yüzüne çarpınca çok hoşuna gitti. Denise ve dört tıp öğrencisi ekranın etrafına toplanıp perdeye yansıyan resme dalmışlardı. Sanger sol taraftaki beyin zarında oluşan büyük kanamayı tanımlayarak öğrencilere kan pıhtılarının beyni nasıl sağ tarafa ittiklerini gösteriyordu. Newman söze karışıp kan pıhtılarının beynin dışın-

da değil de içinde meydana geldiğini sandığını ileri sürdü.

Martin, «Hayır. Dr. Sanger haklı,» dedi. Herkes dönüp şaşkınlıkla odaya giren Philips'e baktılar. Öne doğru eğilip parmağını uzattı. Dış beyin zarı kanamasının klasik radyolojik belirtilerini gösterdi. Denise'in haklı olduğundan kuşkusu yoktu.

Newman hoşgörüyle, «Peki, anlaşıldı. Ben bu arkadaşı cerrahiye almayım,» dedi.

Philips, «Öyleyse elini çabuk tut,» dedikten sonra Newman'a kan pıhtısını çıkarmak için kafatasını nereden açacağını gösterdi. Başasistana Lisa Marino hakkında sorular sormak istiyordu, ama kendisini tuttu. Operatörün odadan çıkmasını bekledi.

Martin odadan dışarı çıkmadan Denise'i bir kenara çekti. «Dinle. Öğle yemeğinde seni atlattım. Akşama romantik bir yemeğe ne dersin?»

Sanger başını sallayıp gülümsedi. «Sen bir işler çeviriyorsun. Biliyorsun, bu gece hastanede nöbetteyim.»

«Biliyorum,» diye Martin itiraf etti. «Ben de hastane kafeteryasında buluşmayı düşünüyordum.»

Denise alayla, «Harika,» dedi. «Senin masa tenisi ne olacak?»

«İptal ediyorum.»

«Sen gerçekten bir işler çeviriyorsun.»

Martin güldü. Denise haklıydı. Masa tenisini ancak ülke korkunç bir felakete düşerse iptal edebilirdi. Philips kadına BBT izleme programı sona erince, odasında buluşup günlük röntgen filmlerini incelemeyi önerdi. Eğer ister-

se tıp öğrencilerini de beraberinde getirebileceğini sözlerine ekledi. Koridorda aceleyle birbirlerine veda edip ayrıldılar. Philips yine koşmaya başladı. Odasının kapısından fırtına gibi içeri girdi. Helen'in tatsız haberlerle kendisini durdurmasını istemiyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Kayıt kuyruğunda bekleyen Lynn Anne Lucas, Acil Servise gelmekle yerinde davranıp davranmadığını merak ediyordu. Daha önce öğrenci yatakhanesindeki doktoru görmeye gitmişti. Fakat adam saat üçte revirden ayrılmıştı. Hastanenin Acil Servisinde aradığı çareyi bulacağını biliyordu. Ama Lynn Anne ertesi güne kadar bekleyip beklememeyi kendi kendisiyle tartıştı. Eline bir kitap alıp okumaya çabaladı. Bir an önce hastaneye gitmek için kendi kendini kandırmaya çalıştı. Korkuyordu.

Akşamüstü Acil Servis öylesine kalabalıktı ki, giriş kuyruğu sümüklüböcek hızıyla ilerliyordu. Sanki tüm New York halkı buraya toplanmıştı. Lynn Anne'nin arkasında duran partal giysili ayyaş, şarap ve sidik kokuyordu. Sıranın her ilerleyişinde, adam sendeleyerek Lynn Anne'nin üstüne yıkılıp düşmemek için kıza tutunuyordu. Lynn Anne'nin önündeki şişko kadının kucağındaysa kirli battaniyeye sarılı bir çocuk vardı. Her ikisi de sessizce sıralarını bekliyorlardı.

Lynn Anne'nin solundaki yaylı kapılar açıl-

dı. Kayıt sırasını bekleyen insanlar kenara çekilip birkaç dakika önce meydana gelen büyük trafik kazasındaki yaralıları taşıyan tekerlekli sedyelere yol verdiler. Ölü ve yaralıları hızla bekleme salonundan geçirip Acil Servis odasına soktular. Bekleyenler tanık oldukları sahneden sonra kendilerine sıranın çok daha sonra geleceğini anlamışlardı. Porto Rico'lu bir aile bekleme salonunun bir köşesinde yere çömelmiş, kızarmış tavuk yiyorlardı. Acil Serviste olup bitenlerle ilgilendikleri yoktu. Trafik kazasında yaralanan ve ölenleri hastaneye getirdiklerini görmemişlerdi bile.

Sonunda Lynn Anne'nin önünde duran şişko kadın, yabancı olduğunu belirten bozuk bir aksanla bankonun arkasındaki kâtibe, «Bu bebek artık ağlamıyor,» dedi. Kâtip, «Genellikle bebeklerin ağladıklarından yakınırlar,» diye söylendi. Kadın adamın ne demek istediğini anlamadı. Kâtip bebeği görmek isteyince, kadın battaniyenin ucunu açtı. Çocuğun yüzü, yaz günlerindeki fırtınadan önceki gibi koyu mavi gri bir renge dönüşmüştü. Bebek uzun süre önce ölmüş, vücudu da kazık kesilmişti.

Lynn Anne tanık olduğu sahneye öylesine şaşarmıştı ki, sırası gelince ağzını açıp konuşamadı. Kızın haline acıyan kâtip anlayışla burada her türlü garipliği görmeye kendisini hazırlamasını söyledi. Kızıl kahverengi saçlarını alnından geriye iten Lynn Anne, kendisini toplayıp adını, öğrenci kimliğini ve şikâyetlerini yazdırdı. Kâtip bir yere oturup sırasının gelmesini beklemesini söyledi. Kısa süre içinde muayeneye alınacağına da söz verdi.

Aradan iki saat geçtikten sonra, Lynn An-

ne Lucas kalabalık holden geçip geniş odada lekeli naylon perdelerle ayrılmış küçük bölmeye girdi. Yetenekli bir hemşire tansiyonunu ölçüp ağzından derecesini alarak gitti. Lynn Anne muayene masasının kenarına ilişip derinden gelen gürültüleri dinledi. Endişeden avuçlarının içi terlemişti. Yirmi yaşında kolej son sınıf öğrencisiydi. Gerekli kurslara devam edip Tıp Fakültesine girmeyi düşünüyordu. Fakat şimdi etrafına bakınca cesaretini yitirmişti. Gördükleri düşlerine ters düşüyordu.

Sağlıklı genç bir kadındı. İlk kez hastanenin Acil Servisine on bir yaşında patenden düştüğü gün gitmişti. İşin komik yanı, ailesi Florida'ya taşınmadan önce bu hastaneye yakın bir mahallede oturduklarından, o gün de yine aynı Acil Servise gelmişti. Fakat Lynn Anne'in o günkü anıları bugünküler kadar çirkin değillerdi. Eskiden oturduğu bu semt ve Sağlık Merkezi, çocukluğundan bu yana çok değişmişti.

Yarım saat sonra genç asistan Dr. Huggens ortaya çıktı. West Palm Beach'de doğup büyümüştü. Lynn Anne'nin Carol Gobles'den geldiğini duyunca, kızın kartını incelerken, bir yandan da Florida hakkında konuşuyordu. Son muayene ettiği bin hastanın içinde Lynn Anne gibi sade ve güzel bir kıza rastlamadığı için, onunla tanışmış olmaktan mutlu olduğunu açıkça belli ediyordu. Daha sonra kızın telefon numarasını bile sordu.

Muayene hazırlıklarını bitirince, «Acil Servise neden geldiniz?» diye sordu.

Lynn Anne, «Tam olarak anlatması çok zor,» dedi. «Zaman zaman görme bozukluğu oluyor. Bir hafta önce kitap okurken başladı.

Birdenbire belirli sözcüğü okumakta zorluk çektim. Aynı zamanda korkunç bir baş ağrısı vardı.» Tam burada Lynn Anne elini başının arkasına götürüp kulağının üstüne getirerek ağrının yerini gösterdi. «Gelip giden sıkıcı bir ağrıydı.»

Dr. Huggens başını salladı.

Lynn Anne, «Ve bir de koku duyuyorum,» dedi.

«Ne kokusu?»

Lynn Anne utandı. «Bilmiyorum. Pis ve bildik bir koku, ama adlandıramıyorum.»

Dr. Huggens yine başını salladı. Fakat Lynn Anne'nin bulgularını basit bir sınıflandırmaya sokmadığı açıkça belliydi. «Daha başka sıkıntılarınız var mı?»

«Bazı kez başım dönüyor. Bacaklarım kurşun gibi ağırlaşıyor. Son zamanlarda krizler sıklaştı. Her okumaya başladığımda aynı şeyler tekrarlanıyor.»

Dr. Huggens elindeki karta bakıp Lynn Anne'i muayene etti. Kızın kulaklarına, gözlerine ve ağzının içine baktı. Kalbini ve ciğerlerini dinledi. Reflekslerini ölçtü. Düz çizgi üstünde yürüttü. Eşyalara dokundurdu. Sırayla sayıları saydırdı.

«Bana göre hiçbir şeyiniz yok sapasağlamsınız,» dedi Dr. Huggens. «İki doktora daha muayene olun ve aspirin almak için bize gelin.» Yaptığı espriye sadece kendisi güldü. Lynn Anne adama buz gibi baktı. Bunca saat bekledikten sonra, kolayca baştan savılmamaya kararlıydı. Dr. Huggens kızın, yaptığı şakayı umursamadığını fark etti. «Ciddi söylüyorum.

Hiçbir bulgu yok. Rahatlamak için aspirin alıp yarın nöroradyoloji bölümüne gelin. Belki onlar sıkıntılarınızın kaynağını bulurlar.»

Lynn Anne, «Nörolojiye şimdi gitmek istiyorum,» dedi.

Dr. Huggens kesin konuştu. «Burası Acil Servis, klinik değil.»

Lynn Anne, «Benim umurumda değil bu,» dedi. Duygularını dikbaşlı davranmasının arkasına gizliyordu.

Dr. Huggens, «Peki peki,» dedi. «Nörolojiye haber veririm. Aslında göz doktorunu da çağıracağım ama biraz bekleyeceksin.»

Lynn Anne başını salladı. İnadının kırılıp gözyaşlarına boğulma korkusuyla ağzını açıp konuşamıyordu.

Ve kelimenin tam anlamıyla bekledi. Perde tutulup açıldığında saat altıydı. Lynn Anne karşısındaki Dr. Wayne Thomas'ın sakallı yüzüne bakakaldı. Çünkü doktor Baltimore'lu bir zenciydi. Lynn Anne bugüne dek hiç zenci doktora muayene olmamıştı. Fakat hemen duygularına hakim olup adamın sorularına yanıt vermeye başladı.

Dr. Thomas hastalığın teşhisinde kendisine yararı dokunacağına inandığı birkaç belirtiyi daha ortaya çıkarmaya çabaladı. Lynn Anne geçirdiği krizleri «vakalar» adıyla tanımlıyordu. Üç gün önce yatağında kitap okurken, bu vakalardan birini geçirmişti. Ayıldığı zaman kendisini yataktan düşüp yerde bulduğunu anımsıyordu. Ve düşerken başını vurmuş olmalıydı. Kafasının sağ yanında kocaman bir şişlik meydana gelmişti. Dr. Thomas kızın bir hafta içinde,

anormal çıkan vajen tahlillerinin nedenlerini anlamak için tekrar jinekoloji kliniğine gideceğini de öğrendi. Son zamanlarda geçirdiği iltihaplı sistit, kükürtlü ilaçlar sayesinde başarıyla tedavi edilmişti.

Kız şikâyetlerini bitirince, Dr. Thomas başhemşirelerden birini yanına çağırıp Lynn Anne'in o güne dek gördüğü en özenli muayeneyi yaptı. Az önce Dr. Huggens'in yapmış olduğu deneylerden daha fazlasını uyguladı. Doktorun yaptığı testlerin çoğu Lynn Anne için gizemli işlemlerdi. Fakat adamın kılı kırk yararak çalışması güven vericiydi. Yalnız kendisini yan yatırıp dizlerini çenesinin altına çektirerek belkemiğinden su almalarından hoşlanmamıştı. İğnenin belkemiğine batıp canının yandığını hissetmişti.

Muayene sona erince, Dr. Thomas, Lynn Anne'nin kriz anında yere düştüğü zaman beyninin zedelenip zedelenmediğinden emin olmak için bazı röntgenler çekilmesi gerektiğini söyledi. Kızın yanından ayrılırken, muayene sırasında, Lynn Anne'nin vücudunun bazı noktalarının duyarlılığını yitirdiklerini saptadığını açıkladı. Fakat bunun tıp dilinde hangi hastalığı belirlediğini bilmediğini de açıkça söyledi.

Lynn Anne yine beklemeye başladı.

*
* *

Philips ağzına bir lokma tavuklu pilav aldıktan sonra, «Mannerheim'in ameliyatta ölen ilk kurbanının, benim röntgenlerini çekmek istediğim hasta olduğuna inanabiliyor musun?» dedi.

Denise, «Kız yirmi bir yaşındaydı, değil mi?» diye sordu.

«Evet.» Martin yemeğine lezzet vermek için biraz tuz ve biber serpti. «Çok acıklı. Aslında çift katlı bir trajedi: Ben de filmleri çekemedim.»

Hastane havasından kurtulabilmek amacıyla tepsilerini kafeteryanın yemek servisi yapılan buharlı tezgâhından çok uzaklara götürmüşlerdi. Duvarları kirli hardal rengine boyalı, yerleri gri halıfleksle kaplı, yeşil sarı karışımı iğrenç görünüşlü plastik iskemlelerle dolu olan kafeteryanın sıkıcı havasından kurtulmaksa pek kolay değildi. Derinlerden gelen tekdüze bir ses, hastanede görevli doktorların, aramaları gereken numaralarını bildiriyordu.

Denise salatasını yerken, «Kızı niçin ameliyat ediyorlardı?» diye sordu.

«Zaman zaman görülen düzensiz krizlerden dolayı. Fakat işin ilginç yanı, belki kızda beyin sinirleri ve omurilik harabiyeti vardı. Bugün sen yanımdan ayrıldıktan sonra, kızın röntgenlerini incelerken, gördüğümüz çeşitli yoğunluk değişikliklerinin geniş bir alana yayılan nörolojik bir hastalık olabileceğini düşündüm. Daha önce tutulan raporlarda da beyin sinirleri ve omurilik harabiyetinden şüphelenildiği yazıyor.»

Denise, «Gerçekten beyin sinirleri ve omurilik harabiyeti olan hastaların filmlerini inceledin mi?» diye sordu.

Philips, «Bu gece başlıyorum,» dedi. «Michaels'in programını denemek için mümkün olduğunca çok film okumam gerek. Aynı radyolo-

ilk görünümde başka vakalar bulabilmem için ilginç olacak.»

«Araştırma projeleriniz başarıya ulaşmış gibi.»

. «Umut ederim.» Martin kuşkonmazından bir lokma aldı ve tadını beğenmeyip tabağını önünden itti. «Kendimi heyecana kaptırmak için daha çok erken. Fakat Tanrım, çok umut verici. Marino vakasında heyecanlanmamın nedeni bu. Çok karışık bir olay hemen elle tutulabilir hale getirilebilirdi. Aslında bir şansımız daha var. Bu gece otopsi yapacaklar. Ben de radyolojik görünümle gerçek beyni karşılaştırıp inceleyebileceğim. Eğer beyin sinirleri ve omurilik harabiyeti varsa oyun bizim demektir. Fakat başarı gösterebilmem için birkaç gün ya da birkaç hafta klinikteki bu kedi fare kovalamacasından uzaklaşmalıyım.»

Denise çatalını elinden bırakıp Martin'nin huzursuz mavi gözlerinin içine baktı. «Klinikten uzaklaşmak mı? Bunu yapamazsın. Hastanedeki en yetenekli nöroradyojistlerden birisin. Senin bilgilerinden yararlanacak hastaları düşün. Eğer radyoloji kliniğini bırakırsan büyük felaket olur.»

Martin çatalını bırakıp kadının elini yakaladı. İlk kez hastanede birilerinin kendilerini el ele görmelerinden sakınca duymuyordu. Yavaş sesle, «Denise,» dedi. «Şimdiki halde yaşamımda benim için değerli iki şey var: Sen ve araştırmalarım. Ve eğer seninle beraber bir yaşam kurabileceksem, araştırmalarıma bile son verebilirim.»

Denise üzülmek mi, sevinmek mi gerektiğin-

den emin değildi. Kuşkuyla Martin'nin yüzüne baktı. Erkeğin gün geçtikçe kendisine karşı duyduğu sevginin arttığını biliyordu. Ama kendisini bir erkeğe tümüyle teslim edebilecek yetenekte olduğundan emin değildi. Başından beri adamın ününün ve radyoloji alanındaki ansiklopedik bilgisinin etkisinde kalmıştı. Erkek kendisi için hem sevgili, hem de profesyonel bir ilkeydi. İlişkilerinin geleceği olabileceğini hiç düşünmemişti. Kendisinin de böyle bir teslimiyete hazır olduğundan kuşkuluydu.

«Dinle,» diye Martin sözlerini sürdürdü. «Ne zaman, ne de yer böyle hassas bir konuyu tartışmaya uygun.» Önünde duran tabağı ileriye itti. «Fakat bu karara nasıl vardığımı bilmelisin. Sen daha doyurucu olduğunu bildiğim klinik eğitimin ilk aşamasındasın. Tüm zamanını hastalara ve öğrenmeye harcayabiliyorsun. Ne yazık ki, benim bu uğraşılara ayırabilecek çok az zamanım var. Vaktimin büyük bölümünü sıkıcı bürokratik yönetim saçmalıklarıyla uğraşarak geçiriyorum. Artık canıma tak dedi, sabrım kalmadı.»

Denise erkeğin avucunda duran sol elini kaldırıp telaşla ve hafifçe Philips'in parmaklarının ucunu öptü. Sonra koyu renk kaşlarının altından adamın yüzüne baktı. Philips'in ani öfkesini silmek için mahsustan koketçe davranıyordu. Her zamanki gibi hareketinin etkisini gördü. Philips gülmeye başladı. Kadının elini bırakmadan avucunun içinde sıktı. Sonra bir gören var mı, diye etrafına bakındı.

Philips'in hastane içinde arandığını belirten zil çalmaya başlayınca, ikisi de şaşırdılar. Martin hemen yerinden fırlayıp duvarda asılı hasta-

ne telefonlarının yanına giderken, Denise onun arkasından baktı. Tanıştıkları günden beri adama ilgi duyuyordu. İlişkileri ilerledikçe, şaşırtıcı duyarlılığına ve esprisine hayranlığı artmıştı. Şimdi tatminsizliğini ve kırgınlığını itiraf etmesi, ona karşı duygularını güçlendirmişti. Martin'i tanıdığı günden beri adamın inatla mesleğine sarıldığını görmüştü. Onun tatminsizlikten yakınacağı hiç aklına gelmezdi. Fakat sorunlarını kendisiyle paylaşmasından da duygulanmıştı. İlişkilerine Denise'in sandığından daha çok değer verdiği anlaşılıyordu.

Telefonda konuşan Martin'i izlerken, ilişkilerinde bir nokta daha açığa çıktı. Sonunda felâkete sürükleneceği bir ilişkiyi kesip atabilecek gücü kendisine aşılayan Martin'di. Denise tıp öğrencisiyken tanıştığı ve büyük bir beceriyle kendisini parmağının ucunda oynatan, duygularını sömüren, nöroloji asistanlarından birine büyülenmişcesine tutulmuştu. Okulun kişiselliktен yoksun yalnızlığında Denise, adama kendisini teslim edip âşık olmuştu. Tıbbın kurallarını yakından bilen bir erkekle, ev ve meslek hayatını birlikte yürütebileceğinden hiç kuşku duymamıştı. Sevgilisi Richard Druker, Denise'in duygularını anlayabilecek kadar kurnaz bir erkekti. Kendisinin de aynı duyguları beslediğine kızı inandırmıştı. Fakat yalan söylüyordu. Gerçek beraberliğe yanaşmadan, kurnazca Denise'in bağımsızlığını destekleyip yıllarca kadını oyalamıştı. Denise sevgilisinin kişiliğini anlayıp diğer kadınlarla olan ilişkilerini öğrenince, utanç verici durumlara düştüğü halde, ondan kopamamıştı. Onun günün birinde ha-

talarını onarıp düşündüğü gibi bir erkek olacağını umarak her seferinde yaşlı bir köpek gibi ona sürünerek dönüp daha fazla horlanmıştı. Sonunda umudu umutsuzluğa dönüşmüştü. Erkeğin olgunlaşmadığını düşüneceği yerde, kendi kadınlığından kuşku duymaya başlamıştı. Ve Martin'le tanışıncaya dek ondan kopamamıştı.

Philips masaya dönerken, Denise'in içi erkeğe karşı minnet ve sevgiyle doldu. Aynı zamanda onun tam bir erkek olduğunu fark etti. Martin'i istemediği bir beraberliğe zorlamaktan korkuyordu.

Philips karşısına oturunca, «Bugün benim hiç şansım yok,» dedi. «Dr. Reynolds aradı. Marino'ya otopsi yapmayacaklarmış.»

Şaşıran Denise düşüncelerini yine tıbbi konulara yöneltmeye çabaladı. «Ben otopsi yapılacağını sanıyordum.»

«Haklısın. Adli Tıp olayıydı. Fakat Mannerheim'e saygı duyan Adli Tıp, cesedi bizim patoloji bölümüne vermiş. Patoloji de otopsi izni almak için kızın ailesini arayınca, kabul etmemişler. Aslında zavallının ailesi sinir krizleri geçiriyormuş.»

Sanger, «Çok doğal,» dedi.

Philips gönülsüzce onayladı. «Sanırım. Allah kahretsin... kahretsin.»

«Kendi uğradığın düş kırıklığının yerine birazcık hastalarını düşünebilirsin.»

Martin birkaç dakika gözlerini dikip kıza baktı. Denise çizmeden yukarı çıktığını anlamıştı. Philips'e nasıl davranacağını söylemek aklından geçmezdi. Sonra erkeğin yüzündeki ifadenin değişip gülmeye başladığını gördü.

«Haklısın,» dedi adam. «Aslında bana şahane bir fikir verdin.»

*
**

Acil Servis masasının tam karşısında «Acil Servis Personeli» levhası bulunan gri boyalı bir kapı vardı. Bu salon asistanlara ve ihtisas öğrencilerine ayrılmıştı. Fakat kırk yılda bir dinlenme yeri olarak kullanılabilirdi. Salonun arkasında erkekler için tuvalet ve duşlar bulunuyordu. Kadın doktorlarsa üst kattaki hemşirelerin salonunu kullanırlardı. Salonun yanındaki üç küçük odaya da ikişer tane portatif yatak konmuştu. Doktorlar vakit buldukça burada yatıp kestirirlerdi.

Dr. Wayne Thomas salondaki kenarlarından yayları dışarı fışkıran, sökülen dikişlerinin açık yaralara benzediği eski rahat koltuğa kurulmuştu.

İnandırıcı bir sesle, «Lynn Anne Lucas'ın hastalığının ciddi olduğunu düşünüyorum,» dedi.

Etrafında kimisi masaya dayanmış, kimisi iskemlere oturmuş doktorlar onu dinliyorlardı. Dahiliye bölümünden Dr. Huggens ve Dr. Carolo Langone, beyin cerrahisinden Dr. Ralph Lowry, jinekoloji asistanı Dr. David Harper, oftalmoloji asistanı Dr. Sean Farnsworth ve gruptan ayrı, balkonun yanında ellerindeki elektroansefalografileri inceleyen iki doktor daha vardı.

Dr. Lowry alaycı bir gülümsemeyle, «Senin canın kadın çekiyor,» dedi. «Bütün gün akşama dek gelen güzel kadın hasta olduğunu itiraf

et. Kızı kendi servisinde tutmak için bahane arıyorsun.»

Dr. Thomas'tan başka herkes bu sözlere gülüştüler. Doktor yerinden kımıldamadan gözlerini Dr. Langone'a çevirdi.

Langone da, «Ralph bir noktada haklı,» dedi. «Kızın ateşi yok. Yaşam belirtileri normal. Kan dolaşımı normal. İdari normal. Ve belkemiğinden aldığımız su normal.»

Dr. Lowry, «Kafatası ve beyin röntgenlerinde de hiçbir şey gözükmüyor,» diye söze karıştı.

Dr. Harper oturduğu yerden kalktı. «Pekâlâ. Kızın derdi her neyse, jinekolojiyle ilgisi yok. Birkaç anormal vajen testi görülmüş. Fakat bunu da klinik izliyor. Sizlerin bu sorunu ben olmadan da çözeceğinize inanıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu kız isterik.»

Dr. Farnworth, «Seninle aynı fikirdeyim,» dedi. «Görmekte zorluk çektiğini iddia ediyor. Fakat göz muayenesinde tüm testler normal çıktı. Ve yakın görme tablosundaki en ufak harflere kadar hepsini kolayca okuyabiliyor.»

Dr. Thomas, «Peki görüş sahası nasıl?» diye sordu.

Fransworth gitmek üzere ayağa kalktı. «Bana göre normal. Yarın ona Goldmann sahasını uygulayacağız. Fakat bunu Acil Serviste yapmamıza olanak yok.»

Dr. Thomas yine, «Retinaları nasıl?» diye sordu.

Farnsworth, «Normal,» dedi. «Bana danıştığına teşekkür ederim. Çok yararlı oldu.» Aletlerini koyduğu çantayı eline alıp odadan dışarı

çıktı.

Dr. Lowry, «Eğer Tanrının belası, ukâla göz asistanlarından birisi geceleri Goldmann sahası yapamayacağını söyleyecek olursa, suratının ortasına bir yumruk patlatacağım,» diye söylendi.

Dr. Thomas, «Çeneni kapa Ralph,» dedi. «Aynı cerrahlar gibi konuşmaya başladın.»

Dr. Langone ayağa kalkıp gerindi. «Benim gitmem gerek. Vücudunda bazı noktaların duyarlığını yitirdiğine ve kızın gerçekten hasta olduğuna inanıyor musun? Yani demek istediğim, kız çok güzel de.»

«Ben hasta olduğuna inanıyorum. Kız korkuyor ama isterik değil. Numara da yapmıyor. Beyninin içinde bir şeyler dönüyor.»

Dr. Lowry güldü. «Bu olayda dönen bir numara var. Kızla başka bir ortamda tanışsaydın, gece yarısından sonra kliniğe gelmesini söylerdin.»

Bütün salon kahkahayla güldü. Koltuktan kalkan Dr. Thomas elleriyle onları başından savdı. «Haydi oradan maskaralar. Ben kendi işimi hallederim.»

Thomas kapıdan çıkarken, Dr. Lowry seslendi. «Kızın telefon numarasını almayı sakın unutma.» Dr. Huggens bu sözlere gülerek, fena fikir değil, diye düşündü.

Acil Servise dönen Thomas etrafına bakındı. Saat yediden dokuza kadar doktorlar hastanede soluk alacak zaman bulurlardı. Sanki insanlar dertlerini, acılarını, hastalıklarını yemek saatlerinde unutuyorlardı. Saat onda sarhoşlar, trafik kazaları, hırsız ve sapıkların kurbanları gelmeye başlardı. Gece on birden son-

ra aşk olaylarında yaralanmalar ya da cinayet kurbanları düşerlerdi. Böylece Thomas'ın Lynn Anne Lucas'ı düşünecek pek vakti olmadı. Bu vakada kendisini rahatsız eden bir şey vardı. Çok önemli bir ipucunu kaçırdığını hissediyordu.

⁂

Martin'in «Şahane fikrinin» ne olduğunu Denise anlayamadı. Gece saat dokuz sıralarında ofisinde buluşmalarını istemişti. Denise ancak saat dokuzu çeyrek geçe Acil Servisteki travma filmlerini okumayı bitirebilmişti. Hastanenin geceleri kapalı dükkânlarının merdivenlerinden çıkıp radyoloji katına gitti. Koridor gündüzkü karmaşa ve koşuşturmanın sona ermesiyle sanki bir başka yer haline gelmişti. Holün ucunda hademelerden biri toz cilayla yerdeki marleyleri parlatıyordu.

Philips'in oda kapısı açıktı. Denise onun tekdüze bir sesle banda notlarını kayıt ettiğini duydu. Kapıdan içeri girince, Philips'in o gün yapılan beyin anjiyogramlarını inceleyip bitirdiğini gördü. Önündeki aygıta bir dizi anjiyogram filmi takmıştı. Her beyin röntgeninde, beyaz ipliklere benzeyen kan damarları, bir ağacın ters dönmüş kökleri gibi yayılmışlardı. Konuşurken, Denise'in görmesini sağlamak için parmağıyla patolojik durumları işaret ediyordu. Denise ona bakıp başını salladı. Normal ölçüdeki her damarın durumunu ve adını Philips'in nasıl bildiğini anlayamıyordu.

Philips, «Sonuç,» dedi. «On dokuz yaşındaki erkekte yapılan beyin anjiyografisi, sağ be-

yin kaidesinde bulunan gri hücrelerdeki atar ve toplar damarlarda geniş harabiyet gösteriyor. Nokta. Dolaşım bozukluğu, sağ orta beyin atar damarı ve sağ arka beyin toplar damarının iyi beslenmemesinden meydana gelmektedir. Nokta. Rapor sona ermiştir. Lütfen bunun bir kopyasını Mannerheim, Prince ve Clanson'a yollayın. Teşekkür ederim.»

Martin teybi kapatıp koltuğunda döndü. Yüzünde muzip bir ifade vardı. Shakespeare'in oyunlarındaki düzenbazlar gibi ellerini ovuşturuyordu.

«Tam zamanında geldin,» dedi.

Denise korkuyormuş gibi numara yapıp, «Yine neler çeviriyorsun?» diye sordu.

Philips kadını dışarı sürükleyip, «Gel,» dedi. Duvarın dibinde, üstünde serum şişesi, çarşaflar ve yastıklar olan tekerlekli bir sedye duruyordu. Denise'in şaşkın haline gülen Martin sedyeyi koridordan aşağı sürmeye başladı. Denise onu hasta asansörlerinin birinin önünde yakalayabildi.

Sedyeyi asansörün içine sokmaya yardım ederken, «Bu şahane fikri ben mi sana verdim?» diye sordu.

«Evet.» Philips bodrum katına inen düğmeye basınca, asansörün kapıları kapandı.

Sayısız boruların, kan damarları gibi her yöne dağıldığı, sanki acı içinde kıvranırcasına birbirlerinin içine dolandığı hastanenin bodrum katına indiler. Her yer siyaha ve griye boyanmıştı. Uzun aralıklarla yerleştirilmiş loş ışıklar, koyu gölgeler meydana getiriyorlardı. Asansörün karşısındaki levhada, «MORG Kırmızı çizgileri izleyin» yazıyordu.

Kırmızı çizgi kan izleri gibi koridorun ortasından aşağıya doğru uzanmaktaydı. Karışık karanlık geçitlerin izlediği yol, koridorun köşesinde keskin bir dönemeçle kıvrılıyor ve diklemesine aşağı iniyordu. Martin nerdeyse elindeki tekerlekli sedyeyi meyilden aşağıya kaçıracaktı.

Denise, «Tanrı aşkına burada ne işimiz var?» diye sordu. Kadının sesi yankılanan ayak seslerine karışıp ölüm sessizliğinin içinde çınladı.

Philips, «Sabret,» dedi. Yüzünün kasları ve sesi sinirden gerilmişti. Artık gülümsemiyordu. Her zamanki şakacı halini bırakmıştı. Tüm dikkatini yapacağı işe vermişti.

Koridorun ucu birdenbire kocaman bir yeraltı mağarasına açıldı. Burası da koridor kadar az ışıklandırılmıştı. İki kat yüksekliğindeki tavan gölgeler arasında kayboluyordu. Duvarın sol yanındaki kapalı kapının ardında fırınların açgözlü alevlerinin hışırtısı duyuluyordu.

Yerdeki kırmızı çizgi morga açılan yaylı kapıların önünde son buluyordu. Philips elindeki sedyeyi kenara çekip giriş kapısına doğru yürüdü. Sağ yandaki kapıyı iterek içeri baktı. Sedyenin yanına dönünce, «Şansımız var. İçerde kimse yok,» dedi.

Denise isteksizce Philips'i izledi.

Morg, Pompei'de küller altında çürüyüp kalan harabeleri anımsatan, ihmal edilmiş geniş bir odaydı. Tavandan aşağıya çıplak tellerin üstünden sallanan fanuslu ışıkların sadece birkaçında ampul vardı. Yerler lekeli mozaik, duvarlarsa çatlak fayanslarla döşenmişti. Odanın or-

tasında kısmen yere gömülü eski mermer otopsi masası duruyordu. 1920'lerden bu yana kullanılmayan masa, dökün tülerin arasında puta tapanların mihraplarına benziyordu. Son yıllarda otopsiler, beşinci kattaki modern pataloji bölümünde, paslanmaz çelik masalarda yapılıyordu.

Odanın duvarlarında sıralanan sayısız kapılar arasındaki kocaman masif tahta kapı, kasap dükkânlarındaki et buzdolaplarını anımsatıyordu. Gerideki kapkaranlık meyilli koridor, hastane binalarının arkasındaki çıkmaz yola açılıyordu. Etraftaki ölüm sessizliğinde lavabodan damlayan su şıkırtısı ve ayak seslerinin boğuk gürültüsünden başka ses duyulmuyordu.

Martin sedyeyi bir kenara bırakıp serum şişesini astı.

«Al şunu.» Temiz çarşaflardan birini Denise'ye verip, sedyenin ses çıkarmaması için ayaklarına sarmasını istedi.

Philips geniş tahta kapının önüne gidip büyük çabayla sürgüyü çekerek açtı. Dondurucu sis bulutu dışarıya esip mozaik döşemenin üstüne çöktü.

El yordamıyla elektrik düğmesini bulup çevirdi. Martin arkasına bakınca, Denise'in kımıldamadan bıraktığı yerde durduğunu gördü.

«Haydi gel, sedyeyi de getir.»

«Bana ne yaptığımızı söylemezsen, yerimden kıpırdamam.»

«On beşinci yüzyılda yaşadığımızı düşün.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Bilim uğruna bir ceset çalacağız.»

Denise kulaklarına inanamadı. «Lisa Marino?»

«Evet.»

«Ben bu işe bulaşmak istemiyorum.» Kaçacakmış gibi geriledi.

«Denise, saçmalama. Yalnızca Bilgisayar Beyin Tomografisi yapıp istediğim röntgenleri çekeceğim. Sonra cesedi getirip yine buraya bırakacağım. Yoksa cesedi alıp saklayacağımı düşünmüyorsun, değil mi?»

«Ne düşüneceğimi bilemiyorum.»

Philips sedyeyi yakalayıp buzhanenin eski yolundan içeriye çekerken, «Ne düş gücü,» diye söylendi. Serum şişesi asılı durduğu demir çubuğun üstünde şıngırdıyordu. Philips'in peşine takılan Denise, telaşla gözlerini duvarlarda, yerleri ve tavanı fayansla kaplı odanın içinde dolaştırdı. Bir zamanlar beyaz olan fayanslar şimdi griye dönmüşlerdi. Oda kırk metre uzunluğunda, otuz metre genişliğindeydi. Her iki tarafta sıralar halinde kocaman tekerlekli tahta arabalar diziliydi. Odanın ortası geniş bir avluya benziyordu. Her arabanın içinde kefenlere sarılı cesetler yatıyordu.

Philips yavaşça iki yana bakarak orta sıranın arasında yürüdü. Odanın bir başından diğerine gidip gelirken, her kefenin ucunu kaldırıp altına bakıyordu. Denise'in rutubetli soğuk iliklerine işlemişti. Durduğu yerde ürperiyordu. Yanında duran, trafiğin sıkışık saatlerinde korkunç bir kazada ölen cesede bakmamaya çalışıyordu. Kefenin altından hâlâ papucu ayağında duran cesedin garip şekilde sallanan ayağı bacağın tam orta yerinden kırıldığını ilan ediyordu. Görünmeyen bir köşeden eski kompresörün takırtısı duyulmaya başladı.

Kefenlerden birinin altına bakan Philips, «Ah işte burada,» dedi. Denise'e sedyeyi yanına getirmesini işaret etti. Kadın robot gibi kendisine söyleneni yerine getirdi.

Philips, «Onu kaldırmama yardım et,» dedi.

Denise cesede dokunmamaya çabalayarak kefenin üstünden Lisa Marino'nun ayak bileklerinden tuttu. Philips de gövdeyi kaldırdı. İkisi birlikte kazık gibi sertleşen cesedi yerinden kaldırdılar ve sedyenin üstüne yatırdılar. Sonra Denise önden çekerek, Martin de arkadan iterek sedyeyi buzhaneden dışarı çıkardılar. Philips arkasına dönüp kapıyı sıkıca kapattı.

Sanger, «Serumu neden taktın?» diye sordu.

Philips «Kimsenin etrafta ceset dolaştırdığımızı farketmesini istemiyorum,» dedi. «Ve bunun için serum gerekli.» Kefeni açınca Lisa Marino'nun cansız yüzü ortaya çıktı. Martin cesedin başını kaldırıp altına yastık yerleştirirken, Denise başını arkaya çevirdi. Sonra boş serum şişesinin kordonunu çarşafın altına soktu. Bir adım geri çekilip sedyenin görünüşüne baktı. «Mükemmel,» diyerek cesedin kolunu okşadı. «Rahatın yerinde mi?»

«Martin, Tanrı aşkına bu denli iğrenç olman gerekiyor mu?»

«Doğrusunu istersen aklım sıra kendimi savunuyorum. Sanırım böyle davranmaktan başka çare yok.»

Denise tekerlekli sedyenin çift yaylı kapılardan geçmesine yardım ederken, «Şimdi söylediği lafa bak,» diye inledi.

Geldikleri yeraltı labirentlerinden geri dönüp hasta asansörüne bindiler ve korktukları

başlarına geldi. Asansör birinci katta durdu. İki hademe tekerlekli iskemlede oturan hastayla karşılarında duruyordu. Martin'le Denise bir an korkuyla birbirlerine bakakaldılar. Sonra Denise bu gülünç oyuna karıştığına içinden lanetler savurarak başını çevirdi.

Hastanın iskemlesini iten hademeler asansöre bindiler. İki adam gelecek beyzbol sezonu hakkında konuşmaya dalmışlardı. Lisa Marino'ya dikkat etmiyorlardı. Fakat hasta etrafındaki her şeyle ilgileniyordu. Lisa Marino'nun başının yanındaki at nalı şeklindeki ameliyat dikişini gördü.

«Ameliyat mı oldu?» diye sordu.

Philips, «Evet,» dedi.

«İyileşecek mi?»

Philips, «Biraz yorgun, dinlenmesi gerek,» diye kaçamak yanıt verdi.

Hasta sanki anlamış gibi başını salladı. Asansörün kapıları tekrar açılınca, Martin ve Denise ikinci katta inerlerken, hademelerden biri tekerlekli sedyenin asansörden çıkmasına yardım etti.

Boş koridorda ilerlerken Sanger, «Çok komik, kendimi cani gibi hissediyorum,» dedi.

Bilgisayar Beyin Tomografisi odasından içeri girdiler. Kırmızı saçlı teknisyen kumanda odasının kurşun camlı penceresinden onları gördü ve yardıma geldi. Philips adama ellerinde acil bir vakanın olduğunu söyledi. Teknisyen vakit kaybetmeden masayı ayarladı. Sedyenin yanına gidip Lisa Marino'yu koltuklarının altından kaldırmaya hazırlandı. Elinin altında buz gibi cansız eti hissedince, korkuyla geriye sıçradı.

Şaşkınlıkla, «Ölmüş,» diye bağırdı.

Denise gözlerini kapadı.

Philips, «Kızın kötü bir gün geçirdiğini düşün ve bu olaydan hiç kimseye söz etme,» dedi.

Teknisyen gördüklerine inanamıyordu. «Halâ BBT yapmamı istiyor musun?»

Philips, «Kuşkusuz,» dedi.

Kendisini toplayan teknisyen, Martin'e yardım edip Lisa'yı masaya yatırdı. Hastanın hareketsiz durmasını sağlayan kayışlara gerek yoktu. Teknisyen masayı harekete geçirip Lisa'nın başını makineden içeri soktu. Durumu inceledikten sonra Philips'le Sanger'i kumanda odasına çağırdı.

Teknisyen, «Kız biraz solgun yüzlü ama güzel görünüşlü,» dedi. Düğmeye basınca, dev simit şeklindeki aygıt bir anda canlanıp Lisa'nın başının çevresinde dönmeye başladı.

Görüntü ekranının önünde toplanıp beklemeye koyuldular. Perdede yatay bir çizgi belirdi. Sonra kızın yüzü ekranda göründü. Ve birinci görüntü kayboldu. Kafatası kemikleri belirlendi fakat içinde ne olduğu görülmüyordu. Kafatasının içi simsiyahtı.

Martin, «Bu ne demek?» diye söylendi.

Teknisyen kumanda masasının yanına gidip ayarlama düğmelerini gözden geçirdi. Başını sallayarak geri döndü. İkinci görüntüyü beklemeye başladılar. Yine kafatasının dışı belirlendi fakat içi boştu.

Philips, «Bu gece makine hiç arıza yaptı mı?» diye sordu.

Teknisyen, «Mükemmel çalışıyordu,» diye yanıtladı.

Philips gösterge kontrol düğmelerini, perde genişliğini ve yüksekliğini tekrar ayarladı. Bir dakika sonra, «Aman Tanrım,» dedi. «Neye baktığımızı biliyor musunuz? Boşluğa! Kafatasının içinde beyin yok! İçi boş!»

Hepsi şaşkınlık ve hayret içinde birbirlerine bakakaldılar. Martin birdenbire dönüp tomografi odasına koştu. Denise'le teknisyen de onun peşine takıldılar. Martin iki eliyle Lisa'nın başını tutup, kaldırınca, kaskatı kesilen cesedin gövdesi de yattığı yerden kalktı. Teknisyen Lisa'nın başının arkasını görebilmesi için Martin'e yardım etti. Philips cansız deriyi yakından izleyince, aradığını buldu: İnce U şeklinde bir kesik vardı. Yara, dikişlerin görünmesini engellemek için incecik estetik ipek ipliklere dikilmişti.

Martin huzursuzca, «Cesedi hemen morga götürmemiz iyi olacak,» dedi.

Hiç konuşmadan hızla geldikleri yollardan morga döndüler. Denise gitmek istemiyordu ama Lisa'yı sedyeden kaldırırken Martin'e yardım etmesi gerektiğini biliyordu. Fırınların önüne gelince, yine Martin önden gidip morgun içinde kimsenin olup olmadığına baktı. Sonra kapıları açık tutarak Denise'in sedyeyi buzhaneden içeriye sokmasını bekledi. Philips sedyeyi içeriye çekip soğuk havada aşağı doğru yürürken, Denise adamın ağzından çıkan dumanlardan onun kesik kesik soluduğunu hissediyordu. Eski tahta arabanın yanına gelip tam cesedi

kaldırdıkları sırada, korkunç bir gürültünün titreşimleri, dondurucu havayı bıçak gibi kesti.

Denise ve Philips'in korkudan yürekleri ağızlarına geldi. Birkaç saniye sonra gürültünün Denise'in hastane aranma zilinden çıktığını anladılar. Kadın çıkan gürültü kendi hatasıymış gibi utanarak aletinin düğmesini kapattı. Lisa'nın bileklerini yakalayıp kaldırdı ve cesedi arabanın içine yerleştirdiler.

Martin kefeni örterken, «Morgun duvarında telefon var. Seni arayanlara yanıt ver. Ben cesedi el değmemiş gibi bırakırım,» dedi.

Denise hiz nazlanmadan hızla dışarı çıkarken başına geleceklerden haberi yoktu. Dönüp telefona koşarken, buzhanenin kapısına yaklaşan bir adamla çarpıştı. Beklenmedik karşılaşmadan şaşırıp korkuyla ellerini havaya kaldırdı ve istemediği halde ağzından bir inilti çıktı.

İsmi Wener olan adam hastanenin ölü yıkayıcısıydı. Elizini uzatıp Sanger'i bileklerinden yakaladı. «Burada ne arıyorsun?» diye tersledi.

Dışarıdaki tartışmayı duyan Martin buzhanenin kapısında belirdi. «Ben Dr. Martin Philips, bu bayan da Dr. Denise Sanger,» diye sert sesle konuşmak istediği halde, sesi donuk ve boş çıktı.

Werner, Denise'in bileklerini bıraktı. Çıkık elmacık kemikli avurtları çökük, kadavra suratlı, meydan okuyan tavırlı bir adamdı. Çukura batık gözlerini loş ışıkta görmeye olanak yoktu. Boş göz yuvaları, maskedeki deliklere benziyordu. Burnu keskin bir balta gibi büyük ve uzundu. Siyah dik yakalı kazağının üstüne siyah lastik bir önlük takmıştı.

«Benim cesetlerime ne yapıyorsunuz?» diye soran Werner, doktorları ve sedyeyi itip buzhaneden içeri girdi. Ve ölüleri saymaya başladı. Marino'yu işaret edip, «Bunu dışarı mı çıkardınız?» diye sordu.

Geçirdiği şoku atlatan Philips, ölü yıkayıcısının cesetlere sahip çıkma duygusuna hayran kaldı. «Cesetleri 'sizin' diye nitelendirmeniz yanlış Bay...»

Adam tekrar Martin'e doğru yürüyüp kocaman işaret parmağını yüzüne doğru sallayarak «Adım Werner. Birisi gelip imza verene dek bu cesetler benimdir. Bunlardan ben sorumluyum.»

Philips adamla tartışmamayı yeğledi. Werner'in ince dudaklı ağzı sıkıca kapanıp inatçı bir çizgi haline gelmişti. Adam âdeta yağlı bir urgana benziyordu. Philips ağzını açıp konuşmaya başlayınca, sesinin kısılmasından utandı. Boğazını temizleyip yine söze başladı. «Seninle bu cesetlerden biri hakkında konuşmak istiyoruz. Birisinin ona tecavüz ettiğine inanıyoruz.»

Sanger'i arayan zil tekrar çaldı. Kadın özür dileyerek telefona yanıt vermeye koştu.

Gözleirni bir an Philips'ten ayırmayan Werner yine terslendi. «Hangi cesetten söz ediyorsunuz?»

Philips yarı örtülü cesedi işaret etti. «Lisa Marino. Bu kadın hakkında neler biliyorsun?»

Werner biraz rahatladı. «Bir şey bilmiyorum. Ameliyathaneden aldım. Ya bu gece ya da yarın sabah alıp götürecekler.»

«Peki cesede ne dersin?» Martin adamın saçlarını kısacık kestirip yanlarını yukarıya doğru taradığını farketti.

Werner gözlerini dikmiş hâlâ Lisa'ya bakıyordu, «Çok güzel.»

Philips, «Güzel ne demek?» diye sordu.

Werner, «Uzun zamandır bu kadar güzel bir kadına sahip olmamıştım,» dedi. Ve dönüp iğrenç bir gülümsemeyle Martin'nin yüzüne baktı.

Bir an boş bulunan Martin yutkundu. Ağzı kurumuştu. Denise'in tekrar yanına gelmesine sevindi. Kadın, «Gitmem gerek. Acil Serviste bir beyin röntgeni inceleyeceğim,» dedi.

Martin düşüncelerini bir araya toplamaya çabalıyordu. «Peki. Oradan kurtulunca benim odamda buluşalım.»

Denise rahat bir soluk alıp başını salladı ve koşarak gitti.

Morgda Werner'le başbaşa kalmaktan huzursuzluk duyan Martin, kendisini zorlayıp Lisa Marino'nun yanına gitti. Kefeni çekip Lisa'nın cesedini omuzlarından tutarak döndürdü. Özenle dikilen yarayı Werner'e gösterip, «Bunun hakkında ne biliyorsun?» diye sordu.

Werner telaşla, «Hiçbir şey bilmiyorum,» dedi.

Philips ölü yıkayıcısının işaret ettiği şeyi gördüğünden emin değildi. Karşısında duran adamı dikkatle inceledi. Werner'in sert hatlı yüzü, Martin'e Nazi subaylarını anımsatıyordu.

«Söyle bakalım. Mannerheim'in takımından hiç buraya gelen oldu mu?»

Werner, «Bilmiyorum. Bana sadece otopsi yapılmayacağı haberini verdiler,» dedi.

«Bu otopsi kesiği değil.» Philips kefenin kenarını yakalayıp Lisa Marino'nun üstüne çekti. «Burada çok garip işler dönüyor. Hiçbir şey

bilmediğinden emin misin?»

Werner başını salladı.

Philips, «Görürüz bakalım,» dedi. Werner'i sedyenin başında yalnız bırakıp buzhaneden dışarı çıktı. Ölü yıkayıcı dış kapıların kapandığını duyana dek bekledi. Sonra sedyeyi yakalayıp hızla itti. Buzhaneden fırlayan sedye morgun ortasına kadar gidip ortadaki mermer otopsi masasına korkunç gürültüyle çarptı ve serum şişesi tuzla buz oldu.

*
**

Dr. Wayne Thomas kollarını göğsünün üstüne kavuşturup duvara yaslanmış duruyordu. Lynn Anne Lucas eski muayene masasının üstünde oturuyordu. Doktor dikkatli ve inatçı, kızsa yorgun ve tükenmiş gözlerle birbirlerine bakıyorlardı.

Dr. Thomas, «Son geçirdiğiniz sistit nasıldı? Kükürtlü ilaçlarla tedavi edilmiş. Bu hastalık hakkında söylemeyi unuttuğunuz bir şey varmı?» diye sordu.

Lynn Anne yavaşça, «Hayır,» dedi. «Beni bir bevliyeciye yolladılar. O da tuvalete girip çıktıktan sonra idrar torbamda fazla oranda sidik kaldığını, bir nörolojiste görünmemi önerdi.»

«Peki göründünüz mü?»

«Hayır. Hastalık kendiliğinden geçince ben de üstünde durmadım.»

Perde aralandı ve Dr. Sanger başını içeriye uzattı. «Özür dilerim. Birisi beyin röntgenlerine bakmamı istemiş.»

Thomas kısa süre sonra döneceğini söyle-

yerek, Sanger'le birlikte odadan dışarı çıktılar. Salona doğru yürürlerken, Denise'e kısaca, Lynn Anne Lucas'ın durumunu özetledi. Röntgenlerin normal olduklarını tahmin ettiğini fakat beyin altındaki vücudu geliştiren hormonların bulunduğu alanın incelenmesini istediğini söyledi.

Denise, «Tanılar nedir?» diye sordu.

«İşte sorun da bu ya.» Thomas salonun kapısını açtı. «Zavallı kız tam beş saattir burada, ama derdine bir ad koyamadım. Önce onun uyuşturucu kullandığını sandım. Fakat kullanmıyor. Esrar bile içmemiş.»

Thomas röntgen filmini tutup göstericiye taktı. Denise kemiklerden başlayarak filmi inceledi.

Doktor, «Acil Servis ekibinin maskarası oldum. Kız güzel olduğu için onunla ilgilendiğimi sanıyorlar,» dedi.

Denise filmi incelemeyi bırakıp sert sert Thomas'ın yüzüne baktı.

Thomas, «İnan bana, neden bu değil,» dedi. «Kızın beyninde bir bozukluk var. Ve hastalık her neyse çok yayılmış.»

Sanger ilgisini tekrar filme yöneltti. Kemik yapısı ve vücudu geliştiren hormonların bulunduğu alan normaldi. Yönünü değiştirip, orta beynin dorsal yüzeyinde yer alan kırmızı gri renkte küçük konik oluşumları inceleyerek kireçlenme araştırdı. Fakat hiçbir şey göremedi. Tam filmin normal olduğunu açıklamak üzereyken, beynin dokularında hafif bir yoğunluk değişikliği gördü. Philips'in sabah delikli kâğıtla yaptığı hileye benzer şekilde, iki elinin arasında küçük bir aralık bırakıp filmin şüphelendiği

bölümlerini inceledi. Ellerini geri çektiğinde, Martin'nin sabahleyin kendisine Lisa Marino' nun filmlerinde gösterdiği yoğunluk değişikliklerine bir örnek daha bulduğuna inandı.

Denise filmi göstergeden çekip aldı. «Bu röntgeni birine göstermem gerek,» dedi.

Thomas cesaretlenmişti. «Ipucu bulabildin mi?»

«Sanırım. Ben dönene dek hastayı burada tut.» Thomas yanıt vermeye fırsat bulmadan Denise odadan dışarı çıktı.

İki dakika sonra Martin'in ofisinden içeri girdi. «Al sana istediğin vaka.»

Philips, «Emin misin?» diye sordu.

«Hiç şüphem yok.» Elindeki filmi Martin'e uzattı.

Martin kendisine uzatılan röntgeni aldı. Fakat hemen göstergeye takmadı. Yeni bir düş kırıklığına uğramaktan korktuğu için elindeki filmle oynuyordu.

Denise, «Haydi,» dedi. Kadın şüphelerinin bir an önce kanıtlanmasını sabırsızlıkla bekliyordu.

Philips elindeki filmi mandallara takarken göstergenin ışıkları titreyerek yandı. Martin'nin tecrübeli gözleri bozukluğun olduğu alanda dolaştı. «Sanırım haklısın.» Ortası delikli kâğıtla filmi dikkatle yakından inceledi. Lisa Marino' nun röntgenlerinde gördüğü anormal yoğunluk değişikliklerinin bu filmde de varlığından kuşyoktu. Yalnız aradaki fark, yeni filmde yoğunluk değişikliği diğerindeki kadar yaygın değildi.

Duyduğu heyecanı frenlemeye çalışan Martin, Michaels'in bilgisayarının düğmesine bastı. Hastanın adını yazdı. Denise dönüp nelerden

yakındığını sordu. Kadın hastanın zaman zaman belirli kelimeleri okumakta zorluk çektiğini ve anlamlarını unuttuğunu söyledi. Philips bu bilgileri bilgisayara verdi ve laser okuyucusunu çalıştırdı. Kırmızı ışık yanınca, filmin kenarını aygıta soktu. Dışarıdaki .daktilo makinesi harekete geçti. «TEŞEKKÜR EDERİM. BİRAZ UYUYUN,» diye yazdı.

Bilgisayarın verilerini beklerken, Denise, Martin'e Lynn Anne Lucas hakkında öğrendiklerini anlattı. Martin en çok hastanın hayatta ve Acil Servis odasında olduğuna sevinmişti.

Daktilo makinesi hızla yazmaya son verince, Philips raporu çekip aldı. Yazılı kâğıdı okurken, Denise omzunun üstünden eğilip rapora baktı.

Philips okuması bitince, «Harika,» dedi. «Bilgisayar da seninle aynı fikirde. Lisa Marino'nun filmlerindeki yoğunluk modelinin aynı olduğunu anımsadı. Dahası bana bu yoğunluk değişikliklerinin nedenini soruyor. Tanrının belâsı makine bir harika. İnsan gibi öğrenmek istiyor. Beni korkutuyor. Gelecek kez Beyin Tomografi Bilgisayarlarıyla evlenip bütün yaz tatile çıkmak istediğini söyleyeceğini biliyorum.»

Sanger gülerek, «Evlenmek mi?» dedi.

Martin eliyle baştan savma bir hareket yaptı. «Yönetmenlik sorunları. Yine beni başlatma. Haydi gidip Lynn Anne Lucas'ı buraya getirerek Lisa Marino'ya uygulayamadığım BBT ve röntgenleri çekelim.»

«Vaktin biraz geç olduğunun farkında mısın? BBT teknisyeni gece saat onda aleti kapatıp gidiyor. Onu çağırtmamız gerekecek. Her şeyi bu gece yapmak zorunda mısın?»

Denise Martin'le birlikte Acil Servise gidip onu büyük muayene odalarından birine soktu. Odanın sağ köşesindeki küçük bölmeyi işaret ederek perdeyi açtı. Lynn Anne Lucas masanın üstüne eğilmiş, başını kollarının üstüne dayamış, oturuyordu. Başını kaldırıp onlara baktı. Gözleri kan çanağı gibiydi.

Denise ağzını açıp Philips'i kızla tanıştırmaya fırsat bulmadan, hastanenin içinde yine aranmaya başladı. Martin'i Lynn Anne Lucas'la başbaşa bırakıp gitti. Philips sıcak bir gülümsemeyle kıza, bu geceyi hastanede geçirmesinde sakınca var mı, diye sordu. Böylece ertesi sabah erkenden bazı özel röntgenleri çekebileceklerdi. Lynn Anne Acil Servisten çıkıp rahat uyuyabileceği bir yer bulursa, nerede kaldığının hiç önemi olmadığını söyledi. Philips hafifçe kızın kolunu okşayıp ona bir yatak bulacağına söz verdi.

Dışardaki kayıt masasında koşuşan kâtiplerden birinin ilgisini çekebilmek için Philips mezat salonundakiler gibi bankonun üstüne avucuyla vurarak bağırıp çağırdı. Lynn Anne Lucas'ı ve ona hangi doktorun baktığını sordu. Kâtip elindeki listeyi araştırıp şimdi 7 nolu odada bir kalp krizi vakasıyla uğraşan Dr. Wayne Thomas'ın baktığını söyledi.

Philips, 7 nolu odadan içeri girince, bir hastaya kalp masajı yapıldığını gördü. Masanın üstünde yatan hasta koskocaman bir pideye benziyordu. Philips'in sonradan Dr. Thomas olduğunu öğrendiği zenci adam, iskemlenin üstüne çıkmış, hastaya kalp masajı uyguluyordu. Adamı her yoğuruşunda Dr. Thomas'ın elleri kat

kat yağlar arasında kayboluyordu. Şişko hastanın diğer yanındaki asistan elinde elektrik şokunu sağlayan çubukları tutarken, bir yandan da kalp atışları göstergesindeki hareketleri izliyordu. Hastanın başındaki aneztezici hareketlerini Dr. Thomas'ınkilere uydurarak oksijen veriyordu.

Elektrik şoku çubuklarını tutan asistan, «Durun,» dedi. Kalbi durmuş olan hastanın göğsünün üstündeki yağlarının üstüne çubukları koyarken, herkes geri çekildi. Asistan kurşunlu kutunun düğmesine basınca, hastanın göğsünün üstünden geçen akım elektrik dalgalarını vücuda yaydı. Hasta uçmaya çabalayan tombul tavuk gibi çırpındı.

Anestezici hemen hastanın soluk almasına yardım eden aleti ayarladı. Göstergenin üstünde yavaş yavaş düzenli soluk alışlar belirdi.

Hastanın boynun yanına elini dayayan anestezici, «Atar damardaki nabzı buldum,» dedi.

Elindeki elektrik şoku çubuklarını tutan asistan, «İyi,» dedi. Hasta da ilk hayat belirtileri başlayana dek gözlerini göstergeden ayırmamıştı. «Şimdi yetmiş beş miligram lidocaine verin.»

Thomas'ın ilgisini çekebilmek için, Philips adamın yanına gidip bacağına vurdu. Asistan iskemlenin üstünden inerek masanın yanından geri çekildiği halde, gözlerini hastasından ayıramıyordu.

Philis, «Hastanız Lynn Anne Lucas'ın röntgenlerinde beynin arka bölümünden öne doğru uzanan bazı ilginç bulgular var,» dedi.

«Bir şeyler bulduğunuza sevindim. Sezile-

rim, kızda bir bozukluk olduğunu söylüyor, fakat ne olduğuna parmak basamıyorum.»

Philips, «Bulguları açıklamam olanaksız,» dedi. «Yarın birkaç film daha çekmek istiyorum. Bu gece onu hastanede yatırabilir misin?»

Thomas, «Tabii,» dedi. «Çok isterim. Fakat eğer hastalığın adını koyamazsak, bizim çocukların ellerinden çekeceğim var.»

«Beyin sinirleri harabiyetine ne dersin?»

Thomas sakalını sıvazladı. «Beyin sinirleri harabiyeti... Pek akla yakın değil.»

«Olmaması için belirli bir neden var mı?»

Thomas, «Hayır,» dedi. «Fakat olması için de fazla neden yok.»

«Hastalığın ilk evresinde bulunduğuna ne dersin?»

«Mümkündür. Fakat beyin sinirleri ve omurilik harabiyeti genellikle karakteristik görünüm meydana gelince tanımlanabilir.»

«Evet, bu nedenlerden biri. Biz hastalığın bulgularını ilk evrede gördüğümüzü sanıyoruz.»

Thomas, «Pekâlâ,» dedi. «Fakat kızı hastaneye yatırınca, raporumda özellikle bulguların radyoloji tarafından önerildiğini belirteceğim.»

Philips, «Çok iyi,» dedi. «Raporuna yarın BBT ve politomografi yapılmasını yazmayı da unutma.»

«Radyolojinin bildiği gibi çalışmasını ayarlarım.»

Dışarıdaki bankonun yanına dönen Philips, Lynn Anne Lucas'ın hastane ve Acil Servis raporlarını alana dek uzun kuyruğun ucunda sabırla bekledi. Sonra tenha bir köşeye çekilip raporları okumaya başladı.

Önce Dr. Huggens ve Dr. Thomas'ın hazırladıkları yazıyı okudu. Önemli bir nokta bulamadı. Sonra elindeki hasta kartına baktı. Sayfanın köşesindeki renkli kotlar, radyoloji raporlarının varlığını gösteriyordu. Kartın o sayfasını açtı. Kızın on bir yaşında geçirdiği paten kazasının röntgenleri çekilmişti. Ve filmler Philips'in okuldan tanıdığı ve şimdi Huston'da yaşayan bir doktor tarafından okunmuş ve normal olarak tanımlanmıştı.

Kartı tekrar okumaya başlayan Philips, kızın iki yıl içinde solunum yolları soğuk algınlığından birkaç kez üniversitenin dispanserinde tedavi gördüğünü anladı. Birkaç kez de düzensiz vajen testlerinden dolayı jinekoloji kliniğine devam etmişti. Philips yazılı bilgilerin kendisine fazla yararı dokunmadığını utanarak itiraf etti. Genel tıp bilgisini öğrencilik günlerinden bu yana unutmuştu. Kartta 1969'dan 1970'e kadar hastaneye giriş çıkış kayıt edilmemişti.

Philips ofisine dönmeden önce hastanın raporunu Acil Servis bankosuna bıraktı. Sonra merdivenleri ikişer ikişer atlayarak çıkmaya başladı. Enerjisi görülmemiş biçimde artmış, araştırma heyecanıyla kamçılanmıştı. Marino vakasında uğradığı düş kırıklığını, Lucas'ı bulunca yitirmişti. Odasına girince, raftan tozlu iç hastalıklar kitabını alıp beyin sinirleri ve omurilik harabiyeti hakkında yazılanları araştırdı.

Anımsadığı kadarıyla, hastalığın bulguları arıziydi. Ne laboratuvar, ne de otopsi deneylerini kapsamına alıyordu. Philips'in karşısına yine radyolojik bulguların büyük değeri açıkça çıkmıştı. Okurken, hastalığın klasik belirtilerinin, görme eyleminde ve idrar torbasında anor-

mal işlev yapmadığını belirten cümlelere dikkat etti. Paragrafın ilk iki cümlesini okuduktan sonra duraksadı. Tekrar baştan alıp yüksek sesle okumaya başladı:

> «Hastalığın ilk yıllarında bulgular kesinleşmez. Ağır ve gizli ilerleyen ilk küçük tanılar, doktorların ilgisini çekmez ve sonra karakteristik görünüm kazanan tanılar, hastalığın son bulgulanmasını geciktirebilirler. «Harrison, Iç Hastalıklar Kitabı, 9. baskı, Ed. Isselbacker, 1980.»

Philips telefona saldırıp Michaels'in evini aradı. Duyarlı radyolojik bulgular, hastalığın geç kalmadan belirlenmesini ortaya çıkarabilirdi.

Telefon çalmaya başlayınca, Martin saatine göz atmayı akıl edebildi. Gece on bire geldiğini görünce şaşırdı. Tam o sırada Philips'in o güne dek hiç görmediği Michaels'in karısı Eleanor telefona yanıt verdi. Pihilips geç saatte rahatsız ettiği için uzun uzun kadından özür dilemeye girişti. Oysa kadının sesinden uykudan kalkmadığı anlaşılıyordu. Eleanor gece yarısından önce yatmadıklarını söyleyip kocasını telefona verdi.

Arkadaşının hâlâ hastanedeki odasında çalıştığını öğrenen Michaels, gençlik heyecanı adını verdiği Phisips'in coşkusuna güldü.

Philips, «Çok işim vardı,» diye açıkladı. «Bir fincan kahve içip birkaç lokma atıştırdım ve biraz da kestirdim.»

Michaels birden neşelendi. «Bana bak, sakın o yazıları başkalarına gösterme. Içlerinde

açık saçık öneriler de var.»

Philips heyecanla Michaels'a Acil Serviste Lynn Anne Lucas adında, Marino filmlerindeki yoğunluk değişikliklerinin benzerini gösteren bir hasta bulunduğunu anlatıyordu. Marino'yu istediği gibi izleyemediğini, fakat yarın sabah yeni hastanın kesin filmlerini alabileceğini söyledi. Bilgisayarın kendisinden anormal yoğunluk değişikliklerinin nedenini sorup öğrenmek istediğini de sözlerine ekledi. «Tanrının belası alet insan gibi öğrenmek istiyor.»

Michaels, «Unutma programda radyolojiyi senin yöntemlerinle izliyor. Senin tekniğini kullanıyor,» dedi.

«Evet. Fakat benden çok daha yetenekli. Benim göremediğim yoğunluk değişikliklerini hemen farketti. Eğer benim tekniğimi kullanıyorsa, bakalım bunu nasıl açıklayacaksın?»

«Çok kolay. Bilgisayarın görüntüleri iki yüz elli altı bölü iki yüz elli altı parçaya ayırıp, sıfırla iki yüz arasındaki gri değerleri belirlediğini aklından çıkarma. Sen yaptığımız deneylerde, gri değerleri sadece sıfırla elli arasında belirleyebilmiştin. Makinenin senden daha duyarlı olduğu açıkça görülüyor.»

Philips, «Sorduğum için özür dilerim,» dedi.

«Hiç eski beyin röntgenlerinden incelendin mi?»

Philips, «Hayır,» dedi. «Fakat başlamak üzereyim.»

«Bütün hepsini bir geceye sıkıştırmana gerek yok. Einstein da buluşlarını bir gecede yapmadı. Niçin sabahı beklemiyorsun?»

Philips neşeyle, «Çok konuşma,» deyip telefonu kapattı.

Lynn Anne Lucas'ın hastane giriş numarasıyla, Philips kızın röntgen dosyasını kolayca buldu. Son zamanlarda çekilen iki göğüs röntgeni ve on bir yaşında paten kazasında alınan bir dizi beyin filminden başka bir şey yoktu. Eski beyin filmlerinden birini o gece çekilen röntgenlerin yanındaki göstergeye taktı. Iki filmi karşılaştırınca, anormol yoğunluk değişikliklerinin on bir yaşından sonra geliştiğini gördü. Bulduklarından kuşku duymamak için Philips eski filmlerden birini bilgisayara verdi. Ve şüphelerinin doğruluğu açıkça ortaya çıktı.

Philips, Lynn Anne Lucas'ın eski filmlerini zarfın içine, yenilerini de üstüne koydu. Sonra paketi masasının üstünde Helen'nin el sürmeyeceğini bildiği bir yere yerleştirdi. Lynn Anne Lucas'a yeni deneyler uygulanana dek, bu konuda yapabileceği başka bir şey yoktu.

Martin neler yapacağını düşündü. Saatin çok geç olmasına rağmen, gözüne uyku girmeyecek kadar heyecanlıydı. Hem Denise'i beklemek istiyordu. Kadına işi bitince, odasına gelmesini söylemişti. Bir ara Denise'i hastanenin içinde aratmayı düşündü ama sonra kararından vazgeçti.

Dosya odasından eski beyin röntgenlerini alıp zaman öldürmeyi de düşündü. Bilgisayar porgramını bir an önce denetlemeye başlaması iyi olacaktı. Denise'in kendisinden önce odaya gelmesi olasılığına karşı kadına «Radyoloji merkezindeyim» diye kısa not yazıp bıraktı.

Hastanenin merkezi bilgisayar terminalle-

rinden birine, binbir zahmetle son on yıl içinde beyin röntgenleri çekilen hastaların adlarını ve numaralarını yazıp vermesini istedi. Işini bitirince, «giriş» düğmesine basıp bilgisayarın karşısında oturarak beklemeye başladı. Makinede kısa bir duraklama oldu. Sonra şaşırtıcı bir hızla raporlar çıkmaya başladı.

Makine durunca Philips elindeki listede binlerce isim yazılı olduğunu gördü. Sadece listeye bakması yorulması için yeterli nedendi.

Yılmadan bölümün gece görevlilerinden Randy Jacobs'u aradı. Ertesi gün kendisine gerekli röntgen filmlerini getirmesini isteyecekti. Eczacılık Fakültesinde öğrenci olan Jacobs, yetenekli bir flütçü ve eşcinseldi. Martin çocuğun harika zekâsına, coşkusuna ve çalışma hızına hayrandı.

Martin ilk ağızda, Randy'den listenin birinci sayfasındaki filmleri getirmesini istedi. Bu sayfada altmış kadar hasta vardı. Randy'nin yeteneği sayesinde birkaç dakika içinde yirmi tane beyin röntgeni, Philips'in göstergesine takıldı. Fakat Michaels'in istediği gibi Philips filmleri bilgisayara vermedi. Önce Marino ve Lucas'ın filmlerinde bulduğu anormal yoğunluk değişikliklerini, diğer röntgenlerde kendisinin araştırma arzusuna karşı koyamadı. Delikli kâğıdı gösterge aleti gibi kullanıp filmleri teker teker incelemeye başladı. Denise odaya döndüğü zaman Philips röntgenlerin yarısını incelemişti.

«Klinik radyolojiyi bırakacağım diye atıp tuttuğun halde gece yarısı hâlâ röntgenlerle uğraşıyorsun.»

Martin koltuğuna yaslanıp gözlerini ovuşturdu. «Biliyorum, yaptığım saçmalık ama eski

filmleri getirip Lucas ve Marino vakalarının benzerlerini aramak istedim.»

Denise erkeğin arkasına gelip ensesini ovmaya başladı. Philips'in yüzünden yorgunluk akıyordu.

«Bir şeyler bulabildin mi?» diye sordu.

Philips, «Hayır,» dedi. «Ancak bir düzine röntgen inceleyebildim.»

«Alanı daralttın mı?»

«Ne demek istiyorsun?»

«Iki vaka gördün. Ikisi de yeni. Ikisi de yirmi yaşlarında ve kadın.»

Philips önündeki film dizilerine bakıp Denise'in haklı bir noktaya parmak bastığını kanıtlarcasına homurdandı. Ve kendisinin bunu nasıl akıl edemediğini düşündü.

Denise Acil Servisdeki hızlı geceyi anlatarak Philips'in peşine takılıp merkezi bilgisayar terminaline gitti. Philips bilgisayara soruları verirken, kadının anlattıklarını yarım kulak dinliyordu. Son iki yıl içinde on beşle yirmi yaş aralarında beyin röntgenleri çekilen kadın hastaların adlarını ve numaralarını sordu. Rapor makinesi harekete geçince, yalnız tek bir satır yazdı. Philips veri bankasının beyin röntgenlerini cinsiyete göre ayırmadığını anladı. Istediklerini düzenleyip tekrar yazdı. Baskı makinesi eyleme geçti. Korkunç bir hızla, kısa duraksamalarla yazmaya başladı. Listede sadece yüz hastanın adı vardı. Philips elindeki kâğıda göz atınca, bunlardan yarısından azının kadın olduğunu gördü.

Randy yeni listeyi görünce çok sevindi. Di-

ğer listenin moral bozduğunu söyledi. Hemen oracıkta diğerlerini bulana dek yedi zarf çekip başlangıç için yeterli olduklarını açıkladı.

Martin odasına dönünce, bitkin düştüğünü, yorgunluğun tüm heyecanını silip götürdüğünü itiraf etti. Röntgen filmlerini göstergenin önüne koyduktan sonra Denise'i kendine doğru çekip sarıldı. Ve başını kadının omzuna dayadı. Denise kollarını açarak onu kucakladı. Hiç konuşmadan bir süre birbirlerine sarılıp öylece durdular.

Sonunda Denise, Martin'in yüzüne bakıp alnına düşen sarı saçlarını geriye itti. Erkek gözlerini kapadı.

«Niçin artık son vermiyorsun?»

Philips gözlerini açtı. «Iyi fikir. Neden sen de benimle gelmiyorsun? Hâlâ çılgın gibiyim. Biraz konuşmak' istiyorum.»

Denise, «Konuşmak mı?» diye sordu.

«Ya da ne istersen...»

«Gelemem. Az sonra beni arayacaklarından hiç kuşkum yok.»

Philips, Sağlık Merkezinin hastanenin yanında inşaa ettirdiği ve Kule adı verilen lojmanlarda oturuyordu. Yaratıcılıktan yoksun bir yapı olduğu halde, güvenceli ve fevkalâde kullanışlı bir apartmandı. Nehrin üst yanındaki arsaya inşaa edilmişti. Ve Philips'in şansına, oturduğu daireden nehri görebiliyordu. Denise ise pis bir yan sokaktaki eski bir apartmanın üçüncü katında ve pencereleri devamlı karanlık bir avluya bakan dairede oturuyordu.

Martin evini Denise'in kullandığı hastanenin hemşireler bölümündeki dinlenme odalarından ve kadının kendi evinden üç kez daha

yakın olduğuna işaret etti. «Eğer seni ararlarsa daha kolay bulurlar,» dedi.

Kadın çekimser kaldı. Nöbet tutarken birbirlerini ilk kez görüyorlardı. Denise aralarındaki ilişkinin hızla gelişmesinden, sonunda karar verme zorunluğu doğmasından korkuyordu.

«Peki,» dedi. «Fakat önce Acil Servise bir göz atıp neler olup bittiğine bakmalıyım.»

Denise'i beklediği sürece, Philips gösterge aletine yeni film takmaya başladı. Birdenbire yerinden fırlayıp filmi burnunun dibine çekti. Bir vaka daha bulmuştu. Beynin arkasından öne doğru minik noktacıklar yayılıyordu. Philips zarfın üstüne yapıştırılan röntgen raporunda klinik bilgi olarak «Düzensiz krizler» yazıyordu.

Katherine Collins'in röntgen filmini alıp küçük bilgisayarın izleyecisine soktu. Sonra geride kalan dört zarfın içinden beyin röntgenlerini çıkardı ve sırayla göstergesine takmaya başladı. Fakat daha elini birinci filme uzatmadan, yeni bir vaka daha bulduğundan kuşku duymuyordu. Gözleri ufak tefek değişiklikleri fakedecek kadar duyarlılık kazanmıştı. Ellen McCarthy yirmi iki yaşında, klinik bilgiler: Baş ağrıları, görme bozukluğu ve sağ tarafta zaman zaman uyuşma. Öteki filmler normaldi.

Ellen McCarthy'nin değişik açılardan çekilen beyin röntgenlerinde küçük beyaz noktacıklar güçlükle seçilebiliyordu. Philips beynin beyaz maddesinin sinir dokularında aradığı küçük beyaz noktacıkları, beynin arka tarafındaki yüzeylerde görmüştü. Oysa beyin sinirleri ve omurilik harabiyeti genellikle beynin beyaz maddesinde gelişirdi. Bilgisayarın verdiği raporu çekip alan Philips okumaya başladı. Sayfa-

nın üstündeki TEŞEKKUR EDERIM kelimesi Philips'in filmi makineye sokuşunu ima ediyordu. Arkasından kızın adı ve hayali bir telefon numarası geliyordu. Mishaels'in bitmez tükenmez şakalarından biriydi bu da.

Rapor tam Philips'in umduğu gibiydi. Lynn Anne Lucas'ın filmindeki yoğunluk tanımı aynen yapılmıştı. Bilgisayar yine programlanmayan anormalliklerin özelliklerini soruyordu.

Denise Acil Servisten döner dönmez, Randy de elinde on beş zarfla odadan içeri girdi. Philips şapırtıyla Denise'in yanağına bir öpücük kondurdu. Kadının kendisine gösterdiği yola teşekkür etti. Onun önerilerine dayanarak iki genç kadına ait aynı vakalardan bulduğunu açıkladı. Randy'nin elinden filmleri alan Philips, göstergeye röntgenleri takmaya başlayınca, Denise elini erkeğin omzuna koydu.

«Acil Servis şimdilik sakin. Fakat bir saat sonra neler olacağını Tanrı bilir?»

Philips içini çekti. Kendisini gece yatarken yeni oyuncağı elinden alınan çocuk gibi hissediyordu. Istemeyerek elindeki filmleri masasının üstüne bıraktı. Randy'e ikinci listedeki röntgenleri getirip masasının üstüne koymasını söyledi. Sonra eğer vakit bulursa, ana listedeki röntgenleri çıkarıp çalışma masasının arkasına ve duvarın yanına yerleştirmesini istedi. Bir süre düşündükten sonra da Randy'e, tıbbi raporlar bölümünden, Katherine Collins ve Ellen McCarthy'nin hastane raporlarını odasına yollamalarını söylemesini istedi.

Gözlerini odanın içinde dolaştıran Martin, «Acaba bir şey unuttum mu diye merak ediyorum,» dedi.

Denise bıkkınlıkla, «Kendini» dedi. «On sekiz saattir buradasın. Artık yeter. Haydi gidelim.»

Doktor lojmanları, Sağlık Merkezinin bir bölümü olduğu için iyi ışıklandırılmış, canlı renklerle boyalı ve yeraltı tüneliyle hastaneye bağlıydı. Lojmanların ışıklandırma ve ısınma sistemlerinde tünelin tavanından geçiyordu. Denise ve Martin el ele tutuşup önce eski, sonra da yeni tıp okullarının altından geçtiler. Daha ilerde Berner Çocuk Hastanesine ve Goldman Psikoloji Enstitüsüne kıvrılan tüneller vardı. Kule adı verilen lojmanlarsa tünelin diğer ucundaydı. Birkaç basamak merdivenle doğruca apartmanın giriş holüne çıkılıyordu. Kurşun geçirmez camın arkasındaki kapıcı Philips'i tanıyınca, zile basıp kapıyı açtı.

Kule, Sağlık Merkezinde çalışan görevlilerin ve doktorların yaşadığı, orta halli bir yapıydı. Universiteden birkaç profesör de aynı binada oturuyordu ama genellikle ünlü bilimadamları kiraların pahalı olduğu mahalleleri seçerlerdi. Binada yaşayanların çoğu eşlerinden ayrılan doktorlardı.

Martin de eşinden boşanmış doktorlardan biriydi. Dört yıl önce, tatsızlaşmaya başlayan altı yıllık evlilik yaşamına son vermişti. Diğer meslektaşları gibi Martin de zorlu akademik yaşamına bir tepki olarak ihtisasını yaptığı sırada evlenmişti. Adı Shirley olan karısını sevmiş ya da hiç olmazsa sevdiğini sanmıştı. Karısının kendisini bırakıp kaçması ve boşanma olayı çok üzücüydü. Tanrıya şükür çocukları yoktu. Philips uzun saatler çalışarak duygularını gizlemeye çabalamıştı. Zaman ilerledikçe de, bu ka-

çınılmaz olaya gereken ilgisizlikle bakmayı başarmıştı. Philips mesleğiyle evliydi. Karısıysa metresiydi. Nöroloji başasistanı olduğu yıl Shirleş eşyalarını toplayıp gitmişti. Çünkü kadın sonunda kocasının değer yargısını anlamıştı. Başasistanlığa seçilmeden önce, her hafta yetmiş saat evinden uzakta yaşamasının nedenini, hedefinin başasistanlık olduğunu ileri sürerek gizlemeye çalışırdı. İstediğini elde eder etmez, bir hafta sonra yine işini bahane ederek çalışmalarına dalmıştı. Shirley, Philips'in göremediği gerçeği anlamıştı. Evli kalıp yalnız yaşamayı kabul etmektense, evini terk edip gitmeyi yeğlemişti.

«Marino'nun kayıp beyni hakkında bir karara varabildin mi?» diye soran Denise'in sesiyle düşüncelerinden uzaklaştı.

Philips, «Hayır,» dedi. «Fakat kim ne derse desin, bu işten Mannerheim sorumlu.»

Kocaman süslü avizenin altında durmuş, asansörün gelmesini bekliyorlardı.

«Ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Şimdilik bilmiyorum. Beyni neden yürüttüklerini öğrenmek isterim.»

Philips'in dairesinin en güzel yanı, nehirle, köprünün zarif kıvrımının görünmesiydi. Yoksa evin başka tamah edilecek yanı yoktu. Philips apartmanı görmeden telefonla kiralamış ve möble işini de telefonla çözümlemişti. Ve evin içinde eşya olarak bir divan, birkaç sehpa, orta masası bir iki iskemle oturma odasını, küçük yemek masası da yemek odasını meydana getiriyordu. Yatak odasında küçük bir yatak ve başucundaki komidin takımı tamamlıyordu.

Fazla eşya yoktu ama geçici süre yeterliydi. Philips dört yıldır bu dairede yaşadığının farkında bile değildi.

Martin içki kullanmazdı. Fakat bu gece üstündeki yorgunluğu atmak için bardağına biraz viski ve buz koydu. Sonra şişeyi Denise'e uzattı. Kadın Philips'in tahmin ettiği gibi başını sallayıp içkiyi red etti. Denise sadece şarap ve arada sırada cin tonik içerdi. Nöbette olduğu gecelerse ağzına içki koymazdı. Gidip kendisine buzdolabından büyük bir bardak portakal suyu doldurdu.

Oturma odasında Denise adamın gevezeliklerini dinlerken, içinden bir an önce Philips'in bu konuyu kapatmasını diliyordu. Gecenin bu saatinde araştırmaları ve kaybolan beyinleri dinlemek istemiyordu. Birkaç saat önce erkeğin yaptığı sevgi itiraflarını anımsıyordu. Philips'in duygularının ciddiyetinden heyecanlanıp kendi duygularını da açığa vurmuştu.

Martin, «Hayat çok garip,» dedi. «Bir gün içinde ne harika biçimlere giriyor.»

Denise erkeğin aralarındaki ilişkiden söz etmesini dileyerek, «Ne demek istiyorsun?» diye sordu.

«Dün röntgen okuma programında bu denli ilerleyebileceğimizi düşünemiyordum. Eğer işler...»

Denise bütün gün röntgenleri dinlemekten usanmıştı. Oturduğu yerden kalkıp Philips'in elinden tutarak ayağa kaldırdı. Ve gömleğinin eteklerini çekiştirmeye başladı. Hastaneyi unutup biraz dinlenmesini söyleyerek adamın neşeli yüzüne muzipçe baktı. Ne olursa olsun aralarındaki ilişkinin anlamı başkaydı.

Philips kadının haklı olduğunu kabul edip hemen bir duş alırsa kendisini çok daha iyi hissedeceğini söyledi. Oysa Denise'in aklından başka şeyler geçiyordu. Philips kadının kendisiyle birlikte banyoya gelip yanında durmasında ısrar etti. Denise bir kenara oturup sıcak suyun etkisiyle içerden buharlaşan buzlu camın arkasındaki Philips'in çıplak görünüşüne baktı. Erkeğin çıplak vücudunun suyun altında garip, yumuşak hareketlerle kıvrılıp bükülmesinin erotik bir yanı vardı.

Denise portakal suyunu yudumlarken, Philips duşun altında hâlâ başladığı konuyu anlatmaya çalışıyordu. Denise suyun şakırtısından adamın söylediklerinin tek kelimesini anlamıyor ve anlamadığına da seviniyordu. Şu anda dinlemekten çok erkeğin çıplak görüntüsünü izlemeyi yeğiyordu. İçinde kabaran sevgi, kadının tüm vücudunu sıcak bir duyguyla sardı.

Duş yapmayı bitiren Martin havlusunu yakalayıp banyo küvetinin içinden çıktı. Hâlâ aynı konuda konuşmaya devam etmesinden Denise tiksindi. Sihirle erkeğin elinden havluyu çekip aldı ve sırtını kurulamaya başladı. İşini bitirince, Philips' i tutup kendisinden yana çevirdi.

Çok öfkelenmiş gibi, «Bana bir iyilik yap ve çeneni kapa,» dedi.

Sonra adamın elinden yakalayıp banyonun dışına sürükledi. Kadının ani öfkesine şaşıran Philips, hiç sesini çıkarmadan, karanlık yatak odasına sürüklenmeye göz yumdu. Sessiz nehrin ve köprünün gözler önüne serildiği yatak

odasında Denise kollarını erkeğin boynuna dolayıp onu ihtirasla öpmeye başladı.

Martin hemen karşılık verdi. Fakat kadın daha üstündeki giysileri çıkarmaya fırsat bulmadan, Denise'i hastaneden arayan zilin ısrarlı sesi odanın içini doldurdu. Bir an birbirlerine sıkıca sarılıp durdular. Kaçınılmaz durumu erteleyip birbirlerine yakın olmanın verdiği zevki tattılar. Her ikisi de konuşmadıkları halde, aralarındaki ilişkinin yeni bir aşamaya geldiğini biliyordu.

*
**

Kent ambulansı Sağlık Merkezinin hasta kabul kapısına gecenin 2:40'ında yanaştı. Kapının önünde birbirine benzer iki ambulans daha park etmişti. Yeni gelen geri geri gidip ikisinin arasında durdu. Şoför ve yardımcısı arabadan inerlerken, motorun gürültüsü boğulup sustu. Her iki adam da nisan yağmurunun altında başlarını öne eğerek arka tarafa koşup platformun üstüne sıçradılar. Adamlardan zayıf olanı ambulansın arka kapısını açtı. Pazuları güçlü olan diğeriyse uzanıp sedyeyi dışarıya çekti. Bu, öteki ambulanslar gibi acil hasta taşımıyordu. Hastaneden bir hastayı almaya gelmişti. Bu gibi işler hastanede doğal olaylardı.

Adamlar sedyeyi iki ucundan tutup kaldırınca, demir bacakları açılıp aşağıya kaydı. Ve sedye bir anda tekerlekli dar bir yatak haline dönüştü. İki adam birlikte otomatik açılan kapılardan sedyeyi Acil Servis odasına sokup sağa sola bakmadan ana koridora saparak on dördüncü kattaki nöroloji bölümüne çıkmak üzere

asansöre bindiler. O gece nöbette iki asistan ve beş başhemşire vardı. Fakat hemşirelerden biri ve üç yardımcısı kahve molasına gitmişlerdi. Sadece yardımcı hemşire Bayan Caludine Arnette görev başındaydı. Adamlardan zayıfı elindeki nakil belgelerini hemşireye uzattı. Hasta New York Sağlık Merkezindeki özel bir odaya yerleştirilip kendi doktorunun tedavisine verilecekti.

Bayan Arnette elindeki kâğıtları inceleyip ağzının içinden küfürler savurdu. Çünkü az önce hastanın bu bölümde yatmasını gerektiren yönetmenlik formlarını doldurup imzalamıştı. Yardımcısı Marina Gonzales'e adamlarla birlikte 1420 nolu odaya gitmesini söyledi. Sonra kahve molasına çıkmadan önce elindeki uyuşturucu ilâçların sayımını yapmaya başladı. Kadın loş ışığın altında bile şoförün o garip güzel yeşil gözlerini farketmişti.

Marina Gonzales 1420 nolu odanın kapısını açıp Lynn Anne Lucas'ı uyandırmak istedi. Fakat başaramadı. Ambulans görevlilerine, daha önce uyku ilâçlarının dozunu iki katına çıkarıp olası bir krize karşı fenobarbital vermeleri için telefonla emir aldıklarını anlattı. Adamlar Maria'ya endişe etmemesini söylediler. Sedyeyi yerleştirip battaniyeleri yaydılar. Sonra ustalıkla hastayı yavaşça yerinden kaldırıp battaniyelerin üstüne yerleştirdiler. Lynn Anne Lucas kurşun gibi uyuyordu. Hastanın yattığı yatağın çarşaflarını sökmeye başlayan Maria'ya adamlar teşekkür ettiler. Sonra sedyeyi iterek odadan dışarı çıkardılar. Hemşirelerin masasının yanından geçip asansöre binerlerken, Bayan Arnette başını kaldırıp bakmadı.

Bir saat sonra Sağlık Merkezinin önünden bir ambulans hareket etti. Üstünde mavi ışıklarının dönmesine ve siren çalmasına gerek yoktu. Çünkü ambulansın içi boştu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Saatin zili çalmadan birkaç dakika önce uyanan Martin, elini uzatıp saatin zilini kapattı. Gözlerini tavana dikerek bir an öylece yattı. Gece saat kaçta yatmış olursa olsun, hiç yardım görmeden sabah beş yirmi beşte uyanmaya alışmıştı. Tüm gücünü toplayıp hızla yataktan fırladı ve eşofmanını giydi.

Gece yağan yağmurun rutubeti havada yoğunlaşmış, nehrin üstünü yapışkan sis bulutları kaplamıştı. Asma köprü, ayaklarını kaplayan buharlı bulutların üstünde boşlukta sallanıyordu. Sabahın erken saatlerindeki trafik gürültüsünü boğan nemli hava, Philips'in Denise'i düşünmesini engellemiyordu.

Yıllardır böylesine romantik aşk heyecanına tutulmuştu. Haftalarca çektiği uykusuzluğun ve ruhsal dengesizliğinin nedenini anlayamamıştı. Sonunda Denise'in her gün giydiği giysileri anımsamaya başlayınca, sevinç ve kuşku karışımı bir duygu aklını başına getirmişti. Kırk yaşlarındaki meslektaşlarının kendilerinden genç kadınlara âşık olup düştükleri gülünç durumları anımsadığında kuşkuya kapılıyordu. Sevinçse giriştiği ilişkiden doğuyordu. Denise Sanger sadece boş zamanlarını değerlendirmek

için kullanılacak genç bir vücut değildi. Muzip buluşların ve delice zekânın karışımı büyüleyici bir kadındı. Aslında güzel bir pastanın tatlı kreması gibiydi. Philips sadece kadını sevmekle kalmıyordu. Tek başına yaşamını doldurmaya çalışmaktan kurtulduğu için de kıza bağlanmıştı.

2,5 millik işaret levhasının yanına gelince, Philips tekrar geri dönüp koşmaya başladı. Şimdi yoldaki koşucular çoğalmıştı. Aralarında tanıdığı birkaç kişiye rastladıysa da onları görmezliğe geldi. Nefesi sıklaşmaya başladığı halde tutturduğu tempoyu bozmadan koşmaya devam etti.

Philips tıbba olan tutkusunun, yaşamını diğer alanlarını genişletmek istememesine karşı kullandığı bir mazeret olduğunu biliyordu. Karısının kendisini bırakıp kaçmasından sonra geçirdiği şok bu gerçeği yüzüne çarpmıştı. Bunu nasıl halledeceğiyse ayrı sorundu. Araştırmalar Martin için doyurucu bir kurtarıcıydı. Gündelik görevleriyle boğuşurken, araştırmalarını zamanla kendisine özgürlük kazandıracağı umuduyla genişletmişti. Tıbbın klinik yönünden vazgeçmek istemiyordu. Sadece özel yaşamına yaptığı baskıyı gevşetecekti. Şimdi Denise'le olan ilişkisi kendisini yaşama daha da bağlamıştı. Aynı hataya yeniden düşmemeye yemin etti. Eğer aralarındaki ilişki bozulmazsa, Denise'le evlenecekti. Fakat istediklerine ulaşabilmek için araştırmalarında başarı göstermesi gerekiyordu. Saat 7.15'de yıkanmış, traş olmuş, ofisinin kapısından içeri giriyordu. Odadan içeri adımını atınca, donup kaldı. Bir gece içinde odası sanki röntgen filmlerinin atıldığı çöplük halini

almıştı. Landy Jacobs her zamanki işgüzarlığıyla istediği filmlerin hepsini odasına taşımıştı. Ana listedeki zarflar çalışma masasının arkasına yığılmıştı. Küçük listedeki ikinci bölüm zarflarsa, Philips'in gösterge aletinin yanında kümelenmişti.

Yeni bir coşku ve sevinç dalgasına kapılan Philips hemen göstergesinin başına oturdu. Vakit kaybetmeden Marino, Lucas, Collins ve McCarthy'de görülen anormal benzerlikleri taramaya başladı. Denise kapıdan içeri girdiği zaman, Philips işini yarı yarıya bitirmişti.

Kadın çok yorgun görünüyordu. Genellikle parlak olan saçları yağlanmıştı. Yüzü sararmış, gözlerinin altında mor halkalar belirmişti.

Kadının solgun yüzüne bakan Philips, ona birkaç saat izin alıp uyumasını salık verdi. Bugün anjiyografi odasındaki görevini kendisinin yüklenebileceğini de sözlerine ekledi.

Denise kızdı. «Ağır ol bakalım. Patronların metreslerine ayrıcalık tanımalarına gerek yok. Bugün beyin anjiyografi odasında görev sırası bende. Uyusam da, uyumasam da görevimin başında olacağım.»

Martin yaptığı hatayı anladı. Denise mesleğinde tepeden tırnağa dek profesyoneldi. Philips gülümseyip kadının elini okşadı. Ve görevini aksatmamasına sevindiğini açıkladı.

Yatışan Denise, «Koşup bir duş yapayım. Yarım saat sonra dönerim,» dedi.

Philips odadan dışarı çıkan kadının arkasından baktı. Sonra dönüp yine ekranı izlemeye başladı. Gelişmeler sırasında gözü masanın üstündeki karmaşanın arasında yeni bir şeye takıldı. Masanın yanına gidince, Randy'den bir

not ve iki hastane raporu buldu. Nokta Randy'nin röntgen filmlerinin geri kalanlarını yarın akşam getireceği yazılıydı. Raporlar da Katherine Collins ve Ellen McCarthy'e aitti.

Philips raporları alıp izleyicinin yanına döndü. Once Collins'inkini ele aldı. Gerekli ana bilgileri öğrenmesi birkaç dakika sürdü: Katherine Collins beyaz, yirmi bir yaşında, kadın. Bulgular nörolojik bozukluk. Nörolojide yapılan geniş araştırmalar tanılara kesinlik kazandırmamış. Tanıların incelenmesinden beyin damarları ve omurilik harabiyeti tahmin ediliyor.

Philips tüm raporu dikkatle okudu. Raporun sonunda Collins'in birdenbire laboratuvar testlerini kestiğine dikkat etti. Oysa raporun başında kızın sık sık kontrol altına alındığı ve durumunun ısrarla yakından izlendiği belirtiliyordu. Fakat Collins birdenbire testlere son vermişti.

Birincisine göre daha kısa olan diğer raporu incelemeye başlayan Philps, Ellen McCarty hakkında yazılanları okudu. Yirmi iki yaşındaki genç kadının nörolojik iki kriz geçirdiği açıklanmıştı. Iki ay önce, hastalığının nedenlerinin araştırılmasına başlamak üzere harekete geçmişler, fakat kız birdenbire hastaneye gelmekten vazgeçivermişti. Philips raporun üstüne iliştirilen notu okudu. Gelecek hafta hastayı uyutup elektroensefolografi yapılmasına karar verildiği halde, programın gerçekleştirilmediği yazılıydı. Kıza yapılacak tahliller sonuçlanmadığı için hastalığın tanıları bulunup rapora işlenmemişti.

Helen eli kolu gündelik sorunlarla dolu olarak odadan içeri girdi. Fakat kadın ağzını açıp

konuşmaya başlamadan önce, Philips'in önüne bir fincan taze sıcak kahveyle simit koydu. Sonra iş görüşmesine başladı. Ferguson tekrar telefon edip malzemelerin öğleye kadar odadan çıkarılmasını, yoksa sokağa atılacağını haber vermişti. Helen yanıt almak için durup bekledi.

Martin odadaki malzemeleri nereye koyacağını bilemiyordu. Nöroradyolojiye gerekli olan yerin yarısına sığdırılmıştı zaten. Geçici bir süre bu sorundan kurtulmak için, Helen'e tüm malzemeleri odasına taşıyıp duvarın dibine yığmasını söyledi. Hafta sonuna dek onları yerleştirebileceği bir yer düşünecekti.

Aldığı yanıttan hoşnut kalan Helen, evlenmeye karar veren teknisyenler konusunu açtı. Philips kadına bu sorunu Robbins'in çözümlemesini söyledi. Helen sabırla sorunun Philips tarafından çözümlenmesini Robbins'in istediğini açıkladı.

Martin, «Allah kahretsin,» dedi. Bu soruna çözüm bulamıyordu. Onlar izine çıkmadan yeni teknisyenleri eğitecek yeterli zaman yoktu. Eğer onları işlerinden kovsa, başka bir yerde hemen iş bulabileceklerdi. Bu arada Philips ise onların yerini tutabilecek elemanlar aramakla boş yere zaman kaybedecekti. Sıkıntısını saklamaya çalışarak, «Ne kadar süre izin istediklerini öğren,» dedi. Kendisi bile iki yıldır iznini kullanmamıştı.

Elindeki notları karıştıran Helen, sekreter Cornelia Rogers'in bir ay içinde bugün dokuzuncu kez hasta izni aldığını haber verdi. Beş aydan beri çalıştığı nöroradyoloji bölümünde en az ayda yedi gün hasta izni almayı beceriyordu. Helen, Philips'in bu duruma karşı ne yapmak istediğini sordu.

Philips kızın pataklanıp lokma lokma doğranarak Doğu Nehrine atılmasını istiyordu. Kendisine hâkim olup düşüncelerini açıklamadı. «Ne yapmamız gerek?» diye sordu.

«Onu uyarmalıyız.»

«Iyi, sen idare et.»

Helen odadan dışarı çıkmadan önce son bir noktayı daha anımsattı. Philips'in saat birde Bilgisayar Beyin Tomografisinde bir grup öğrencisine dersi vardı. Tam kapıdan çıkarken Philips kadını durdurdu. «Dinle, bana bir iyilik yapıver. Lynn Anne Lucas adında bir hasta var. Bu sabah BBT ve politomagrofi programına alınmasını ayarla. Eğer bir sorun çıkarsa benim özellikle rica ettiğimi söyle. Ve kızı içeri aldıkları zaman teknisyenlere bana haber vermelerini anımsat.»

Helen notunu alıp dışarı çıktı. Martin yine iki hastanın raporlarını incelemeye başladı. Her iki genç kadında nörolojik bulguların olması umut vericiydi. Katherine Collins'in durumundaki beyin sinirleri ve omurilik harabiyetinden kuşku duyulduğu özellikle belirtilmişti. Ellen McCarthy vakasında krizler yüzde on oranından daha az oldukları halde, daha şiddetliydi. Fakat kızların ikisi birden neden tedaviye son vermişlerdi? Eğer tedavi için başka bir yere ya da kente gitmişlerse, Martin onları bulup röntgenlerini çekmenin zor olduğunu biliyordu.

Tam o sırada, Helen zili çalıp öğrencilerin beyin anjiyografi odasında kendisini beklediklerini haber verdi. Philips solmuş Süpermen resimli gömleğini çıkardı. Collins ve McCarthy'nin raporlarını eline alıp odasından çıktı. Helen'nin masasının önünde durdu. Kadından, iki hasta-

nın izlerini bulup parasız tanı röntgenlerinin çekilmesine onları ikna ederek hastaneye davet etmesini istedi. Kızları ürkütmeden durumun önemini anlamalarına yardımcı olmasını sözlerine ekledi.

Aşağı katta Denise'i kendisini bekler buldu. Duş alıp saçlarını yıkamış ve yeni giysiler giymişti. Otuz dakika içinde mucizevi değişikliğe uğramıştı. Artık hiç de yorgun görünmüyordu. Ameliyat maskesinin üstünden açık menevişli gözleri parlıyordu. Philips ona dokunmayı arzuladı. Birkaç saniye süresince gözleri birbirlerine takılı kaldı.

Denise yeterince anjiyografi yapmış ve büyük tecrübe edinmişti. Philips onun yardımcısı gibi davranmakta yarar gördü. Gerekirse önerilerde bulunmak üzere kadının uyguladığı işlemi dikkatle izliyordu. Hiçbir yorum yapmasına gerek kalmadı. Hasta bir gün önce Bilgisayar Beyin Tomografisi yapılan Harold Schiller'di. Philips'in tahminleri doğru çıkmıştı. Mannerheim hastayı ameliyata hazırlamak için beyin anjiyografi yapılmasını emretmişti. Ama vakanın ameliyat edilmeyecek duruma geldiği açıkça ortadaydı.

Bir saat sonra anjiyografi bitti.

Martin, Denise'in kulağına fısıldadı. «Bak sana ne söyleyeceğim. Bu işe başlayalı daha birkaç hafta olduğu halde benden daha iyi yapıyorsun.» Kadının yüzü kızardı. Martin kızın beğenilmekten hoşlandığını anladı. Diğer hasta hazır olunca kendisine haber vermelerini söyleyip Denise'i işiyle başbaşa bırakıp odadan dışarı

çıktı. Göstergedeki beyin röntgenlerini inceleyip bitirmek istiyordu. Sonra eski filmleri Michaels'in bilgisayarında tekrar elden geçirecekti. Eğer günde yüz film okuyabilirse, ana listeyi bir buçuk ayda tamamlayacağını hesap etti. Bu arada su yüzüne çıkacak aksaklıkları Michaels'a bildirebilecekti. Böylece filmleri okumayı bitirdiğinde, Michaels da programdaki aksaklıkları onarabilecekti. Eğer işler düşündüğü gibi yolunda giderse, Temmuz ayında hiçbir şeyden şüphelenmeyen tıp dünyasına yeni bilgiler sunacaktı.

Fakat Philips odasına giden köşeyi dönünce, Helen düş kırıcı bir haberle üstüne saldırdı. Doktorun istediklerinden hiçbirini yerine getirmemişti. Lynn Anne Lucas'a BBT ve röntgen yapılmasına olanak yoktu. Çünkü dün gece hastayı New York Sağlık Merkezine götürmüşlerdi. Ellen McCarty ve Katherine Collins'i üniversiteye kadar izleyebilmişti. Kızların ikisi de orada öğrenciydiler. Collins'i bulmaktan umudunu kesmişti. Kız bir ay önce ortadan yok olmuş ve kayıp kişiler listesine geçirilmişti.

Ote yanda Ellen McCarthy iki ay önce Westside karayolunda feci bir trafik kazasında yaşamını yitirmişti.

Philips «Tanrım,» dedi. «Bana şaka yaptığını söyle.»

Helen, «Ozür dilerim. Size yardımcı olamadım,» dedi.

Philips başını salladı. Kulaklarına inanamıyordu. En azından üç vakadan birisini bulup inceleme yapabileceğinden çok umutluydu. Odasına girip boş gözlerle duvara baktı. Inatçı kişiliği aksiliklerle karşılaşmaya alışkın değildi.

Yumruğunu avcunun içine vurarak, odanın içinde aşağı yukarı dolaşarak düşünmeye çalışıyordu. Collins'ten umut yoktu. Polis kızı bulamadıysa, kendisi onu nasıl ele geçirecekti? Ya McCarty? Eğer kız kazada ölmüşse hastaneye kaldırılması gerekiyordu. Ama hangi hastaneye? Ve Lucas... Hiç olmazsa kızı Bellevue Hastanesi yerine, çok iyi arkadaşının çalıştığı New York Sağlık Merkezine kaldırmışlardı. Eğer Lucas'ı Bellevue'ye götürmüş olsalardı o zaman tüm umudunu yitirecekti.

Philips sekreterinden Lynn Anne'nin neden New York Sağlık Merkezine götürüldüğünü öğrenmesini ve telefonla Dr. Donald Travis'i aramasını istedi. Polisten de kazadan sonra Ellen McCarthy'nin hangi hastaneye kaldırıldığını öğrenmesini söyledi.

Philips'in düşünceleri dağılmıştı. Elindeki beyin röntgenlerini incelemekte zorluk çekiyordu. Yapıları yönünden filmlerin hepsi normal görünüyorlardı. Odadan dışarı çıkınca, Helen kendisine küçücük iyi bir haber verdi. Dr. Travis işini bitirince Philips'i arayacaktı. Lucas hakkında fazla bilgi edinememişti. Çünkü dün gece nöbet tutan hemşire bu sabah saat 7'de hastaneden ayrılmış ve evinde bulunamamıştı. Elde ettiği tek olumlu bilgi Ellen McCarthy'nin kazadan sonra Sağlık Merkezine kaldırılmasıydı.

Philips kadına bulduğu ipucunu izlemesini söylemeye fırsat bulamadan, görevlilerden biri kutular, kâğıtlar ve diğer dökümtülerle dolu kocaman arabayı iterek içeri girdi. Hiçbir açıklama yapmaya gerek duymadan, el arabasını Philips'in odasına sokup boşaltmaya başladı.

Philips, «Bu herif ne bok yiyor?» diye sordu.

Helen açıkladı. «Depodaki malzemelerin odanıza konmasını söylemiştiniz.»

Philips adamın malzemeleri duvarın dibine yığmasına bakarken olayların kontrolünden çıktığını hissedip huzursuzlaştı.

O karmaşanın ortasında oturup hastane kayıt bölümünün numarasını çevirdi. Zilin uzun uzun çalması duyduğu huzursuzluğu arttırdı.

William Michaels odanın kapısından başını uzatıp, «Bana ayıracak vaktin var mı? diye sordu. Philips açık duran kapısının önünde Martin'nin asık yüzüne ters düşen neşeyle gülümsüyordu. Sonra şaşkınlıkla gözlerini odanın içinde dolaştırdı.

Philips ondan bilgiçce bir yorum beklediğinden, «Sakın ne olduğunu sorma,» dedi.

Michaels, «Tanrım,» dedi. «Çalışmaya başlayınca ortalığı hiç dağıtmıyorsun hani.»

Tam o sırada kayıt bölümünden birisi telefona yanıt verdi. Fakat diğer bir bölümde çalışan geçici sekreter Martin'i başkasına bağladı. Philips'in karşısına çıkan kimse sadece hastaneye girenleri kayıt ettiğinden, çıkanları ya da başka hastaneye nakil edilenleri bilmiyordu. Philips başka hatta bağlandı. Aradığı kimsenin kahve molasına çıktığını öğrenince, bürokrasiye duyduğu öfkeyle telefonu kapattı. Kendi kendine, «Sanki neden musluk tamircisi olmadım?» diye sordu.

Michaels bu söze güldü. Ve Philips'e programın nasıl ilerlediğini sordu. Philips eliyle röntgen filmlerini işaret edip çoğunu gözden geçir-

diğini söyledi. Bir buçuk ay sonra Michaels'a kesin yanıt verebileceğini açıkladı.

Michaels, «Mükemmel,» dedi. «Elimizi ne kadar çabuk tutarsak o denli iyi olur. Çünkü üstünde çalıştığımız bellek depolaması ve ilişki sistemi düşlediğimizden çok daha mükemmel ilerliyor. Sen işini bitirdiğin zaman, merkezi sisteme dinlenmiş programları yöneltebilecek duruma geleceğiz. Ne denli başarılı olacağını tahmin edemezsin.»

«Tam tersi,» diyerek Philips masasından ayağa kalktı. «Aklıma iyi bir fikir geldi. Sana programın neler topladığını göstereyim.»

Martin gösterge ekranını boşaltıp Marino'nun, Lucas'ın, Collins'in ve McCarthy'nin filmlerini koydu. Küçük delik açtığı kâğıdı röntgenlerin üstüne yapıştırdı. İşaret parmağıyla bütün filmlerdeki anormal yoğunluğu gösterdi.

Michaels, «Bana göre hepsi aynı,» dedi.

Philips, «Zaten sorun da bu,» dedi. «Sistemi çok iyi kurmuşsun.» Michaels'la konuşmaya başlayınca, Martin'nin heyecanı yine alevlenmişti.

Tam o sırada telefon çalmaya başladı. Philips almacı kaldırıp yanıt verdi.

New York Sağlık Merkezinden Dr. Donald Travis arıyordu. Martin arkadaşına Lynn Anne Lucas sorununu açıkladı. Fakat mahsustan radyolojik anormallikten söz etmedi. Travis'ten hastaya bazı özel röntgenler ve BBT uygulayabilmesi için durumu ayarlamasını istedi. Arkadaşı Philips'in önerilerini kabul edip telefonu kapattı. Telefon ansızın yeniden çalmaya başladı. Helen yeni anjiyo için Denise'in kendisini beklediğini haber veriyordu.

Michaels, «Ben gidiyorum,» dedi. «Filmler için sana iyi şanslar. Başarımızın senin elinde olduğunu unutma. Bize en kısa zamanda bilgi vermen gerek.»

Philips kurşunlu önlüğünü askıdan alıp Michaels'in ardısıra odadan dışarı çıktı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kristin'nin tam altında oturduğu büyük floresan lambalardan biri bozulmuş, vızıltılı sesle yanıp sönüyordu. Sinir bozucu sese aldırmamaya çalıştı ama kolay değildi. Sabahleyin hafif bir baş ağrısıyla uyandığından beri kendisini iyi hissetmiyordu. Tepesinde pır pır yanan ışık da huzursuzluğunu arttırıyordu. Kristin'in eskiden çektiği ve fiziksel çabalarla daha da artan baş ağrılarına benzemeyen, sürekli ve sıkıcı bir ağrıydı.

Salonun ortasındaki plâtformun üstünde duran çıplak erkek modele, sonra çizdiği şekle baktı. Çizgileri iki boyutlu, duygudan noksan ve yavandı. Genellikle canlı model kullanılan dersleri çok severdi. Fakat bu sabah çizgileri bile keyifsizliğini yansıtıyordu.

Şu ışığın yanıp sönmesi dursa kendisini biraz daha iyi hissedecekti. Göz kırpar gibi bir yanıp bir sönen ışıklar kendisini deli ediyordu. Sol elini kaldırarak gözlerine siper yapınca durum biraz düzeldi. Kullanılmamış bir kara kalem alıp modeli üstüne oturtacağı kaideyi çizmeye başladı. Önce kalemi dümdüz tutup diken

bir hat çizdi. Kalemi elinden bırakarak kâğıdın üstüne baktı. Hiçbir iz görmeyince şaşırdı. Kalemi eline alıp ucunu inceledi. Kâğıdın üstüne bastırdığı yer yassılmıştı. Ucun bozulduğunu düşünüp Kristin hafifçe başını yana çevirdi ve kâğıdın köşesini karalamaya başladı. Tam bu işlemi yaparken, az önce kâğıdın üstüne çizdiği dikey hattın görüş açısının dışında belirdiğine dikkat etti. Başını çevirip bakınca çizgi yine kayboldu. Kristin hafifçe başını yana döndürünce, çizgi yine belirdi. Düş görmediğinden emin olabilmek için aynı işlemi birkaç kez denedi. Gözleri dikey çizgiyle aynı doğrultuda olduğu zaman, çizgiyi algılayamıyordu. Eğer başını yana çevirirse çizgiyi algılayabiliyordu. Çok garipti.

Kristin migren adı verilen baş ağrılarını duymuştu. Fakat şimdiye dek böyle bir ağrı çekmemişti. Migrene yakalandığını tahmin etti. Kalemini sırasının üstüne bırakarak eşyalarını çekmecesine tıktı. Kendisini iyi hissetmediğini söyleyip sanat öğretmeninden izin aldı ve evine gitmek üzere sınıfı terk etti.

Okulun bahçesinde yürürken, Kristin sabah sınıfa gelirken geçirdiği hafif baş dönmesini yine hissetti. Sanki dünya saniyenin binde biri kadar kısa süre içinde birdenbire dönmeye başlıyor ve Kristin'nin hafifçe dengesini kaybetmesine yol açıyordu. Aynı zamanda burnuna belli belirsiz pis bir koku dolup kulakları çınlıyordu.

Kristin okulun yatakhanesinden bir blok uzaktaki bir apartmanın üçüncü katında, oda arkadaşı Carol Danforth ile paylaştığı dairede kalıyordu. Merdivenleri tırmanırken, bacakları

kurşun gibi ağırlaşınca, gribe yakalandığını sandı.

Evde kimse yoktu. Carol herhalde okuldaydı. Bir yandan yalnız kalıp rahatsız edilmeden dinlenmek isterken, öte yandan arkadaşının sıcak ve yakın ilgisini arıyordu. Giysilerini çıkardı. Iki aspirin yuttuktan sonra başına ıslak bez koyup yattı. Kısa süre içinde kendisini iyi hissetmeye başladı. Ani değişikliğe şaşırmıştı. Garip belirtilerin tekrar başlamasından korkarak yatağın içinde kımıldamadan yattı.

Başucundaki telefon çalınca, birisiyle dertleşeceğini düşünüp sevindi. Fakat arayan arkadaşlarından biri değildi. Jinekoloji kliniğinden bir gün önce yapılan vajen tahlillerinin anormal çıktığını bildiriyorlardı.

Kristin heyecanlanmamaya, sakin olmaya çabalayarak dinliyordu. Özellikle rahimde aşınma görülen kimselerde, vajen tahlillerinin anormal çıkmasının çok doğal olduğunu ve endişelenmemesini söylediler. Ilerde ortaya çıkabilecek sorunları önlemek için öğleden sonra hemen kliniğe gelmesini istediler.

Kristin migren ağrılarının tuttuğunu ve gelemeyeceğini söyleyip karşı koymaya çalıştı. Fakat jinekoloji ne kadar erken tedaviye başlanırsa, o denli yararlı olacağını söyleyip kliniğine gelmesinde ısrar ediyordu.

Kristin gönülsüzce geleceğine söz verdi. Belki gerçekten ihmâl edilemeyecek ciddi bir sorunla karşı karşıyaydı. Fakat kliniğe yalnız gitmekten korkuyordu. Sevgilisi Thomas'a telefon etti. Fakat evde bulamadı. Kristin saçmaladığını bildiği halde, Sağlık Merkezinde kötü ve korkunç numaraların döndüğünü düşlemek-

ten kendisini alamıyordu.

Martin patoloji bölümünden içeriye girmeden önce durup derin derin soluk aldı. Öğrencilik günlerinde, patoloji dersleri kendisi için birer karasabandı. Ilk otopsi dersinde çektiği azabı unutamıyordu. Derse girmeden, kadavranın ilk yıl anatomi derslerinde gördüğü tahta insan vücudundan fazla değişik olacağını hiç düşünmemişti. Anatomi laboratuvarlarında tatsız fakat kimyasal bir koku vardı. Öğrenciler ve öğretmenler gerilimi dağıtmak için devamlı şakalar yaparlar, birbirleriyle dalga geçerlerdi. Patolojideyse durum çok başkaydı. Otopsi on yaşında kan kanserinden ölen erkek çocuğa yapılacaktı. Ceset solgun, fakat canlı gibi yumuşacıktı. Masanın üstüne yerleştirilen ölü kabaca ortadan ayrılarak balık temizler gibi barsakları dışarı çıkarılınca, Martin'nin dizleri titreyip midesi ağzına gelmişti. Kusmamak için büyük çaba harcayarak başını arkaya çevirmiş, mide öz suyunun asidi öztaki borusunu yakmıştı. Martin profesörün anlattıklarının bir kelimesini bile duyamamıştı. Ama dersin sonuna dek sınıfta kalmayı başarmıştı. Kesilip biçilen küçük çocuğun cesedi uzun süre gözlerinin önünden gitmemişti.

Philips patolojinin kapılarını itip açtı. Çevre öğrenci olduğu günden bu yana tanınmayacak kadar değişmişti. Patoloji bölümü yeni tıp okul binasında ültramodern görünümlü bir yere taşınmıştı. Ayak seslerinin garip yankılar yaptığı mermer döşeli zemin ve küçük loş, yüksek tavanlı, dar salonlar yerine, yeni patoloji bölümü temiz, aydınlık bir alanı kaplıyordu. Laboratuvarın içinde beyaz formika ve paslanmaz

çelik hâkimdi. Her oda insan boyunda bölmelerle ayrılmış, duvarlara emperyonist ressamların, özellikle Monet'nin renkli tabloları asılmıştı.

Danışma görevlisi Philips'e, Dr. Jeffery Reynolds'un asistanlarına ders verdiği otopsi salonuna nereden gideceğini gösterdi. Martin arkadaşını odasında ziyaret etmek istiyordu. Fakat danışmadaki kız Dr. Reynolds'un çalışmalarına ara verilmesine aldırmadığını, otopsi salonuna girebileceğini söyledi. Philips arkadaşının çalışmalarına ara vermesini umursamıyor, kendisi onunla özel konuşmak istiyordu. Sonunda danışmadaki kızın işaret ettiği yolu izlemeye karar verdi.

Neyle karşılaşacağını iyi biliyordu. Önündeki paslanmaz çelik masanın üstünde kesimlik hayvana benzeyen ceset yatıyordu. Otopsi henüz başlamıştı. Göğsün üstünden kasığa kadar uzanan Y şeklinde bir kesik vardı. Deri ve altındaki dokular iki yana açılmış, göğüs kafesi ve gövdenin içi organları meydana çıkmıştı. Philips salondan içeriye girdiği zaman asistanlardan birisi takırtıyla kaburga kemiklerini kesiyordu.

Arkadaşının salondan içeri girdiğini gören Reynolds, elindeki kasap bıçağına benzer keski aletiyle yanına geldi. Martin otopsi masasına bakmamaya çalışarak gözlerini küçük bir ameliyathaneye benzeyen odanın içinde dolaştırdı. Her taraf yepyeni ve moderndi. Duvarlar temizlenmesi kolay fayanslarla döşenmişti. Salonun ortasında beş tane paslanmaz çelik masa ve arka duvarda kare kaplı buzdolapları vardı.

Ellerini önlüğüne silen Reynolds, «Merhaba

Martin,» dedi. «Marino olayına üzüldüm. Sana yardım etmek isterdim.»

«Anlıyorum. Çabalarına teşekkür ederim. Otopsi yapılmayacağı için cesedin Bilgisayar Beyin Tomografisini almak istedim ve çok şaşırdım. Ne bulduğumu biliyor musun?»

Reynolds başını salladı.

Philips, «Kafatasının içi boştu,» dedi. «Birisi beyni yürütüp sonra yarayı belli olmayacak şekilde ustalıkla dikmiş.»

«Olamaz.»

Philips, «Evet,» dedi.

«Tanrım. Eğer bu haber basının ya da kızın ailesinin kulağına gidecek olursa, bombanın ne biçim patlayacağını düşünebiliyor musun? Zaten kızın ailesi otopsiye şiddetle karşı çıkmıştı.»

Philips, «Seninle bu konu hakkında konuşmak istiyorum,» dedi.

Kısa bir sessizlik oldu.

Reynolds, «Dur bir dakika,» dedi. «Bu olayda patolojinin parmağı olduğunu düşünmüyorsun değil mi?»

Philips, «Biliyorum,» diye itiraf etti.

Reynolds'un yüzü kıpkırmızı kesildi. Alnındaki damarlar şişti. «Cesedin buraya girmediğine seni temin ederim. Dosdoğru morga kaldırdılar.»

Philips, «Peki, beyin cerrahisine ne dersin?»

«Evet. Mannerheim'in takımı çılgındır. Ama bu derece cüretkâr olabileceklerini düşünemiyorum.»

Martin omuzlarını silkti. Sonra Reynolds'a iki ay önce Acil Servise ölü olarak getirilen Ellen McCarthy adlı hasta hakkında soruşturma

yapmak için patolojiye geldiğini açıkladı. Kıza otopsi yapılıp yapılmadığını öğrenmek istiyordu.

Reynolds elindeki lastik eldivenlerini çıkardı. Bölümün ana kısmına açılan kapılara doğru yürüdü. Merkezi bilgisayarın patoloji terminalini kullanıp Ellen McCarthy adını ve birim numaralarını yazdı. Kısa süre sonra bilgisayarın ekranında otopsi günü, numarası ve ölüm nedenini gösteren bilgiler göründü: Beyin kanamasına yol açan baş çarpması yüzünden ölmüştü. Reynolds hemen otopsi raporunu bulup Philips'e verdi.

Philips, «Beyni sen mi açtın?» diye sordu.

«Tabii biz açtık,» diye Reynolds yanıtladı.

Philips'in elindeki raporu çekip aldı ve hızla gözlerini kâğıdın üstünde dolaştırmaya başladı. «Baş yaralanmalarında beyni açamayacağımızı mı sanıyorsun?»

Philips gözlerini dikmiş, arkadaşını inceliyordu. Birlikte laboratuvar çalışmaları yaptıkları günlerden beri Reynolds en az otuz kilo almıştı. Gömleğinin yakası ensesindeki deri kıvrımlarının altında kayboluyordu. Şişman yanaklarının gergin derisinin altında ince kırmızı kılcal damarlar görülüyordu.

Reynolds elindeki raporu okuyarak, «Araba kazasından önce bir kriz geçirmiş olmalı,» dedi.

«Nasıl anlaşılır?»

«Dilde birkaç kez ısırıldığını gösteren izler var. Tabii emin değilim. Sadece varsayım...»

Philips etkilenmişti. Bu denli ince noktalara yalnızca Adli Tıp patolojistlerinin dikkat ettiklerini biliyordu.

Reynolds, «Beynin kısmı burada,» dedi.

«Şiddetli kanama. Ilginç bir durum var. Beynin sağ lobundaki sinir hücreleri ve gri maddeler ölmüş. Çok az tepki görülüyor. Hiçbir tanıya da varılmamış.»

Philips, «Peki beynin arka bölümüne ne dersin?» diye sordu. «Röntgende hafif anormallikler görülüyor.»

Reynolds, «Tek bir film çekilmiş, o da normal,» dedi.

«Tek mi? Allah kahretsin. Keşke daha fazla olsaydı.»

«Belki şansın vardır. Raporda beynin onarıldığı belirtiliyor. Bir dakika.»

Reynolds kart kataloglarının durduğu dolabın yanına gidip M harfi çekmecesini açınca, Philips'in içinde hafif umut kırıntıları belirdi.

«Evet onarılmış. Ve saklanmış. Bizim bölümde değil. Beyin cerrahisi istemiş. Herhalde onların laboratuvarındadır.»

*
* *

Denise'in anjiyogramı kusursuz yönettiğini gördükten sonra Philips ameliyathaneye doğru yürüdü. Kalabalık hasta bekleme salonlarından itişe kakışa geçip ameliyathane danışma bankosuna ulaştı.

Sarışın hemşireye, «Mannerheim'i arıyorum,» dedi. «Ameliyattan ne zaman çıkacağını biliyor musun?»

«Evet biliyorum.»

«Peki ne zaman? »

«Yirmi dakika önce,» Diğer iki hemşire gülüşmeye başladılar. Kızların neşesinden ameliyathanede işlerin yolunda gittiği anlaşılıyordu.

«Asistanlar hastayı dikiyorlar. Mannerheim salonda.»

Philips, Mannerheim'in çevresine kocaman bir grubun toplandığını gördü. Gülerek ara sıra eğilip selam veren konuk Japon doktorları iki yanına almıştı. Gruptaki diğer beş operatör de ellerinde kahve fincanlarıyla sohbet ediyorlardı. Mannerheim'in fincanı tutan elinde bir de sigara vardı. Bir yıl önce fazla masraf etmemek için sigarayı bırakmış, şimdi kendisine ikram edildikçe ondan bundan otluyordu.

Mannerheim serbest eliyle dramatik bir jest yaptı, «Böylece o ukalâ avukata ne dedim biliyor musunuz? 'Tabii ben Tanrıyım,' dedim. 'Hastalarım beyinlerini çöpçülerin ellerine mi bırakıyor sanıyorsun?' diye yanıt verdim.»

Gruptaki doktorlar gürültülü kahkahalar atıp yavaş yavaş dağılmaya başladılar. Martin kendisine kibirle bakan Mannerheim'a yaklaştı.

«Bakın hele, yardımsever röntgencimiz geldi.»

Philips, «Sizleri mutlu etmeye çalışıyoruz,» dedi.

«Dün telefonda yaptığın şakayı hiç beğenmediğimi açıklayayım.»

Philips, «Şaka değildi,» dedi. «Yersiz davranışım için özür dilerim. Marino'nun öldüğünden haberim yoktu. Röntgen filmlerinde bazı belirsiz anormallikler bulmuştum.»

Mannerheim terbiyesizce, «Hasta ölmeden röntgenlere bakman gerekti,» dedi.

«Bak, ben seninle Marino'nun cesedinden çalınan beyni hakkında konuşmak istiyorum.»

Mannerheim'in gözleri yuvalarından dışarı

uğradı. Yüzü kıpkırmızı kesildi. Philips'i kolunaan yakaladı, iki Japon doktorun yanından uzaklaştırdı.

«Bak ben de sana ne söyleyeceğim,» diye hırladı. «Dün gece yetki almadan Marino'nun cesedini morgdan kaldırdığın kulağıma çalındı. Kimsenin benim hastalarıma el sürmesinden hoşlanmam. Ozellikle karışık vakalara burunlarını sokanları da sevmem.»

Philips silkinerek kolunu Mannerheim'in elinden kurtardı. «Dinle. Senin sorumlu vakalarınla ilgilenmiyorum. Araştırmalarımızda büyük aşamalara yol açabilecek bazı röntgen filmlerinde belirlediğim anormalliklerin üstünde duruyorum.»

«Evet, benim hastalarımla ilgilenmesen iyi olur. Eğer Lisa Marino'nun cesedine uygunsuz bir şeyler yapıldığını düşünüyorsan, sen aklını kaçırmışsın. Morgdan cesedi kimin yürüttüğünü aklından çıkarma.» Mannerheim tehdit edercesine parmağını Philips'in yüzüne salladı.

Birdenbire Philips mesleğini tehlikeye atma korkusuyla tereddüte düştü. Her ne kadar itiraf etmek istemese de Mannerheim'in bir noktada haklı olduğunu biliyordu. Eğer Marino'nun beyninin kafatasından çıkarıldığı haberi ortaya yayılacak olursa, kabak kendi başına patlayacaktı. Kendisini temize çıkaracak kanıtlar gerekecekti. Ve suçsuz olduğuna yalnızca sevgilisi Denise tanıktı.

«Pekâlâ. Marino'yu unutalım,» dedi. «Röntgen filmleri arasında, aynı anormallikler gösteren Ellen McCarthy adında yeni bir hasta bulcum. Kız araba kazasında ölmüş ve cesedi buraya, Sağlık Merkezine getirmişler. Patoloji

beyni onardıktan sonra beyin cerrahisine yollamış. Ben senden bu beyni istiyorum.»

«Ben de bir an önce senin başımdan çekilip gitmeni istiyorum. Boş yere kaybedecek vaktim yok. Senin gibi akşama dek kıçımın üstünde oturup resimlere bakmıyorum. Gerçek hastalarla uğraşıyorum.»

Mannerheim arkasını dönüp uzaklaştı.

Philips korkunç öfke dalgasına kapıldı. Adamın arkasından, «Sersem, ukalâ taşralı piç,» diye bağırmak istedi. Belki Mannerheim da kendisini tahrik edip böyle davranmasını istiyordu. Martin koşarak operatörün peşine takıldı. Sakin ve anlayış dolu sesle, «Dr. Mannerheim, size bir psikoloğa görünmenizi öneririm,» dedi.

Mannerheim kavgaya hazır, olduğu yerde şimşek gibi döndü. Fakat Philips çoktan kapıdan dışarı çıkmıştı. Mannerheim psikolojiyi kendi savunduğu tezlere ters düşen bir bilim dalı olarak nitelendirirdi. Büyük saçmalık diye adlandırdığı ve horgördüğü bir şeye gereksinme duyduğunun söylenmesi sindiremeyeceği bir hakaretti. Öfkeden gözü dönmüş halde kapıları hırsla açıp soyunma odasına girdi. Kan lekeli ameliyat popuçlarını paralarcasına çıkarıp salonun diğer köşesine fırlattı. Kilitli dolaplara çarpan ayakkabılar lavaboların altlarına yuvarlandılar.

Sonra o hırsla duvardaki telefona saldırıp avaz avaz bağırarak iki konuşma yaptı. Önce hastane yöneticisi Stanley Drake'i, sonra da radyoloji bölüm başkanı Dr. Harold Goldblatt'ı aradı ve ısrarla Martin Philips hakkında hemen eyleme geçilmesini istedi. Her iki adam da

seslerini çıkarmadan doktoru dinlediler. Çünkü Mannerheim hastane topluluğunda güçlü bir kişiliğe sahipti.

⁂

Philips sık sık öfkelenen yapıya sahip değildi. Fakat odasına döndüğü zaman burnundan soluyordu.

Kapıdan içeri girerken, Helen başını kaldırıp, «On beş dakika sonra öğrencilere ders vereceğinizi unutmayın,» dedi.

Philips ağzının içinde bir şeyler homurdanıp yürüdü. Odasında Denise'i gösterge aletinin önünde oturmuş, McCarthy ve Collins'in raporlarını incelerken bulunca şaşırdı. Kadın başını kaldırıp yüzüne baktı. «Birlikte birer lokma atıştırmaya ne dersin?»

Philips koltuğuna oturup, «Yemeğe ayıracak zamanım yok,» diye tersledi.

«Çok sevimlisin.»

Masanın üstüne eğilip dirseklerine dayandı ve elleriyle yüzünü kapattı. Kısa bir sessizlik oldu. Denise elindeki raporları bırakıp ayağa kalktı.

Martin parmaklarının arasından, «Özür dilerim,» dedi. «Korkunç bir sabah geçirdim. Bu hastane garip durumları aydınlatabilecek her soruşturmanın karşısına akla hayale gelmeyecek engeller yaratmakta birebir. Çok önemli radyolojik bir buluş üstünde olabilirim. Fakat hastane araştırma yapmam için tüm cesaretimi kırmaya kararlı.»

Denise gözlerinde muzip ifadeyle, «Hegel 'Dünyada büyük amaçlara coşkusuz varılmaz,' demiş. Hegel Tarih Felsefesi, Broke baskısı, sayfa 26,» dedi. Yardımcı tezini felsefe üstüne hazırlamıştı. Arada sırada büyük düşünürlerin sözlerini yinelemekten Martin'nin hoşlandığını biliyordu.

Sonunda Philips ellerini yüzünden çekip gülümsedi. «Dün gece biraz daha coşkulu olabilirdim.»

«Kelimeleri istediğin anlama çekmek sana kalmış. Fakat Hegel'in anlatmak istediği şey başka. Her neyse ben yemeğe gidiyorum. Benimle gelemeyeceğinden emin misin?»

«Olanaksız. Az sonra öğrencilere dersim var.»

Denise kapıya doğru yürüdü. «Collins ve McCarthy'nin raporlarını okurken, gözüme her iki kızın da vajen tahlillerinin anormal çıktığı ilişti.» Kadın kapının önünde duraksadı.

Philips, «Jinekolojik tahlillerin normal olduklarını sanıyordum,» dedi.

«Her iki hastanın da vajen akıntıları örneklerinden başka her şey normal. Anormallik göstermeleri patolojik bozukluk anlamına gelmez.»

«Ciddi bir durum mu?»

«Hayır. Fakat tahliller normal çıkana dek izlenmesi gerekir. Raporda bu konuda herhangi bir bilgiye rastlamadım. Belki üstünde durulmaya değecek kadar önemli değildir. Sadece senin bilmeni istedim. Haydi hoşçakal.»

Philips elini salladı. «Masasında oturup Lisa Marino'nun raporunu anımsamaya çalıştı. Raporda vajen tahlillerinden söz edildiğini

anımsıyordu. Kapıdan başını uzatıp Helen'e seslendi. «Bugün öğleden sonra bana jinekoloji kliniğine gitmemi anımsat.»

Saat biri beş geçe Philips koltuğunun altında «Bilgisayar Beyin Tomografisine Giriş» adlı dosyasıyla Walowski Memorial Konferans Salonundan içeri girdi. Burası, araç gereçlerin üst üste yığılıp daracık bir alana sıkıştırıldığı radyoloji bölümünden çok farklıydı. Salon gösterişli döşenişiyle hastane konferans salonunda çok, Hollywood film gösteri salonlarına benziyordu. Yumuşak çizgili kadife kumaşlarla kaplı koltuklar, duvardaki büyük ekranı kolayca görebilecek şekilde, sıralar halinde dizilmişti. Philips kapıdan içeri girdiği zaman salon tümüyle dolmuştu.

Elindeki dosyasını projektör makinesinin yanına koyup padyuma çıktı. Öğrenciler hemen koltuklarına yerleşip dikkatlerini Philips'e yönelttiler. Philips ışıkları karartıp ilk slaydı göstergeye taktı.

Philips bu dersi birçok kez verdiğinden söyleyeceklerini su gibi biliyordu. İngiltere'de Eay Godfery Hansfield'in geliştirdiği Bilgisayar Beyin Tomografisinin doğuşuyla söze başlayıp bu yeni düşüncenin tarihsel gelişmelerini sıralıyordu. Konuşurken, Martin'nin düşünceleri dağılmaya başladı. Konuyu öylesine iyi biliyordu ki, ilgisinin dağılmasından endişe etmiyordu. Bilgisayar Beyin Tomografisini geliştiren kişilere hasetle karışık hayranlık duyuyordu. Fakat sonra araştırmalarında başarıya ulaşırsa bilim dünyasının sahte ışıklarının kendi üstüne çevrileceğini düşündü. Çalışmalarının sonunda

radyolojik bulgularda büyük bir devrim patlak verecekti. Ve Nobel Odülüne aday gösterileceğinden kuşku duymuyordu.

Bilgisayar Beyin Tomografisinin tümörleri tanımlamasını anlatırken, başladığı cümlenin yarısında, Philips'i arayan zil çalmaya başladı. Işıkları yakıp öğrencilerden özür diledi ve telefona koştu. Philips çok önemli bir sorun olmadıkça Helen'nin kendisini aramayacağını biliyordu. Santral dışardan arandığını heber verdi. Karşı koymaya fırsat bulamadan, Dr. Donald Travis'e bağlandı.

Martin eliyle almacı siper edip, «Donald tam dersin ortasındayım, seni sonra arayabilir miyim?» diye sordu.

Travis, «Hayır,» diye bağırdı. «Sabahtan beri bütün vaktimi senin hastanı araştırmakla geçirdim.»

«Lynn, Anne Lucas'ı bulamadın mı?»

«Hayır. Aslında Tanrının belası Sağlık Merkezinden geçen haftadan beri buraya hiç hasta nakli yapılmamış.»

«Çok garip. Bu bilgiyi New York Sağlık Merkezi bana verdi. Kayıt bölümüyle yine görüşürüm. Lütfen bir kez daha araştır. Çünkü çok önemli.»

Philips telefonu kapattı. Fakat eli bir almacın üstünde kaldı. Bürokrasiyle uğraşmak, Mannerheim gibi kafasızlarla uğraşmak kadar kötüydü. Tekrar podyuma çıkıp konuşmayı bıraktığı yerden toplamaya çalıştı. Fakat tüm dikkati dağılmıştı. Ders vermeye başladığı günden beri ilk kez çok acil bir vaka olduğunu ileri sürüp konuşmasını kısa kesti.

Odasına dönünce, Helen dersi kestiği için özür diledi ve Dr. Travis'in çok ısrar ettiğini söyledi. Philips önemli olmadığını belirtince, kadın peşine takılıp kendisini arayanları haber vermeye başladı. Hastane yöneticisi Stanley Drake'in iki kez telefon ettiğini söyledi. Hauston'dan Dr. Robert McNeally de, New Orleans'daki yıllık radyoloji seminerinde nöroradyoloji kürsüsüne başkanlık yapıp yapmayacağını soruyordu. Bir hafta içinde yanıt vermeleri gerekiyordu. Helen başka bir konuya geçince, Philips birdenbire elini kaldırıp kadının sözünü kesti.

«Şimdilik bu kadar haber yeter.»

«Fakat daha var.»

«Biliyorum. Zaten hiç sonu gelmiyor.»

Helen şaşırdı. «Bay Drake'i arayacak mısınız?»

«Hayır. Sen ara ve bugün çok meşgul olduğumu, kendisine yarın telefon edeceğimi söyle.»

Helen potronunu ne zaman rahat bırakacağını anlayacak kadar zekiydi.

Philips odasının kapısının eşiğinde durup içeriye baktı.

Oraya buraya saçılan beyin röntgenleri toplanıp bir kenara kaldırılmış, yerine sabah çekilen anjiyogramlar yerleştirilmişti. Hiç olmazsa başteknisyeni Kenneth Robbins durumu ele almıştı.

Çalışmak Philips'in dengesini sağlıyordu. Koltuğuna oturup mikrofonu eline aldı ve raporları dikte etmeye başladı. Son anjiyogram raporunu hazırlarken birisinin odadan içeri girip arkasında durduğunu hissetti. Denise'in

geldiğini uman Philips, oturduğu yerden arkasına döndü. Hastane yöneticisi Stanley Drake'in gülümseyen yüzünü karşısında görünce şaşırdı.

Philips, Drake'i şık ve dürüst bir politikacıya benzetirdi. Adam koyu lacivert üç parçalı kostümleri ve altın saatiyle her zaman pırıl pırıldı. İpek kravatlarını, beyaz kolalı gömlek yakalarına dikey tutmak için iğne kullanırdı. Hâla kocaman Fransız kol düğmeleri kullanan, Philips'in tanıdığı tek erkekti. Her nasılsa New York'un yağışlı Nisan ayında bile yüzündeki güneş yanığı eksik olmazdı.

Philips elindeki anjiyograma dönüp dikte etmeyi sürdürdü. «Sonuç: Hastada sol orta beyin ve sol arka beyindeki ana damarlarda büyük bir harabiyet görülmüştür. Nokta. Rapor sona ermiştir. Teşekkür ederim.»

Mikrofonu yerine bırakan Martin dönüp hastane yöneticisinin yüzüne baktı. Drake'in düşüncesizce odasına dalmasına bozulmuştu. Hastanede saygı adlı bir duygunun yer almadığı açıkça ortadaydı.

Drake gülerek, «Dr. Philips, sizi gördüğüme sevindim. Karınız nasıl?»

Philips bir an adamın yüzüne bakakalıp kızmak mı, yoksa gülmek mi gerektiğini kestirmeye çalıştı. Sonra sakin sesle, «Eşimden dört yıl önce boşandım,» dedi. Tam orta sahada oynuyordu.

Drake yutkundu. Yüzündeki gülümseme bir an silindi. Hemen konuyu değiştirip Philips'in nöroradyoloji bölümüne atandığından beri işlerin yolunda gitmesinden, hastane yönetim kurulunun ne denli mutlu olduğunu açıkladı.

Sonra kısa bir an durakladı. Philips yanıt vermeden adamın yüzüne baktı. Drake'in ayağına kadar neden geldiğini biliyordu. Ama durumu elinden geldiğince zorlaştırmak niyetindeydi.

Yönetici sonunda sesine ciddi ton vererek, «Pekâlâ,» dedi. Küçük ağzını büzdü. «Buraya sizinle zavallı talihsiz Marino olayını konuşmaya geldim.»

Philips, «Sorun nedir?» diye sordu.

«Zavallı kızın cesedi yönetmenlikten izin alınmaksızın morgdan çıkarılıp ölümünden sonra rötgenleri çekilmiş.»

Philips, «Ve beyin yerinde bulunamamış,» dedi. «Cesedin röntgenini çekmekle, beyni yerinden almayı aynı sınıfa sokamazsınız.»

«Evet. Kuşkusuz. Şimdi biz burada beyni kimin aldığını ve sizin ilişkiniz var mı diye tartışmıyoruz. Konu...»

Philips koltuğundan ayağa fırladı. «Bir dakika. Bu noktanın iyice açıklığa kavuşmasını istiyorum. Cesedin röntgenlerini çektiğim doğru. Fakat beyni yerinden çıkaran ben değilim.»

«Dr. Philips. Beyni kimin çıkardığı beni ilgilendirmez. Ben bu konuyla ilgilenmiyorum. Bu hastaneyi ve görevlilerini kötü dedikodulardan ve mali yükten korumak benim sorumluluğum altında.»

«Pekâlâ. Ben beyni kimin çıkardığı konusuyla yakından ilgileniyorum. Ozellikle birisi bu konuda beni suçluyorsa.»

«Dr. Philips, heyecanlanmanıza gerek yok. Hastane morgla konuştu. Kızın ailesinin bu tatsız olaydan haberi olmayacak. Fakat durumun inceliğini size hatırlatıp üstünde ısrarla durdu-

ğunuz bu konuyu unutmanızı öneriyorum. İşte hepsi bu kadar basit.»

«Sizi böyle davranmaya Mannerheim mi zorladı?» Philips yavaş yavaş kendine olan güvenini yitiriyordu.

Drake, «Dr. Philips, lütfen benim durumumu anlayın,» dedi. «Ben sizin tarafınızı tutuyorum. Küçücük bir kıvılcımı korkunç yangınlara dönüşüp büyük zararlara yol açmadan söndürmeye uğraşıyorum. Ve burada tabii hepimizin yararını gözetiyorum. Sizden sadece anlayışlı olmanızı rica ediyorum.»

Philips ayağa kalktı. «Teşekkür ederim. Buraya kadar geldiğinize teşekkür ederim. Önerilerinizi anlıyorum. Üstünde uzun uzun düşüneceğim.» Adamı âdeta iteleyerek odasına çıkarıp kapısını kapattı.

Drake ile yaptığı konuşmayı yeniden düşünmeye başlayınca, olanlara bir türlü inanamadı. Kapının arkasında Drake'in Helen'le konuştuğunu duyunca, düş görmediğini anladı. Ve bugün tanık olduğu olaylar karşısında klinikteki kedi fare yarışından uzak kalmaya kesinlikle karar verdi. Her şeyden önce araştırmalarını başarıyla sonuçlandırmalıydı.

Araştırma arzusu kamçılanan Philips son on yıl içinde çekilen beyin röntgenleri ana listesini eline aldı. Birim numaralarını film zarflarıyla karşılaştırınca hangi esasa göre arşive kaldırıldıklarını anladı. Birinci zarfı eline alıp listedeki adı çizdi ve filmi dışarı çıkardı. Birbirlerine benzer iki beyin röntgen filmi seçerek diğerlerini bir kenara bıraktı. Bilgisayara gerekli verileri verdikten sonra filmlerden birini laser izleyiciye koydu. Diğerini de kendi gös-

tergesine taktı. Eski röntgen raporları baskı makinesinin yanında duruyordu.

Bütün inatçı kişiler gibi Martin de işlerini titizlikle yürütür ve liste tutardı. Marino, Lucas, Collins ve McCarthy'nin isimlerini yazmayı bitirdikten sonra telefon çaldı. Arayan Denise'di. Oğleden sonra yapılacak ilk anjiyograma hazır olduklarını haber veriyordu. Philips bir an düşündü. Sonra kendisinin gelmesine gerek olmadığını, Denise'in çalışmalarını gönlünce sürdürmesini söyledi. Düşündüğü gibi, gösterdiği güven kadını mutlu kılmıştı.

Hazırladığı listeyi tekrar eline aldı. Collins adını çizdi. Marino'nun yanına «Morgdaki Werner'i gör» yazdı. Philips ölü yıkayıcısının Marino'nun cesedine neler yapıldığını bildiğini kuvvetle tahmin ediyordu. McCarthy isminin yanına «Beyin cerrahisi laboratuvarı» yazdı. Ortada bir Lucas kalmıştı. Travis'le yaptığı konuşmada arkadaşı hastanın New York Sağlık Merkezine yatırılmadığından emindi. Tabii kızı başka bir ad altında hastaneye sokmadıysalar. Fakat bunun da pek anlamı yoktu. Ismin yanına «Gece nöbetçi hemşire Nöroloji 14 Batı» kelimelerini yazdı.

Sonra telefonu açıp yeniden hastane kayıt bölümünü aradı. Birisi yanıt verene dek telefon tam otuz altı kez çaldı. Philips'in konuşmak istediği kişi yine bulunamadı. İsmini bırakıp kendisini aramalarını rica etti.

Bilgisayar bu zaman içinde hazırladığı raporu bitirmişti. Philips heyecanla kâğıdı çekip okudu, eski raporla karşılaştırdı, sonra filmi inceledi. Bilgisayar yalnızca raporda yazılı noktaları bulmakla kalmayıp orijinal okumada at-

lanan ön sinüslerdeki açıklığı ve hafif kemik kalınlaşmasını da bulmuştu. Filmi dikkatle inceleyen Philips bilgisayarın buluşlarına hayret etmekten kendini alamadı.

Diğer filmlere aynı işlemi yapmaya başladığı sırada, Helen özür dileyerek kapıdan içeri başını uzattı. Ve vakit kaybetmeden «Büyük patronu» aramasını söyledi.

Dr. Harold Goldblatt'ın ofisi radyolojinin en ucunda, binanın küçük dikdörtgen bir tümör gibi orta avluya uzanan bölümündeydi. Yerleri halı döşeli, duvarları maun lambri kaplı salonu kim görse, başkanın inine geldiklerini anlardı. Burası, Philips'e telefon rehberlerinde isimleri bir sayfayı kaplayan, kentteki ünlü avukat firmalarını anımsatırdı.

İçeri girmeden kalın tahta kapıyı tıklattı. Goldblatt masif maun masasının arkasına kurulmuş oturuyordu. Odanın üç yanında pencere vardı. Masa bunların arasına, kapının karşısına yerleştirilmişti. Goldblatt yıllarca çevirdiği Makyavelist dolaplarla radyoloji alanında uluslararası büyük üne sahip olmuştu. Şimdi gücünün doğurduğu saygı çerçevesi içinde süslü odasında oturuyordu. Bir zamanlar nöroradyoloji dalında gerçekten başarı göstermişti. Fakat artık kurumlaşmış bilgilerini geliştirmeyip belirli düzeyde kalmıştı.

Martin, Goldblatt'ın Bilgisayar Beyin Tomografisi ve ona benzer yeni buluşları anladığından şüphe ettiği halde, adama hayranlık duymaktan kendini alamazdı. Radyolojiyi bugünkü saygıdeğer düzeyine yükseltmekte adamın büyük rolü vardı.

Goldblatt yerinden kalkıp Philips'in elini sıktı. Ve masasının karşısındaki koltuğa oturmasını işaret etti. Altmış dört yaşlarında, canlı ve sağlıklı bir erkekti. Giysileri hâlâ 1939'da Harward'dan mezun olduğu günlerin çizgilerini taşırdı. Üç parçalı kastümlerinin pantolonları bol, paçaları ayak bileklerinden bir santim yukarıdaydı. Elle bağlanan ince papyon kravatları her zaman çarpık çurpuktu. Hemen hemen bembeyaz olan saçları, kulaklarının üstünde hafifçe uzun bırakılıp, tepesi kısacık kesilmişti. Tel çerçeveli yuvarlak camlı gözlüklerinin tepesinden Martin'e baktı.

Goldblatt yerine oturdu. Dirseklerini masaya dayadı. Ellerini sıkıca birbirine kavuşturdu. Ve söze başladı. «Dr. Philips, daha soğumamış kadavraları gece yarısı morgdan alıp radyoloji bölümüne getirmeniz, benim doğal çalışma anlayışımın çok dışında kalıyor.»

Philips yaptığı düşüncesizliği kabul etti. Sonra kendisini haklı gösterme amacıyla değil de, sadece açıklama yapmak için, önce Williams Michaels'la geliştirdikleri röntgen okuma programını, sonra bilgisayarın Lisa Marino'nun beyin röntgenlerindeki yoğunluk değişikliklerini buluşunu anlattı. Anormalliklerin niteliklerini bulmak için daha fazla filme gereksinme duyulduğunu söyledi. Rörntgen analizlerinde bilgisayar kavramını yerleştirmek için buluşları yakından izleme zorunluluğu doğduğunu açıkladı.

Philips'in konuşması son bulunca, Goldblatt şefkatle gülümseyip başını salladı. «Martin, seni dinlerken acaba ne yaptığının farkında mısın diye merak ettim.»

«Çalışmalarıma inanıyorum.» Goldblatt'ın yorumuna şaşırmıştı ve bu hakareti yutamazdı.

«Çabalarının teknik kısmından söz etmiyorum. Çalışmalarının sonuçlarını düşünüyorum. Açıkçası, amacı hastaları şimdi olduğundan daha fazla doktorlardan uzak tutacak bir projeyi bölümümüzün destekleyeceğini düşünemiyorum. Sen bize radyologların yerini alabilecek makineler teklif ediyorsun.»

Martin taş kesildi. Philips tanıdığı bazı yetenekli radyologların bu projeye karşı çıkacaklarını tahmin ediyordu. Fakat Goldblatt'ın tutucu fikirlerle çalışmalarını engelleyeceğini hiç düşünmemişti.

Goldblatt, «Parlak bir geleceğin var,» diye sözlerine devam etti. «Ve sana ilerlemen için elimden gelen yardımı yaparım. Burada, aynı zamanda Sağlık Merkezinin adının kötüye çıkmamasını korumakla görevliyim. Kanımca araştırmalarının yönünü, daha akla yakın olanlara çevirmelisin. Her neyse, bundan böyle yetki almadan kadavraların röntgenlerini çekemezsin. Artık bu konuyu tekrar konuşmamıza gerek yok.»

Philips birdenbire sorunu çözdü. Mannerheim kuşkusuz Goldblatt'ı avcunun içine almıştı. Başka açıklaması yoktu. Fakat Mannerheim başarılarını diğerleriyle paylaşmaya razı olmayan bir primadonnaydı. Şimdi Goldblatt ve belki de Drake ile işbirliği yapıyordu? Philips bu noktayı çözemedi.

Goldblatt parmak uçlarını birleştirdi. «Son bir noktaya daha değinmek istiyorum. Asistanlardan biriyle ilişki kurduğun kulağıma çalındı.

Bu bölümde böyle rezaletlere göz yumacağımızı sanmıyorum.»

Philips birdenbire öfkeyle ayağa fırladı. Yüzünün kasları gerilmiş, gözleri kısılmıştı. Usulca, «Sadece mesleki çalışmalarımda uyuşmazlığa düşüp tartışabiliriz. Özel yaşamıma radyoloji bölümü burnunu sokamaz.»

Dönüp odadan çıktı. Goldblatt arkasından seslenip bölümün saygınlığı hakkında bir şeyler söyledi ama Philips durup onu dinlemedi.

Helen ayakta elinde haber defteriyle kendisini beklerken, Philips kadının yüzüne bakmadan fırtına gibi odasına girip kapısını çarparak kapattı.

Gösterge aletinin önüne oturup mikrofonu eline aldı. Kısa süre içinde öfkesini yatıştırabilmenin en iyi çaresi çalışmaktı. Telefon çalınca duymazlığa geldi. Helen telefona yanıt verip odasına bağladı. Philips kapıya gidip işaretle kimin aradığını sordu. Helen, «Dr. Travis,» diye fısıldadı.

Travis, «New York Sağlık Merkezinde kesinlikle Lynn Anne Lucas isminde bir hasta bulunmadığını Philips'e söyledi. Elindeki her türlü olanağı kullanıp akla gelen her türlü araştırmayı yapmıştı, fakat böyle bir hastanın getirildiğini kimse bilmiyordu. Sonra Philips'e kayıt bölümünden neler öğrendiğini sordu.

Philips özür dilercesine, «Hiçbir şey,» dedi. Travis'i bu denli yorduktan sonra kayıt bölümünde sıkı bir soruşturma yapmayı unuttuğunu söylemeye utanmıştı. Telefonu kapatır kapatmaz kayıt bölümünü aradı. Israrla konunun

üstünde durmasının sonunda karşılığını aldı. Hasta giriş çıkış ve nakilleriyle ilgilenen kadınla konuşabildi. Gece yarısı hastaneden hastaların nasıl çıkabildiğini sordu.

Kadın, «Hastane hapishane değil,» diye yanıt verdi. «Hasta Acil Servise mi getirilmiş?»

Philips, «Evet,» dedi.

Kadın, «Eh olağan bir şey,» dedi. «Sık sık Acil Servise yatırılan hastalar, özel doktorlarının hastaneye girme yetkisi yoksa, başka yerlere nakil edilebilirler.»

Philips homurdanarak anladığını belirtti. Sonra Lynn Anne Lucas'la ilgili en ince bilgileri sordu. Kayıt işlemlerinde veri geliştiren bilgisayarlar kullanılıyordu. Hasta kabulleri birim numaraları ya da doğum tarihleriyle belirleniyordu. Kadın Acil Servisten birim numarası almadan herhangi bir bilgi veremeyeceğini açıkladı. Ve haber alır almaz Philips'i arayacağına söz verdi.

Martin tekrar raporları dikte etmeye çabaladı. Ama dikkatini vermekte zorluk çekti. Tam önünde Collins ve McCarthy'nin raporları duruyordu. Denise'in kızların vajen tahlilleri hakkında yaptığı yorumu anımsadı. Genel jinekoloji ve özellikle vajen tahlilleri hakkında bilgileri çok kıttı. Uzun beyaz gömleğini sırtına geçirdi. Katherine Collins'in raporunu eline alıp odasından çıktı. Helen'in önünden geçerken, kısa süre içinde döneceğini ve ancak acil durumda kendisini aratmasını söyledi.

Ilk durağı kütüphaneydi. Kötü hava şartlarına göre giyinmiş, dışardan gelen hastaları görünce, Philips tünelden geçmeye karar ver-

di. Yeni tıp okulu binası da Philips'in evine giden yolun üstündeydi. Iki yıl önce yeni olanaklarla tamamlanan bina, boş bırakılan eski tıp okuluna inen merdivenlerin arkasındaydı.

Eski bina onarılıp radyoloji gibi gün geçtikçe büyüyen bölümlere ayrılacaktı. Fakat yeni okulun tamamlanmasına yakın büyük maliyet artışları eldeki parayı tüketince, bu proje ertelenmişti. Aradan iki yıl geçtiği halde yeni bina için hâlâ ek ödemeler bekleniyordu. Böylece eski tıp okulu projesi süresiz ertelenmiş ve klinik bölümlerde beklemeye bırakılmıştı.

Yeni okul Philips'in öğrencilik günlerinde, düşlerinde yaşatamadığı kadar görkemliydi. Ozellikle kütüphanesi görülmeye değerdi. Eski tıp okulunun terk edilip bir kenara bırakılmasının başlıca nedenlerinden biri, yeni okul için su gibi para harcanmasıydı. Kütüphanenin yerleri halı döşeli, giriş salonunun duvarları çift aynalı, üst kata çıkan kıvrımlı merdivenleri şaheserdi.

Kütüphanenin kart katalogları asma katı oluşturan balkonun tam altına yerleştirilmişti. Philips standart jinekoloji kitabının numarasını aldı. Vajen tahlilleri konusunu okumak istediği halde kistler konusuna ayrılan uzun bölümle ilgilenmiyordu. Tahlillerin, kanser araştırmalarının belki de en güvenilir şekli olduklarını biliyordu. Öğrencilik günlerinde birkaç kez bu tahlillerden yaptığı için ne denli kolay olduklarını biliyordu. Kaşığa benzer bir pensle rahmin yüzeyi hafifçe kazınıp, sonra elde edilen madde lambalara sürülürdü. Sonuçların sınıflandırılmasını ve eğer rapor olumsuzsa neler yapılması gerektiğini anımsamıyordu. Ne yazık ki, ders ki-

tabının da fazla yararı dokunmadı. Rahim boynunda şüphe uyandıran herhangi bir durum varsa, Schiller testi, yani rahim boynuna tentirdiyot sürme yöntemi uygulanıp, anormal alanları belirlemek için biyopsi ya da vajene kuldoskop sokularak endoskopi muayenesi yapılması öneriliyordu. Philips kuldoskopinin anlamını bilmiyordu. Kitabın arkasındaki indekse baktı. Rahim ve rahim boynunu muayene etmekte kullanılan mikroskoba benzer bir alet olduğunu öğrendi.

Philips rahim kanserlerinin yüzde on beş oranında yirmiyle yirmi dokuz yaşları arasında görülmesine şaştı. Rahim kanserlerinin daha ileri yaşlarda görüldüğünü sanarak yanılmıştı. Kadınların yıllık jinekoloji muayeneleri yaptırmalarında ısrar etmenin bundan daha iyi bir nedeni olmazdı.

Martin kitabı yerine koyup üniversitenin jinekoloji kliniğinin yolunu tuttu. Tıp öğrencilerinin, genellikle genç ve güzel kolejli kızlardan oluşan hastaları yüzünden bu bölümü çok sevip aç kurt gibi saldırdıklarını anımsadı. Çünkü son sınıf tıp öğrencilerine yalnızca kliniğe devam eden yaşlı hastaları muayeneye izin verilirdi. Jinekoloji kliniğinde böyle bir kural yoktu. Genç kolejli kadın hastalar öğrenciler için Playboy dergilerinin orta sayfalarında çıkan posterlere benzerlerdi.

Philips danışmaya yaklaşırken, kendisini bu bölüme çok yabancı hissetti. Danışma görevlisinin önünde durunca, kadın gözlerini süzüp derin nefes alarak yassı göğüslerini şişirdi. Martin dikkatle kadına baktı. Çünkü yüzünde

bir gariplik dikkatini çekmişti. Sonra kadının gözlerinin birbirlerine anormal derecede yakın olduklarını görünce bakışlarını çevirdi.

«Ben Dr. Martin Philips.»

«Merhaba. Ellen Cohen.»

Philips istemeden yine Ellen Cohen'in gözlerinin içine baktı. «Burayı yöneten doktorla görüşmek istiyorum.»

Ellen Cohen tekrar gözlerini süzüp kırpıştırdı. «Şimdi Dr. Harper meşgul fakat az sonra işi sona erecek.»

Başka bölümde olsa Philips dosdoğru arkadaki muayene odalarına geçerdi. Dönüp bekleme salonuna bakınca, annesiyle on iki yaşında gittikleri kadın berber salonunu anımsayıp rahatsız oldu. Yarım düzine genç kadın oturmuş, kendisine bakıyorlardı. Göz göze geldikleri an hepsi bakışlarını ellerindeki dergilere çevirdiler.

Martin hemen danışma bankosunun yanındaki iskemleye ilişti. Ellen Cohen el çabukluğuyla karton kapaklı romanını masasının çekmecelerinden birine tıktı. Philips kendisine baktıkça gülümsüyordu.

Philips'in düşünceleri Goldblatt'a kaydı. Adam hangi cesaretle özel hayatını yönetmeye kalkıp araştırmalarını eleştirmişti? Hani Philips'in araştırmalarını paraca destekleseydi belki iş değişirdi. Araç gereç ve programlama ücretleri için gereken büyük harcamalar, Michaels'in Bilgisayar Bilim Bölümü tarafından karşılanıyordu.

Martin birdenbire danışmaya gelen hasta-

nın, görevli kıza, anormal vajen tahlillerinin anlamını sorduğunu duydu. Kız sanki zorlukla konuşuyordu. Ve bitkin halde danışma bankosunun üstüne eğilmişti.

Ellen Cohen, «Şekerim, bunu Bayan Blackman'e sormalısın,» dedi. Ve Philips'in ilgilendiğini sezen görevli gülerek, «Ben doktor değilim. Otur bekle. Bayan Blackman az sonra gelir,» diye konuştu.

Tatsız olaylarla geçen bütün gün sonunda Kristin Lindguist'in öfkesi tepesine sıçramıştı.

«Beni bekletmeden muayeneye alacaklarını söylediler,» dedi. Ve görevli kıza, şiddetli baş ağrıları çektiğini, gözlerinin kardığını, sabahleyin zaman zaman görmesinde bozukluk belirdiğini, bütün gün burada bekleyemeyeceğini açıkladı. «Lütfen hemen Bayan Blackman'e geldiğimi haber verin. Telefonda beni hiç bekletmeyeceğine söz vermişti.»

Kristin arkasını dönüp Philips'in karşısındaki boş sandalyeye yürürken, sanki dengesini kaybetmekten korkarcasına ağır ağır ilerliyordu.

Philips'le göz göze gelen Ellen Cohen, çaresizce kızın çok şey istediğini belirten bir işaret yapıp hemşireyi aramaya gitti. Martin dikkatle Kristin'e baktı. Bir yandan da aklından anormal çıkan vajen tahlilleriyle belirsiz nörolojik tanılar arasında ilişki kurmaya çabalıyordu. Kristin gözlerini kapatmıştı. Philips de kızı rahatsız etmeden inceliyordu. Onun yirmi yaşlarında olduğunu tahmin etti. Sonra telaşla Katherine Collins'in raporunu açıp nöroloji notlarını bulana dek hızla sayfaları çevirdi. Evet,

baş ağrısı, görme bozukluğu ve baş dönmelerinden şikâyet edildiği yazılıydı.

Karşısında oturan genç kadın acaba röntgenlerde görülen aynı bozukluklara sahip yeni bir vaka olabilir miydi? Philips yanılmadığını hissediyordu. Diğer hastaların röntgenlerini çekebilmek için karşılaştığı onca zorluktan sonra burnunun dibinde yeni bir vaka bulma düşüncesi çok baştan çıkarıcıydı.

Fazla vakit kaybetmeye gönlü razı olmadı. Kristin'nin yanına gidip omzuna dokundu. Kız hayretler içinde yerinden ürküntüyle sıçrayıp alnına düşen sarı saçlarını geriye itti. Gözlerinden yansıyan korku onu savunmasız duruma düşürmüştü. Martin birdenbire kızın çok güzel olduğunu farketti.

Kelimelerini özenle seçip kendisini tanıtarak radyoloji bölümünden geldiğini açıkladı. Az önce danışma görevlisine yakındığı tanılara istemeden kulak misafiri olduğunu anlattı. Aynı sorunlarla karşılaşan dört kızın röntgenlerini gördüğünü ve belki Kristin'in de röntgenlerinin çekilmesinde yarar olacağını belirtti. Sözlerine, bu önerileri tümüyle önlem almak amacıyla ileri sürdüğünü ve endişe edecek bir durum olmadığını da ekledi.

Hastane Kristin'e göre sürprizlerle dolu bir yerdi. Bir gün önce buraya ilk gelişinde saatlerce oturup beklemişti. Şimdiyse tanımadığı doktorun biri baba şefkatiyle kendisini teselliye kalkıyordu.

«Hastaneleri pek sevmem,» dedi. «Aslında doktorları da demek istiyordu ama saygısızlık olur düşüncesiyle kendisini tuttu.

Philips, «Doğrusunu isterseniz ben de sev-

mem,» diye gülümsedi. Bu güzel kızdan hoşlanmış ve onu koruma arzusuna kapılmıştı. «Fakat röntgen çekmek uzun sürmez.»

«Kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Evime ne kadar çabuk dönersem o kadar iyi.»

Philips, «Çok uzun sürmez,» dedi. «Size söz veriyorum. Sadece bir film çekeceğim ve sizinle kendim ilgileneceğim.»

Kristin tereddüt etti. Bir yandan hastaneden nefret ediyor, öte yandan Philips'in hastalığına gösterdiği ilgiden hoşlanıyordu.

Philips ısrarla, «Ne dersiniz?» diye sordu.

Sonunda Kristin kabul etti. «Pekâlâ.»

«Klinikte ne kadar kalacaksınız?»

«Bilmiyorum. Çok uzun sürmez dediler.»

«Iyi. Beni görmeden gitmeyin.»

Kristin içeri çağrıldığı anda diğer kapı açıldı ve Dr. Harper dışarı çıktı.

Philips Dr. Harper'i tanımıştı. Hastanenin içinde koşuşturan asistanlardan biriydi. Onunla tanışmamıştı ama parlak kel kafası unutulur gibi değildi. Philips ayağa kalktı, kendini tanıttı. Uzun süre garip bir sessizlik oldu.

Harper asistanlık görevini sürdürdüğü için kendisine ait özel bir odası yoktu. Muayene odaları da hastalarla doluydu. Rahat konuşacak bir yer aradılar. Ve dar koridorun sonunda karar kıldılar.

Harper kuşkuyla, «Size nasıl yardım edebilirim?» diye sordu. Nöroradyoloji başasistanının jinekoloji bölümünü ziyaret etmesi çok garipti. Çünkü her iki bilim dalı tıp dünyasının içinde iki ayrı kutuptu.

Philips sorularına, kliniğin nasıl yönetildiğini, Harper'in ne süredir burada çalıştığını ve

mutlu olup olmadığını sorarak başladı. Harper küçük gözlerini kuşkuyla Philips'in yüzünde dolaştırarak sorulara kısa yanıtlar verdi. Başasistanların üniversite kliniğine iki ayda bir, aralarında döner düzenle seçildiklerini, ihtisas tamamlandıktan sonra devamlı çalışma teklifi almanın aslanın ağzında olduğunu anlattı.

Harper kısa bir duraklamadan sonra, «Bakın muayene edilecek çok hastalarım var,» dedi.

Martin sorularının adamı rahatlatacağı yerde, husursuzlaştırdığını anladı.

Philips, «Bir şey sormak istiyorum,» dedi. «Vajen tahlilleri anormal çıkarsa buna karşı ne önlemler alınır?»

Harper sıkıntıyla, «Duruma bağlıdır,» dedi. «Vajen tahlilleri iki ayrı tipte anarmollik gösterir. Birinci anormal fakat tümör yapma olanağından uzak, diğeriyse tümöre elverişlidir.»

«Her iki sınıflandırma da bir önlem alınmaz mı? Yani eğer tahliller normal çıkmazsa hasta tedavi altına alınmaz mı?»

Harper ilgisizce, «Alınır,» dedi. «Neden bu soruları bana soruyorsunuz?» Sanki kendini köşeye kıstırılmış gibi hissediyordu.

Martin, «ilgi duyuyorum,» dedi. «Collins'in raporunu gösterdi. «Anormal vajen tahlilleri çıkan bazı hastaların bu kliniğe devam ettiklerini öğrendim. Okuduğum jinekoloji raporlarında, Schiller deneyi, biyopsi ya da kuldoskopi yapıldığını belirten bir not bulamadım... sadece tahlillere devam edilmemiş. Bu size göre... garip değil mi?» Gözlerini Harper'a diken Philips, doktorun tedirgin olduğunu anladı. «Bakın, bu-

raya sizleri suçlamaya gelmedim. Sadece ilgileniyorum.»

Harper «Raporları görmeden yorum yapamam,» dedi. Konuşmayı burada kesmek istiyordu.

Philips elindeki Collins'in raporunu Harper'a uzattı ve asistan okumaya başlayınca onu izledi. Raporun üstündeki Katherine Collins adını okuyunca Harper'in yüzündeki kaslar gerilmişti. Martin merakla, doğru dürüst okumadan elindeki raporun sayfalarını hızla çeviren adama bakıyordu. Harper sonunda başını kaldırıp Philips'in yüzüne baktı ve raporu geri verdi.

«Ne söyleyeceğimi bilemiyorum.»

Martin, «Garip bulmadınız mı?» diye sordu.

«Gelin şöyle diyelim: Ben olsam konuyu bu yönden ele almazdım. Fakat şimdi işimin başına dönmem gerek. Özür dilerim.» Kendisine yol vermek için duvara yaslanan Philips'i iterek hızla yürüyüp gitti.

Konuşmanın telaşla kesilmesine şaşıran Philips, koşarak muayene odalarından birine giren asistanın arkasından bakakaldı. Philips sorularıyla adamı incitmek istememişti. Acaba fazla mı suçlarcasına konuşmuştu? Merak etti. Her ne olursa olsun asistan Katherine Collins'in raporuna bakarken çok garip davranmıştı. Philips'in bundan hiç kuşkusu yoktu.

Harper'la daha fazla konuşamayacağına inanan Martin danışmaya dönüp görevli kadına Kristin Lindquist'i sordu. Ellen Cohen önce soruyu duymamış gibi davrandı. Philips sorusunu yineleyince, kadın ters sesle Bayan Lindquist'in içerde hemşirenin yanında bulunduğunu ve az

sonra dışarı çıkacağını söyledi. İlk gördüğü andan beri Kristin'den nefret eden danışma görevlisi, Philips'in kızla ilgilendiğini görünce, ondan iyice nefret etti. Ellen Cohen'in kızı kıskandığını farketmeyen Martin, jinekoloji kliniğinin düşmanca tutumuna şaşırıp kaldı.

Birkaç dakika sonra Kristin bir hemşirenin yardımıyla dışarı çıktı. Siyah saçlarını ensesesinde sıkıca topuz halinde toplayan hemşireyi Martin'in gözü bir yerden ısırıyordu. Belki de kadını daha önce kafeteryada görmüştü.

Hemşire danışma bankosuna yaklaşınca, Martin ayağa kalktı. Kadının sekretere, Kristin'e dört gün sonra randevu vermesini söylediğini duydu. Kızın yüzü çok solgundu.

Martin «Bayan Lindquist,» diye seslendi. «Işiniz sona erdi mi?»

Kristin, «Sanırım,» dedi.

Philips, «Röntgen çekimine ne dersiniz? Çektirmek istiyor musunuz?» diye sordu.

Siyah saçlı hemşire bu sözleri duyunca tekrar bankonun yanına döndü.

«Sormamda sakınca yoksa ne röntgeni çekmek istiyorsunuz?»

Martin, «Beyin röntgenleri,» diye yanıt verdi.

Hemşire, «Anladım,» dedi. «Sormamın nedeni, Kristin'in vajen tahlilleri anormal çıktı. Durum düzelene dek, belden aşağı röntgenlerden kaçınmamız gerek.»

«Benim bölümüm sadece beyinle ilgilenir.» Vajen tahlilleriyle röntgen arasında ilişki olduğunu hiç duymamıştı ama yine de akla yakındı.

Hemşire başını sallayıp gitti. Ellen Cohen daktilosunun başına dönüp çok meşgulmüş gibi numara yapmadan önce, Kristin'in eline randevu kartını tutuşturdu. Ve ağzının içinden, «California'lı sürtük,» diye mırıldandı.

Martin kalabalık kliniğin içinde Kristin'e yol açıp ana hastane binasından içeri girdiler. Yangın kaplarının önünden geçtikten sonra kliniğin tatsız havasının birdenbire değişmesi Kristin'i şaşırttı.

Halı döşeli uzun koridorda ilerlerken, Philips, «Bunlar bazı operatörlerin özel ofisleridir,» diye açıkladı. Yeni boyalı duvarlara yağlıboya tablolar bile asılmıştı.

Kristin, «Ben hastanenin eski ve harap bir yer olduğunu düşünürdüm,» dedi.

«Pek değildir.» Philips'in gözlerinin önünde az önce ayrıldığı jinekoloji kliniği ve yeraltındaki morg canlandı. «Kristin bir, hasta olarak üniversite kliniği hakkında izlenimlerin nedir?»

Kristin, «Yanıtlaması zor bir soru,» dedi. «Jinekoloji muayenelerinden öyle nefret ediyorum ki, dürüst bir yanıt verebileceğimi sanmıyorum.»

«Peki, geçmişteki deneylerinle karşılaştırınca nasıl?»

«Dün doktoru görene dek özel bir düşüncem yoktu. Fakat bugün yalnız hemşireyle görüştüm. Eskisinden biraz daha iyiceydi. Yalnız bugün dünkü kadar uzun beklemedim. Bütün yaptıkları biraz kan alıp gözlerime bakmak oldu. Tanrıya şükür, muayene etmediler.»

Asansörlerin bulunduğu hole geldiler. Philips düğmeye bastı.

«Bayan Blackman tahlillerimin açıklanma-

sını yapacak zaman bulabildi. Söylediğine göre, endişe edecek bir durum yokmuş. Ikinci tipten olduğunu ve kısa süre içinde normale dönüşeceğini söyledi. Belki rahim boynundaki aşınmaya neden olan cinsel ilişkiden bir süre uzak durup vajene hafif duş yapmamı önerdi.»

Martin bir an Kristin'in her şeyi açıkça, çekinmeden ve açık sözle anlatmasına şaşırdı. Diğer meslektaşları gibi, insanların sakınmadan tüm dertlerini doktorlara anlattıklarının farkında değildi.

Röntgen bölümüne gelince Philips tek bir film çekilmek üzere Kristin'i, Kenneth Robbins'e teslim etti. Saat dörde gelmiş, bölüm biraz olsun sessizliğe kavuşmuştu. Ana röntgen çekim odalarından biri de boştu. Robbins filmi çekip karanlık odaya çekildi ve banyo yapmak için filmi otomatik developara taktı. Kristin içerde beklerken, Philips filmin dışarı çıkacağı ana holdeki yarığın başında duruyordu.

«Farenin deliğinden çıkmasını bekleyen kediye benziyorsun.» Denise usulca Philips'in arkasına gelip sürpriz yaptı.

«Kendimi gerçekten öyle hissediyorum. Jinekoloji kliniğinde Marino ve diğerlerindeki tanılara benzer yeni bir hasta buldum. Radyolojik resimlerin aynı çıkmasına dua ediyorum. Öğlenden sonraki anjiyogramlar nasıl gitti?»

«Teşekkür ederim. Çok iyiydi. Beni çalışmalarımda kendi halime bırakman da çok hoşuma gitti.»

«Bana teşekkür etme. Bunu kendi çabaların sayesinde elde ettin.»

Tam o sırada yarığın ağzında Kristin'in röntgeni belirdi. Merdanelerin arasından kayıp

tepsinin içine düştü. Martin filmi kapıp göstergeye taktı. Parmağını filmin üstünde, Kristin'in kulağının yukarısında ileri geri dolaştırdı.

«Tanrı belasını versin. Film temiz çıktı.»

Denise karşı koydu. «Ah sakın bana hastada ille de patolojik bozukluk bulmak istediğini söyleme.»

Martin, «Haklısın,» dedi. «Kimsenin hasta olmasını istemem. Ama elimde doğru dürüst röntgen çekebileceğim bir vaka olsun istedim.»

Robbins karanlık odadan çıktı. «Dr. Philips, başka film çekmek istiyor musunuz?»

Martin başını salladı. Röntgeni eline alıp Kristin'in beklediği odaya yürüdü. Denise de peşine takıldı.

Philips filmi elinde sallayarak, «Haberler iyi, röntgenleriniz temiz çıktı,» dedi. Sonra Kristin'e eğer yakındığı belirtiler devam ederse, bir hafta sonra yine film çekmeleri gerektiğini anlattı. Ve kızın telefon numarasını alıp eğer sormak istediği herhangi bir sorusu olursa kendi direkt numarasından aramasında sakınca olmadığını söyledi.

Kristin teşekkür edip ayağa kalkmaya çabaladı. Ve ansızın başı dönünce yere düşmemek için hemen röntgen masasının kenarına yapıştı. Sanki oda da kendisiyle birlikte dönüyordu.

Martin kızın kolunu tuttu. «İyi misiniz?»

Kristin gözlerini kırpıştırdı. «Sanırım. Yine başım döndü. Ama şimdi geçti.» Yalnız o garip pis kokuyu duyduğundan söz etmedi. Zaten kimseye anlatamayacağı garip bir şeydi bu. «Eve gidip yatarsam iyileşeceğimden kuşkum yok.»

Philips kıza bir taksi çağırtmak istedi. Fakat Kristin ısrarla iyi olduğunu söylüyordu. Asansörün kapıları kapanırken el sallayıp gülümsemeyi bile becerdi.

Denise, Philips'le birlikte odaya yürürken, «Güzel bir kızın telefon numarasını elde etmek için kurnazca bir numara,» dedi. Köşeyi dönerlerken, Philips sekreterinin masasında oturmadığını görerek rahatladı. Denise odadan içeri girince donup kaldı. «Bu da nesi?»

Philips dökümtülerin arasından masasına ulaşmak için yol açarken, «Sakın bir şey söyleme,» dedi. «Eriyip giden yaşamıma esprili yorumların yararı dokunmuyor.» Helen'in masasının üstüne bıraktığı mesajları incelemeye başladı. Düşündüğü gibi Goldblatt ve Drake'i önemle araması isteniyordu. Bir iki dakika elindeki kâğıtlara baktıktan sonra ikisini de buruşturup, çöp sepetine tıktı. Bilgisayarın yanına gidip Kristin'in beyin röntgenini incelemeye verdi.

Odanın kapısında beliren Michaels, «İşler nasıl gidiyor?» diye sordu. Etrafındaki dağınıklığı görünce, sabahki ziyaretinden bu yana fazla değişiklik olmadığını anladı.

Philips, «Neyi sorduğuna bağlı,» diye yanıt verdi. «Eğer programı soruyorsan, iyi gidiyor. Pek fazla film okudum diyemem ama şimdiye kadar yüzde on kesinlikle yanıt verdi.»

Michaels ellerini çırptı. «Mükemmel.»

Philips, «Mükemmelden de öte,» dedi. «Harika. Burada en düzgün işleyen şey. Üstünde çalışarak fazla vakit ayıramadığım için özür dilerim. Ne yazık ki gündelik işlerimi de aksattım. Fakat bu gece uzun süre burada kalıp çalışa-

cağım.» Philips, Denise'in dönüp yüzüne baktığını hissetti. Kadının yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı. Fakat bilgisayar raporunu yazan daktilo makinesinin tıkırtısı ilgisini çekti. Makinenin çalıştığını gören Michaels da koşup Philips'in arkasında durdu ve omzunun üstünden bakmaya başladı. Denise iki erkeği gururla çocuklarını seyreden babalara benzetti.

Martin, «Az önce filmini çektiğim genç kadının beyin röntgenini okuyor,» dedi. «Kızın adı Kristin Lindquist. Bu kızda sana anlattığım diğer hastalardaki anormallikleri bulacağımı sanıyordum. Fakat ne yazık ki bulamadım.»

Michaels, «Peki, niçin bu anormalliklere aklını taktın?» diye sordu. «Benim kişisel düşüncelerime göre, zamanını program incelemeye harcamalısın. İlerde soruşturma zevkini tatmin edecek zaman bulacaksın.»

Martin, «Sen doktorları bilmezsin,» dedi. «Bu küçük bilgisayarı tıp bilimi dünyasına tanıştırdığımız gün, Ortaçağ Katolik kiliselerinin Kopernik'in astronomi buluşlarına kopardıkları yaygara kopacaktır. Eğer programın bulacağı yeni radyolojik bulguları ortaya atabilirsek, bilgisayarı daha kolay kabul etmelerini sağlayabiliriz.»

Daktilo makinesi durunca, Philips raporu çekip aldı. Gözlerini hızla kâğıdın üstünde dolaştırıp orta paragrafda durdu. «Inanamıyorum.» Martin filmi kapıp göstergesine taktı.

Elleriyle filmin üstünü kapatarak beynin arka bölümünde ufak bir alanı açık bıraktı. «İşte burada. Tanrım. Hastada aynı bulunduğunu biliyordum. Program diğer vakaları da anımsadı.

Ve aynı anormallikten küçük bir örnek yakaladı.»

Philips'in omzunun üstünden bakan Denise, «Burada bozukluk sadece beyinciğin ucunda. Tepesinde ve yan kısımlarında yok,» diye fikir yürüttü.

Philips, «Belki de hastalık ilerlememiştir,» dedi.

Michaels, «Ne hastalığı?» diye sordu.

Martin, «Henüz tam bilgi sahibi değiliz,» dedi. «Fakat aynı anormal yoğunluk değişiklikleri görülen bazı hastalarda beyin sinirleri ve omurilik harabiyetinden şüphe ediliyor. Tabii biz karanlıkta kurşun sıkıyoruz.»

Michaels, «Ben hiçbir şey göremiyorum,» diye itiraf etti. Yüzünü röntgen filmine yaklaştırmasının da yararı dokunmadı.

Martin, «Doku kalitesinde bir görünüm,» dedi. «Aradaki farkı anlaman için önce normal dokuların nasıl olduklarını bilmen gerek. İşte burada. Inan bana burada. Program yazdıklarını uydurmuyor. Yarın hastayı buraya getirip tam o alanın röntgenini alacağım. Filmler daha iyi çıkarsa belki o zaman görebilirsin.»

Michaels hastanenin kafetaryasında birlikte akşam yemeği yeme teklifini kabul etmeyerek gitmek üzere izin istedi. Odanın kapısında dönüp tekrar Martin'e, bilgisayarda film okumak için biraz daha zaman ayırmasını rica etti. Programın yeni radyolojik bulgular saptama şansı fazlaydı. Ve eğer Philips hepsini izlemeye zaman bulursa, programı yeniden düzenlemeye gerek kalmazdı. Son kez elini sallayan Michaels kapıdan çıkıp gitti.

Denise, «Çok hevesli değil mi?» diye sordu.

Martin, «Tabii öyle olması için gerekli nedenler var,» dedi. «Bana bugün, oluşturdukları bu programdan daha yetenekli belleği olan yeni bir sistem yaratacaklarını anlattı. Herhalde kısa süre içinde bu proje gerçekleşecek. Ve gerçekleştiği zaman karşılarında onları destekleyen bir tek beni bulacaklar.»

Denise, «*Demek bu gece de çalışacaksın*, öyle mi?» diye sordu.

«Tabii.» Martin ilk kez kadına dikkatle bakınca, onun ne denli yorulduğunu anladı. Bir gece önce hiç uyumamış, bugün de akşama dek çalışmıştı.

«Bu gece bana yemeğe geleceğini ve dün gece başlayıp yarım kalan işi tamamlayacağımızı umuyordum.»

Kadın bilinçli olarak erotik davranıyordu. Martin de kolay bir hedefti. Cinsel ilişki, günün öfke ve gerilimlerini gideren en iyi ilâçtı. Fakat Martin çalışması gerektiğini biliyordu. İhtisas yaptığı günlerde üstündeki gerginliği atmak için hemşirelerle seviştiği gibi Denise'le yatamazdı. Kadının kendisi için değeri ve önemi büyüktü.

Sonunda, «Biraz çalışayım,» dedi. «Niçin *sen eve gitmiyorsun? Belki sonra ben de gelirim.*»

Fakat Denise o gün yapılan anjiyogram, Bilgisayar Beyin Tomograflarını ve nöroradyolojideki diğer görevliler tarafından hazırlanan raporları inceleyip bitirene dek Philips'in yanında kalmakta ısrar etti. Kendi adı raporlarda geçmese bile Martin bölümünde yapılan her işi kontrol ederdi.

Saat yediye çeyrek kala iskemlelerinden ayağa kalkıp gerindiler. Martin dönüp Denise'in

yüzüne bakmak istedi. Fakat kadın yüzünü sakladı.

«Ne oldu?»

«Çok çirkin olduğum zamanlar yüzüme bakmanı istemiyorum.»

Kulaklarına inanamayan Philips başını salladı. Elini uzatıp Denise'i çenesinden tutarak yüzüne bakmak istedi. Fakat kadın elini itti. Birkaç dakika önce aklı başında bilim kadınının kısa sürede romantikleşmesi hayret vericiydi. Martin'e göre, Denise oldukça yorgun görünüyorsa da eskisi kadar çekici ve güzeldi. Düşündüklerini kadına anlatmaya çalıştı ama onu inandıramadı. Denise telaşla Philips'i öptü, eve gidip güzel bir banyo yapacağını söyledi. Daha sonra geç vakit kendisini görmeyi umut ettiğini de sözlerine ekledi. Uçan bir kuş gibi sekerek odadan çıkıp gitti.

Martin'in kendisine gelmesi birkaç dakika sürdü. Denise düşüncelerini kolayca altüst etme yeteneğine sahipti. Kadına âşık olduğundan kuşkusu yoktu. Kristin'in telefon numarasını bulup kızı aradı. Fakat kimse yanıt vermedi. Kafeteryaya yemeğe inerken, yanında dosyasını ve dikte bandını da almaya karar verdi.

Martin mektuplarına hazırladığı yanıtların son diktesini saat dokuzu çeyrek geçe bitirebildi. Aynı süre içinde çok düzgün çalışan bilgisayar da yirmi beş eski film okuyabilirdi. Bu arada Randy Jacobs dosya odasından hiç durmadan zarf taşıyordu. İşi biten zarfları geri götürdüğü halde, yerlerine yüzlerce yenisini getirdiği için Philips'in odası eskisinden daha dağınık ve karışıktı.

Philips masasının üstündeki telefondan yine Kristin'in numarasını çevirdi. Zili ikinci çalışında kız yanıt verdi.

Martin, «Söylemeye biraz utanıyorum,» dedi. «Fakat röntgenlerinizi yakından inceleyince, başınızda küçük bir alanın yeniden filminin çekilmesi gerektiği kanısına vardım. Örneğin, yarın sabah tekrar buraya gelmek isteyeceğinizi umuyorum.»

Kristin, «Sabah gelemem,» dedi. «Iki gün üst üste okula gitmedim. Daha fazla devamsızlık etmek istemiyorum.»

Saat üç buçukta buluşmayı kararlaştırdılar. Martin kıza fazla bekletmeyeceğine söz verdi. Hastaneye gelince doğruca kendi odasına çıkmasını söyledi.

Martin telefonu kapattı. Koltuğunda arkasına yaslandı. Ve günün sorunlarını düşünmeye başladı. Mannerheim ve Drake'le yaptığı konuşmalardan bıkmıştı. Her iki adam da inatçı ve laf anlamayan kişiliklere sahiptiler. Goldblatt'la arasında geçen konuşma da başka bir âlemdi. Philips kendisine yol gösteren birisinden böylesine saldırıya uğramayı beklemiyordu. Dört yıl önce nöroradyoloji başasistanlığına getirilmesinde, Goldblatt'ın büyük rol oynadığından emindi. Adamın birdenbire kendisine karşı böylesine sert tutum içine girmesi çok anlamsızdı. Eğer bilgisayar çalışmalarına duyulan düşmanlığın arkasında Goldblatt'ın parmağı varsa, Philips ve Michaels'in başlarına beklediklerinden daha fazla dert açılacağına kuşku yoktu. Bunu düşününce Martin koltuğundan kalkıp yeni radyolojik bulgular taşıyan hastaların listesini aramaya başladı. Yeni bulgulama tekniğinin kanıt-

ları çok önemliydi. Listeyi buldu ve Kristin'in adını ekledi.

Goldblatt'ın yeni bilgisayar makinesine duyduğu nefreti anlasa bile, adamın tutumuna anlam veremiyordu. Drake ve Goldblatt'ın Mannerheim'la işbirliği yaptıklarına inanıyordu. Ve eğer her iki adam da Mannerheim'i tutup destekliyorlarsa hastanenin içinde çok garip dümenler dönüyor demekti.

Philips ayağa kalktı ve listesini eline aldı: Marino, Lucas, Collins McCarthy ve Lindquist. McCarthy'nin yanına «Beyin cerrahisi laboratuvarı» yazmıştı. Eğer Mannerheim dolap çeviriyorsa, neden Philips de çevirmesindi? Loş odasından aydınlık koridora çıktı. Floroskopi odalarına doğru yürürken ne aradığını anladı: Temizlik hademeleri işine yarayacaktı.

Geç saatlere dek hastanede çalışması, Martin'e temizlik hademeleriyle dostluk kurma fırsatını sağlamıştı. Çoğu kez odasında çalışırken, adamlar onunla şakalaşarak temizlik yaparlardı. Hademeler, biri beyaz, biri zenci yirmi yaşlarında iki erkek ve biri Irlandalı, diğeri Porto Rico'lu orta yaşlı kadınlardan oluşan ilginç dörtlü bir gruptu. Philips on dört yıldır Sağlık Merkezinde çalışan ve başhademe olan Irlandalı kadınla konuşmak istiyordu.

Philips temizlik kebini floroskopi odalarının birinde kahve içerlerken buldu. Martin Irlandalı kadına, «Beni dinle, sevgilim,» dedi. Kadın herkese sevgilim diye hitap ettiğinden ona Sevgilim adını takmışlardı. «Beyin cerrahisi araştırma laboratuvarına girebilir misin?»

Sevgilim gururla, «Bu hastanede uyuşturucu maddeler dolabı dışında her yere girebilirim,» dedi.

«Mükemmel... Sana geri çeviremeyeceğin bir önerim var.» On beş dakika için kadının anahtarını ödünç alıp beyin cerrahisi laboratuvarından röntgen çekmek için bir örnek almak istediğini ve bu iyiliğinin karşılığında kadına bedava Bilgisayar Beyin Tomografisi yapacağını söyledi.

Kadın bu sözlere uzun süre güldü. «Anahtarları kimseye vermemem gerek. Fakat sizin kim olduğunuzu göz önüne alırsak..... Radyolojide temizlik bitmeden anahtarı geri getir. Tam yirmi dakika vaktin var.»

Philips tünelden geçip Watson Araştırma Binasına gitti. Asansör boş lobide duruyordu. Hemen içine binip çıkacağı katın düğmesine bastı. Martin büyük kentin kalabalık Sağlık Merkezinin ortasında olduğu halde, kendisini yalnız ve terk edilmiş hissetti. Araştırmalar saat sekiz beş arasında yapıldığından bina bomboştu. Yalnız asansörün işlerken çıkardığı rüzgârın uğultusu duyuluyordu.

Kapılar açılınca kötü ışıklandırılmış loş hole çıktı. Yangın kapılarının önünden geçip bina boyunca uzanan dar koridora saptı. Enerji tasarrufu için tüm ışıklar söndürülmüştü. Boş binanın içinde temizlikçi kadının verdiği anahtar destesinin şıkırtısı yankılanıyordu.

Beyin cerrahisi laboratuvarı üçüncü kattaki koridorun ucunda sol taraftaydı. Martin laboratuvara yaklaştıkça sinirlerinin gerildiğini hissediyordu. Ortası boydan boya buzlu camlı, metal çerçeveli kapının önüne gelince, başını çevirip

arkasına baktı. Anahtarı kilide sokunca, kapı açılıverdi. Philips hemen içeriye girip arkasından kapıyı kapattı. İçinde bulunduğu gerilime gülmek istedi. Ama yararı dokunmadı. Yapacağı işi düşündükçe sinirleri daha da geriliyordu. Çok yeteneksiz bir hırsız olacağına karar verdi.

Elektrik düğmesini çevirince, korkunç bir gürültü oldu. Floresan lambalar kocaman laboratuvarı ışık seline boğdular. Lavabolu, ocaklı ve üstüne laboratuvar cam aletleri konan iki sıra, odanın ortasına kadar uzanıyordu. Diğer köşede hayvanları ameliyat ettikleri yer, ameliyat lambaları, küçük ameliyat masası ve anestezi makinesiyle, modern ameliyathanelerin üçte bir küçüklüğündeydi. Duvarları fayanslarla kaplı ameliyathaneyle laboratuvarı ayıran bölme yoktu. Her ne olursa olsun görünüm çok etkileyiciydi. Ve sanki Mannerheim'in araştırmalarına büyük beceriyle sağladığı yardımların bir simgesiydi.

Philips beyin örneklerini nerede sakladıklarını bilmiyordu. Fakat koleksiyonun büyük olduğunu düşünüp kocaman dolapların içlerini araştırdı. Ama bulamadı. Ameliyat bölümüne yakın bir kapı daha dikkatini çekti. Kapının üstünde içi telli düz cam vardı. Philips oradan içerdeki karanlık odaya baktı. Kapının arkasında dizi dizi ilâçla maddelerin içinde beyinler duran cam kavanozların sıralandığı kitap raflarını gördü.

Saniyeler ilerledikçe, Martin'in endişesi artıyordu. Kavanozları görünce, vakit geçirmeden McCarthy'nin beynini bulup bir an önce buradan çıkmak istedi. Kapıyı açıp odaya girdi

ve telaşla kavanozların üstündeki etiketleri okumaya başladı. Hayvanların çıkardığı leş gibi bir koku burnuna çarptı. Sonra karanlıkta sol taraftaki kafesleri fark etti. Fakat kavanozlarla ilgileniyordu. Her birinin üstüne, ad, birim numarası ve tarih yazan etiketler yapıştırılmıştı. Tarihlerin hastaların öldüklerini günü gösterdiğini tahmin eden Philips hızla rafların önünde yürümeye başladı. Dışardaki ışık camdan içeri vuruyordu. Philips her adım atışında eğilip etiketi okumaya çabalıyordu. McCarthy'nin beynini odanın dibindeki çıkış kapısına yakın rafta buldu.

Elini uzatıp örneği alırken, küçük odayı titreten, kan dondurucu çığlığı doyunca, korkudan eli ayağı kesildi. Ve hemen ardından metalin metale çarpış sesi yayıldı. Philips kendisini korumak için arkasını duvara verip hızla döndü ve dizlerini büküp yere çömeldi. Karanlığın içinde bir çığlık daha patladı. Fakat üstüne saldıran olmadı. Martin karşısındaki kafese kapatılan maymunla göz göze geldi. Hayvanın öfkeden kudurmuş gözleri birer siyah kor parçası gibi yanıyordu. Dudakları gerilmiş, içine kapatıldığı kafesin demir çubuklarını ısırmak isterken kırılan dişleri meydana çıkmıştı. Maymunun başının üstünden spagettiye benzeyen renk renk elektrotlar fırlamıştı.

Philips, Mannerheim ve takımın, kudurmuş birer canavara çevirdikleri hayvanlardan biriyle karşı karşıya kaldığını anladı. Sağlık Merkezinde Mannerheim'in en son tutkusunun, beyindeki öfke tepkisinin yaratıldığı alanın tam yerini bulgulamak istediğini bilmeyen yoktu. Diğer araştırmacılar da, Mannerheim'in beyin üstün-

deki araştırmalarından vazgeçebileceği tek bir nokta bile olmadığına inanmışlardı.

Philips'in gözleri karanlığa alıştıkça etraftaki kafesleri birer birer seçmeye başladı. Hepsinin içinde çeşitli beyin ameliyatları geçirmiş maymunlar vardı. Bazılarının kafataslarının arkaları tümüyle kesilip alınmış ve yerlerine mika cam küreler takılmıştı. İçlerindeki yüzlerce elektrotun telleri görünüyordu. Hayvanlardan bazıları beyinleri çıkarılmış gibi miskin miskin oturmuş, boş gözlerle etrafa bakıyorlardı.

Philips çömeldiği yerden ayağa kalktı. Gözlerini, gürültüyle kafesini sallayan ve çığlık atmaya devam eden hayvandan ayırmıyordu. Philips bazı bölümleri kesilmiş McCarthy'nin beyni duran kavanozu kaldırdı. Rafın arkasında lastik bantla tutturulmuş lambalar vardı. Philips onları da aldı. Yürümeye başlarken, laboratuvarın dış kapısının açılıp kapandığını ve bunu boğuk seslerin izlediğini duydu.

Martin panie kapıldı. Tek eliyle kavanozu, lambaları ve anahtar destesini tutup hayvanların odasının arka kapısını açtı. Önünde aşağıya doğru inen dik yangın merdivenleri vardı. Philips merdivenlerin tepesinde durup kaçmanın akıllıca davranış olmayacağını düşündü. Kapı kapanmadan hemen laboratuvara döndü.

Adı Peter Chobanian olan, Sağlık Merkezi basketbol takım oyuncusuyla Philips geç vakitlere kadar çalıştığı bazı geceler sohbet etmişti. Martin'i karşısında gören güvenlik görevlisi şaşkına döndü. «Doktor Philips, burada ne arıyorsunuz?» diye sordu.

Philips yüzünde ciddi ifadeyle «Karnım acıktı, yiyecek bir şeyler arıyordum,» dedi. Ve

kavanozu kaldırıp adama gösterdi.

«Ahhh,» diye içini çeken Chobanian başını çevirip başka tarafa baktı. «Burada ilk çalışmaya başladığımda psikiyatristleri deli sanırdım.»

Philips, «Ciddi mi?» dedi ve bacakları titreyerek yürümeye başladı. «Bu örneğin röntgenlerini çekmem gerekiyordu. Bugün gelip alacaktım. Ama gelemedim.» Tanımadığı diğer güvenlik görevlisine başıyla selam verdi.

Chobanian, «Buraya gelmeden önce, bize haber vermeliydiniz. Mikroskopların bazıları yürümüş. Güvenliği sıkı tutmaya çalışıyoruz,» dedi.

*
**

Philips, radyoloji gece teknisyenlerinden birinden, Acil Servisteki travma vakaları arasında vakit bulunca, nöroradyolojiye gelip kendisine akıl vermesini istedi. McCarthy'nin kesik beyin parçalarını kâğıt tabağın içine koyup boş yere film çekmeye uğraşmıştı. Ne kadar çaba gösterdiyse, röntgenlerin hepsi bozuk çıktı. Filmlerin görünüşlerinden beynin iç yapısını anlama olanağı yoktu. Makinenin kilovat ayarını düşürmeye çalıştı, ama yine yararı dokunmadı. Beyne bir göz atan teknisyenin yüzü yemyeşil kesildi. Teknisyen gittikten sonra Philips sorunu çözümledi. Beyin parçaları formal içinde saklandığı halde, iç yapısı radyolojik tanıları belirlenmeyecek kadar çürümüştü. Beyini tabağın içinden alıp tekrar kavonoza koyan Philips patolojinin yolunu tuttu.

Laboratuvarın kapısı kilitli değildi, fakat

içerde kimse yoktu. Philips içinden, eğer birisi mikroskop çalmayı amaçlarsa buradan iyi yer bulamaz, diye düşündü. Otopsi odasının kapısını açtı. Uzun orta masanın üstüne sıralanmış mikroskopların yanından geçerken, Philips ilk kez kendi kanını incelediği günü düşündü. Lamın üstündeki örnekte kan kanserine rastlayacağı korkusuyla titrediğini hiç unutamıyordu. Tıp okuluna devam eden bütün öğrenciler bir süre hayali hastalıklara tutulurlardı. Martin de hemen hemen tüm hastalıkların arazlarını kendisinde bulmuştu.

Odanın arka tarafında, ocağın üstünde bir çaydanlık su kaynadığını gördü. Kavanozu ve lamları bir kenara bırakıp beklemeye başladı. Kısa süre sonra şişman patoloji asistanlarından biri pantolonunun önündeki fermuarı çekerek salondan içeri girdi. Adı Benjamin Barnes'dı.

Philips kendisini tanıtıp Barnes'dan bir iyilik yapmasını istedi.

«Ne iyiliği? Bir an önce bu otopsiyi tamamlayıp evime gitmek istiyorum.»

«Elimde birkaç lam örneği var. Acaba onlara şöyle bir göz atabilir misin?»

«Yeterince mikroskop var. Neden kendin bakmıyorsun?»

Başka bir bölümden bile olsa bir hastane görevlisine yapılan bu kabaca davranışa Martin sinirlendiği halde öfkesini bastırmaya çabaladı. «Uzun yıllardır lamlara bakmadım,» dedi. «Hem elimdekiler beyin parçaları. Bir türlü bunlara nasıl bakılacağını öğrenemedim gitti.»

Barnes, «Sabaha kadar bekleyip bir nöropataloga göstersen daha iyi olur,» dedi.

«Şöyle bir göz atman yeterli.»

Philips şişko insanların çalışkan olabileceklerini düşünemezdi. Patoloğun davranışları düşüncelerini kanıtlıyordu.

Barnes gönülsüzce lamları alıp mikroskobun altına yerleştirdi. Biraz baktıktan sonra, bir yenisini alıp koydu. Tüm lamları incelemesi on dakika sürdü.

«İlginç,» dedi. «Gel sen de bak.» Kenara çekilip Philips'e mikroskoba yaklaşması için yer açtı.

Barnes, «Açık sahayı gördün mü?» diye sordu.

«Evet.»

«Orada bir sinir hücresi varmış.»

Philips, Barnes'ın yüzüne baktı.

Asistan, «Lamların kırmızı yağlı kalemle işaretli yerlerindeki sinirler ya yok olmuş ya da tahrip olmuşlar. Işin ilginç yanı, ateşli yangıyla yok olduklarını gösterir durum yok. Ne olduğunu anlayamadım. Multifokal sinir hücreleri ölüdü diye tarif etmeliyim. Hastalığın nedeni bilinmiyor.»

Philips, «Neyin neden olduğunu tahmin edebiliyor musun?» diye sordu.

«Hayır.»

«Beyin sinirleri ve omurilik harabiyeti olabilir mi?»

Asistan alnını kırıştırarak yüzüne garip bir ifade verdi. «Belki. Bazen beyin sinirleri ve omurilik harabiyetinde gri maddelerin yapıları değişir. Ama genellikle değişim beyaz maddelerde yer alır. Buradaki durum farklı. Yangılı bir kızarma olmuş. Emin olabilmek için miyelin lekesi deneyini uygulamalıyım.»

Philips, «Kalsiyuma ne dersin?» diye sordu. Röntgen yoğunluklarını çok az maddenin etkilediğini biliyordu. Kalsiyum da bunlardan biriydi.

«Kalsiyuma benzer bir madde göremedim. Ama yine de leke testi yapmam gerek.»

Philips, «Bir nokta daha var,» dedi. «Beyincikten biraz örnek almanı istiyorum.» Eliyle kavanozun kapağına vurdu.

Barnes homurdandı. «Sadece lamlara bakmamı istemiştin.»

«Doğru. Beynin tümüne değil, bir bölümüne bakmak istiyorum.» Martin kötü bir gün geçirmişti. Tembel bir patoloji asistanıyla tartışacak durumda değildi.

Barnes ağzını açıp bir şey söylememe akıllılığını gösterdi. Cam kavanozu eline alıp otopsi odasına doğru paytak paytak yürüdü. Philips de peşine takıldı. Barnes formalin içinceki beyni avuçlayıp lavabonun yanındaki paslanmaz çelik tezgâhın üstüne koydu. Kocaman otopsi bıçaklarından birini alıp Philips'in kesilmesini istediği parçayı göstermesini bekledi. Sonra Barnes kestiği birer santimlik parçaları parafinin içine attı.

«Parçaları yarın incelerim. Ne tür bulgular istiyorsun?»

Philips, «Aklına gelen her türlüsünü,» dedi. «Son bir şey daha var. Geceleri morgda çalışan ölü yıkayıcısını tanıyor musun?»

«Werner'i mi soruyorsun?»

Philips başını salladı.

«Az çok. Biraz kaçıktır ama güvenilir, çalışkan bir adamdır. Yıllardır burada çalışır.»

«Bir şeyler yürütüyor mu dersin?»

«Hiç bilmiyorum. Ne yürütebilir ki?»

«Her şey. Büyüme hormonları için pituari salgıları. Altın dişler. Bazı özel şeyler işte.»

«Bilmiyorum. Ama yaparsa hiç şaşmam.»

*
**

Beyin cerrahisi laboratuvarında yarım kalan deneyden sonra, alttaki bodrumda özellikle morga giden kırmızı işaretli yolu izlerken, Philips çok korktu. Morgun dışındaki kocaman karanlık mağaraya benzeyen oda, gotik korku filmleri için hazırlanmış güzel bir dekordu. Fırınların kapağındaki mika cam, karanlıkta Siklop canavarının gözü gibi parlıyordu.

Philips yitirmeye başladığı güvenini güçlendirmek amacıyla, kendi kendine, «Tanrı aşkına Martin neden korkuyorsun?» diye söylendi. Morgda dün geceden beri bir değişiklik yoktu. Tellerin ucundan sarkan ampulsüz siperlikli ışıklar bu dünyanın dışından gelmiş garip yaratıklara benziyorlardı. Havayı belli belirsiz çürüme kokusu sarmıştı. Buzhanenin aralık kalan kapısından dışarıya ışıkla birlikte soğuk sis bulutları sızıyordu.

Philips, «Werner,» diye bağırınca, sesi fayans döşeli odanın içinde yankılandı. Yanıt alamadı. Odadan içeri girdi. Kapı arkasından kapandı. «Werner.» Sessizliği musluktan damlayan su şıkırtısı bozuyordu. Philips çekingen adımlarla buzhaneye yaklaşıp içeriye baktı. Werner cesetlerden biriyle boğuşuyordu. Anlaşılan ceset sedyeden aşağıya düşmüştü. Çünkü Werner kazık gibi olan çıplak kadavrayı, beceriksizce yerden kaldırıp tekerlekli sedyenin

üstüne yerleştirmeye çalışıyordu. Martin buzhaneden içeri girdi.

Tok sesle, «Werner,» diye bağırdı.

Olü yıkayıcı bacaklarını kırıp ellerini havaya kaldırarak saldırıya geçecek vahşi bir yaratık gibi bekledi. Philips adamı şaşırtmıştı.

«Seninle konuşmak istiyorum.» Otoriter görünmeye kararlıydı, ama sesi pek zayıf çıktı. Olülerin arasında kendine güvenini yitirmişti. «Senin durumunu anlıyorum. Başına bela açmak istemem. Fakat bazı bilgiler elde etmem gerekiyor.»

Philips'i tanıyan Werner rahatlamıştı. Ama yerinden kımıldamıyordu. Kesik kesik soluk aldıkça ağzından dumanlar çıkıyordu.

«Lisa Marino'nun beynini bulmak zorundayım. Kimin hangi nedenle beyni aldığı umurumda değil. Araştırma projesi için ona sadece bir göz atmak istiyorum.»

Werner heykel gibi kımıldamadan duruyordu. Ağzından çıkan dumanlar da olmasa ölülerden biri gibiydi.

Martin, «Bak,» dedi. «Sana para veririm.» Hayatında kimseyi bugüne dek rüşvetle kandırmamıştı.

Werner, «Ne kadar?» diye sordu.

Philips, «Yüz dolar,» dedi.

«Lisa Marino'nun hakkında hiç bilgim yok.»

Philips adamın donuk yüz hatlarına baktı. Kendi adına durum pek parlak sayılmazdı. «Pekâlâ, eğer birdenbire bir şeyler anımsarsan bana, röntgen bölümüne telefon et.» Arkasını dönüp dışarı çıktı. Koridorda asansörlere doğru koşmaya başladı.

Denise'in oturduğu apartmanın dış holüne

girince, Philips isimler yazan tabelaya göz gezdirdi. Aşağı yukarı Denise'in zilinin nerede olduğunu biliyordu ama her seferinde onca işin arasında zili araması gerekiyordu. Siyah düğmeye bastıktan sonra kapının tokmağını tutup açılmasını bekledi.

Binanın içini korkunç bir soğan kokusu sarmıştı. Sanki tüm katlardakiler akşam yemeği için soğan kavurmuşlardı. Philips merdivenlerden çıkmaya başladı. Binanın asansörü vardı ama eğer lobide değilse aşağıya inmesini beklemek çok uzun sürüyordu. Denise'in dairesi üçüncü kattaydı. Merdivenleri çıkmak Philips'e zor gelmiyordu. Fakat son kata varınca, o gün ne denli yorulduğunu anladı. Çok uzun ve tatsız bir gün geçirmişti.

Denise yine değişmişti. Artık yorgun görünmüyordu. Banyo yaptıktan sonra biraz da uyuyacak zaman bulmuştu. Parlak saçlarının bağını çözmüş, omuzlarından aşağı yumuşak dalgalar halinde dökülüyordu. İnsanın düş gücünü kurcalayan üstü işli, pembe saten gömlek ve kısa bir şort giymişti. Kadını görünce, Martin'in yorgunluğunun bir bölümü uçup gitti. Philips kadının yetenekli bilim kişiliğinden kolayca sıyrılmasına her zaman hayret ediyordu. Fakat Denise'in kendisine olan güveniyle bilgi yeteneğini ve dişiliğini akıllıca birleştirdiğini biliyordu. Bu da bir kadında çok az rastlanan harika bir dengeydi.

Kapının önünde birbirlerine sarıldılar, sonra hiç konuşmadan kol kola yatak odasına yürüdüler. Martin kadını yatağın üstüne çekti. Denise önce erkeğin coşkulu halinin keyfini çıkardı.

Sonra Philips'in ihtirasına yaraşır bir şehvetle beraberce doyuma ulaşana dek seviştiler.

Bir süre böylesine yakın olmanın zevkini çıkararak yan yana yatıp birbirlerine verdikleri zevki düşündüler. Sonunda Martin dirseğinin üstünde doğrulup kalktı. Parmağını Denise'in düzgün burnunda ve dudaklarında dolaştırdı.

Gülerek, «Sanırım bu ilişki dolu dizgin gitmeye başladı,» dedi.

«Seninle aynı fikirdeyim.»

«Birkaç haftadır belirtiler kendilerini gösteriyorlardı, ama bulgulardan iki gün önce emin olabildim. Denise, seni seviyorum.»

Denise için hiçbir kelimenin bundan daha güzel anlamı olamazdı. Martin daha önceleri kendisinden ne denli hoşlandığından söz etmiş ama asla sevdiğini söylememişti.

Hafifçe öpüştüler. Kelimelere gerek yoktu, aralarındaki yakınlığın yeni boyutlara eriştiğini biliyorlardı.

Martin birkaç dakika sonra «Sana olan sevgimi açıklamak beni bir yönden korkutuyor,» dedi. «İlk ilişkimi tıp bozdu. Ve yine bozacağından endişe ediyorum.»

«Ben bozacağını sanmıyorum.»

«İşimin gün geçtikçe artan sorunları korkutuyor beni.»

«Fakat ben bu sorunları anlıyorum.»

«Daha şimdilik anladığından emin değilim.» Ukalâlık yaptığının farkındaydı. Fakat Sanger'i, mesleğinin bu noktasında, tıp dünyasındaki işlerin bir bölümünü gün be gün yönetmenin, diğer işler gibi bir kedi fare yarışı olduğuna inandırmak çok zordu. Hem Goldblatt'ın ilişkilerine saldırmasını bir türlü aklından çıka-

ramıyordu. Bu yüzden duyduğu endişe asılsız değildi.

Denise, «Senin tahmin ettiğinden daha fazlasını anladığımı sanıyorum,» dedi. «Eşinden boşandığından beri değiştiğine inanıyorum. Sanırım, o zamanlar erkekçe bir yanılgıya düşüp mutluluğu mesleğinde bulduğuna inanıyordun. Ama şimdi değiştin. Mutluluğu kişisel ilişkilerinde bulacağını anladığına inanıyorum.»

Bir sessizlik oldu. Martin duygularını açıkça belli edişine ve Denise'in de anlayışına şaşırmıştı. Sessizliği Denise bozdu. «Anlayamadığım tek nokta şu: Eğer hastanenin dışında bir yaşam özlüyorsan neden araştırmalarını azaltmıyorsun?»

Martin sıkıca kadına sarıldı. «Çünkü araştırmalarım özgürlüğümün anahtarı olabilir. Sen mutluluğumun anahtarısın, araştırmalarım da tıpdan istediklerimi bana veriyor. Bu arada seninle daha fazla birlikte olabilme olanağını doğuruyor.»

Birbirlerine yeni açıkladıkları sevgilerinin güvencesi içinde öpüştüler. Birbirlerinin kolları arasında yatarlarken, günün yorgunluğu iyice bastırdı ve uyumaya hazırlandılar.

Denise dişlerini fırçalamaya gidince, Martin'in düşünceleri Lynn Anne'nin gizemli kayboluşuna kaydı.

Kapalı banyo kapısına bir göz atıp hemen hastaneye telefon etmeye karar verdi. Hemşire Lynn Anne'nin Acil Servisten hastaneye yatırılıp hemen arkasından başka yere nakil edildiğini anımsattı. Kadın olayı hemen anımsadı. Çünkü o gece kızın hastaneye yatış işlemlerini bitirdikten az sonra hastayı başka yere nakil

etmişlerdi. Martin hemşireye hastanın nereye nakil edildiğini sordu. Kadın, «Bilmiyorum,» diye yanıt verince, Philips teşekkür edip telefonu kapattı.

Yatakta Denise'in arkasına kıvrılıp yattı, ama uykuya dalmakta zorluk çekti. Kafasına elektrotlar bağlı maymunlarla başına gelen tüyler ürpertici deneyi düşünüyordu. Mannerheim'in elde ettiği bilgiler için bu kadar fedakârlığa değer mi, diye sordu. Denise uykuya dalmak üzereydi, hafifçe mırıldandı. Fakat Martin'in heyecandan gözüne uyku girmiyordu. Düşüncelerini jinekoloji kliniğine yaptığı ziyarete kaydırdı.

Dirseğinin üstüne dayanıp kalktı ve Denise'i yatağın içinde sırtüstü çevirdi. Hareket kadını uyandırdı. «Hey sen hastanenin jinekoloji kliniğine hiç gittin mi?»

«Hayır gitmedim.»

«Ben bugün orayı ziyaret ettim. Ve garip bir duyguya kapıldım.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Bilmiyorum. Anlatması çok zor. Fakat başka jinekoloji klinikleri görmediğim için karşılaştırma yapamam.»

Denise alayla, «Hepsi birbirinden eğlencelidir,» dedi ve Martin'e arkasını döndü.

«Bana bir iyilik yapıp oraya bir göz atar mısın?»

«Hasta gibi mi?»

«Nasıl olursa, Orada çalışanlar hakkındaki görüşlerini öğrenmek istiyorum.»

«Yıllık muayenemi yaptırmakta geciktim. Sanırım oraya gidebilirim. Aslında yarın randevu alırım.»

Martin, «Teşekkür ederim,» dedi ve sonunda uyumaya hazırlandı.

ONUNCU BÖLÜM

Denise sabahları Martin'in saat altıda kalkmasına alışıktı. Birlikte geçirdikleri geceler çalar saati kurmazdı. Fakat o sabah gözünü açtığında saatin yediyi geçtiğini görünce dehşete kapıldı. Yıldırım gibi yataktan fırlayıp banyoya koştu ve duşun altına girdi. Martin gözlerini tam Denise kapıdan çıkarken açtı ve kadının çıplak sırtını gördü. Kendi kendine gülümseyip, gün iyi başlıyor, diye düşündü.

Philips eski yaşamına karşı koymak için inatla geç saatlere dek uyumuştu. Sıcak yatağın içinde keyifle gerindi. Tekrar gözlerini kapatıp uykuya dalmayı düşündü. Sonra Denise'le birlikte duş yapmaya karar verdi.

Banyoya girdiği zaman Denise'in duştan çıkmak üzere olduğunu ve geç kaldığı için bozulduğunu gördü. Küvetin içine girip onun yolunu kesince, kadın somurtarak sabah sekizde işinin başında bulunması gerektiğini anımsattı.

Martin, «Haydi bir kez daha sevişelim,» diye şakıdı. «Geç kaldığın için sana bir doktor izini verebilirim.»

Denise elindeki ıslak sabunluğu Martin'nin başına sardı ve küvetin içinden çıktı. Kurulanırken, suyun altında yıkanan Philips'le konuşuyordu. «Eğer bu gece hastaneden erken çıkarsan sana yemek pişiririm.»

Martin, «Rüşvet kabul etmem,» diye bağırdı. «Patolojiye uğrayıp, McCarthy'nin beyin parçalarında neler bulduğunu öğreneceğim. Sonra Kristin Lindqueist'e BBT ve politomi yapabileceğimi umuyorum. Hem eski beyin röntgenlerini de bilgisayara okumaya vermem gerek. Bugün araştırmalarımı ön plana alacağım.»

«Denise, «Çok inatçısın,» dedi.

«Inatçıyımdır.»

«Jinekoloji kliniğine ne zaman girmemi isyorsun?»

«En kısa zamanda.»

«Peki. Yarına randevu alırım.»

Denise'in saç kurutma makinesinin gürültüsünde konuşmaya olanak yoktu. Philips duştan çıkıp traş olmaya başladı. Daracık banyonun içinde birbirlerine yer açmak için garip hareketler yapıyorlardı.

Denise aynaya doğru eğilip göz makyajını yaparken sordu. «O röntgenlerdeki yoğunluk değişmelerine nelerin yol açtığını düşünüyorsun?»

Philips sarı saçlarını taramaya çabalarken, «Aslında bilmiyorum. Öğrenmek için beyin parçalarını patolojiye verdim,» dedi.

Denise geri çekilip gözlerine sürdüğü boyaya baktı. «Bu sorunun yanıtını almadan, anormallikleri beyin sinirleri ve omurilik harabiyeti gibi belirli hastalıklara bağlamasak iyi olur.»

Philips, «Haklısın,» dedi. «Beyin sinirleri ve omurilik harabiyetini elimizdeki raporlardan

çıkardık. Karanlıkta göz kırpıyoruz. Fakat biliyor musun? Yine aklıma iyi bir fikir getirdin.»

*
**

Philips tünelden geçip eski tıp okulu binasına girdi. Okulun sokak tarafındaki kapısı çoktan mühürlenmişti. Lobiye çıkan basamakların üstünde durdu. Burada yaşadığı öğrencilik dönemlerinde, elinde hiçbir güvencesi olmadan geleceğe umutla baktığı günleri anımsayıp garip bir duygusallığa kapıldı. Aşınmış deri kaplı eski tahta kapıların önünde duraksadı. Özenle yazılı TIP OKULU levhası kaba çivelerle tahta bir paravan çakılmıştı. Onun altına «Tıp Okulu Burger Binasına Taşınmıştır» yazan karton bir levha aşılmıştı.

Emektar kapıların arkasındaki eski giriş holü harap olmuştu. Meşe ağacından yapılan kaplamalar sökülüp müzayedede satılmıştı. Onarım fonları, yıkılıp sökülme sona ermeden kuruyup gitmişti.

Martin bir zamanlar danışma kabini olarak kullanılan bölmenin etrafına yığılan döküntülerin arasından kendisine yol açıp kıvrımlı merdivenlerden yukarıya çıkmaya başladı. Merdivenlerin tepesinde durup aşağıya baktı. Binanın sokaktan girişinin kapatılıp kapıların zincirlerle birbirlerine bağlandığını gördü.

Philips Barrow anfisi diye adlandırılan yere gidiyordu. Oraya varınca, kapının üstündeki yeni levha dikkatini çekti. «BILGISAYAR BÖLÜMÜ: YAPAY AKIL KISMI.» Philips kapıyı açıp yarım daire şeklindeki salona baktı. Ders koltukları yerlerinden sökülüp kaldırılmıştı. Çeşitli

aralıklarla dizilen sıralarda türlü alet vardı. Aşağıdaki düzlükte, Philips'in odasına getirilen küçük bilgisayarın iki büyük modeli duruyordu.

Beyaz, kısa kollu gömlek giymiş genç bir adam bir elinde kaynak makinesi, diğerinde tellerle bilgisayarlardan birinin üstünde çalışıyordu.

Aşağıdan Philips'e bağırdı. «Size yardım edebilir miyim?»

Philips seslendi. «Williams Michaels'i arıyorum.»

«Daha gelmedi.» Adam elindeki aletleri bırakıp Philips'e doğru yürümeye başladı. «Haber bırakmak ister misiniz?»

«Bay Michaels'e, Dr. Philips'e telefon etmesini söyleyin.»

«Siz Dr. Philips'siniz demek. Tanıştığımıza sevindim. Ben Michaels'in ihtisas öğrencilerinden Carl Rudman.» Rudman elini parmaklıkların arasından uzattı. Philips etkileyici büyük alete bakarak genç adamın elini yakalayıp sıktı.

Martin daha önce bilgisayar laboratuvarını hiç ziyaret etmemişti. Ve bu kadar etkileyici olabileceğini düşlememişti. «Güzel bir alet,» dedi. «Bu odada bulunmak bana garip bir duygu veriyor,» diye itiraf etti. Bin dokuz yüz altmış birlerde burada tıp öğrencisiydim. Bu anfide mikrobiyoloji derslerine girerdim.»

Rudman, «Eh,» dedi. «Hiç olmazsa biz de burayı iyi işler için kullanıyoruz. Eğer tıp okulunun onarım parası suyunu çekmeseydi, bizler de belki burada yerleşemezdik. Hiç kimse olmadığından burası bilgisayar çalışmaları için çok elverişli bir yer.»

«Arofinin arkasındaki mikrobiyoloji laboratuvarları hâlâ duruyorlar mı?»

«Tabii. Aslında biz orayı bellek araştırmalarımızda kullanıyoruz. Çünkü orası tüm gözlerden saklı. Bilgisayar dünyasındaki casusluktan haberiniz olmadığına bahse girerim.»

«Haklısın.» Philips'i hastanenin içinde arayan zil çalmaya başlayınca elini uzatıp düğmeyi kapattı ve sordu. «Beyin röntgenleri okuma programı hakkında hiç bilgin var mı?»

«Tabii var. Bu bizim ilk prototip yapay akıl programımız. Hepimizin onun hakkında bilgisi var.»

«O zaman belki sen benim soruma yanıt verebilirsin. Michaels'a yoğunlukları incelerken, ayırma yapabilir miyiz diye soracaktım.»

«Tabii ayırabilirsin. Bilgisayara sorman yeterli. O alet papuçlarımızı boyamak dışında başka her işi yapar.»

Saat sekiz on beşte patoloji tam kadro çalışmaya başlamıştı. Mikroskoplarla dolu uzun tezgâhların önü asistanlarla kaynıyordu. Ameliyathanelerden donmuş parçalar az önce gelmeye başlamıştı. Martin arkadaşı Reynolds'u küçük odasında, incelediği maddelerin resmini çekebilecek fotoğraf makineli, gösterişli bir mikroskobunun başında çalışırken buldu.

Philips, «Bana bir dakikanı ayırabilir misin?» diye sordu.

«Tabii. Aslında az önce dün akşam getirdiğin parçalara bakıyordum. Onları bu sabah Benjamin Barnes bana verdi.»

Martin alayla, «Asistan çok tatlı çocuk,» dedi.

«Çok aksi huylu, fakat mükemmel bir pa-

toloji asistanıdır. Hem de onu çok severim, Yanında zayıf kalıyorum.»

«Lamların üstünde neler buldun?»

«Çok ilginç. Noröpatologlardan birisinin incelemesini istiyorum. Çünkü ben ne olduğunu anlayamadım. Fakat sinir hücreleri ya kesilip alınmış ya da çürüyüp gitmişler. Bazı yerlerde hiç, bazı yerlerde çok az yangı var. Fakat en ilginç yanı, sinir hücrelerinin bozulma durumları. Beynin yüzeyinde dikey ince sütunlar halinde çürümüşler. Ömrümde böyle bir şey görmedim.»

«Peki çeşitli leke deneylerine ne dersin. Onlar neler gösterdiler?»

«Hiçbir şey. Eğer kalsiyum veya daha ağır bir maddeyi soruyorsan hiçbiri yok.» Philips, «Yani röntgende belli olabilecek bir şey görmediğini mi söylemek istiyorsun?» diye sordu.

Reynolds, «Hiçbir şey yok,» diye yanıtladı. «Mikroskobik ölü hücreler sütunlarını görmene olanak yok. Barnes beyin sinirleri ve omurilik harabiyetinden söz ettiğini anlattı. Olanaksız. Miyelin deneylerinde değişiklik olmadı.»

«Eğer bulguları şansa bırakacak olursan, ne derdin?»

«Çok zor. Bir virüs sanırım. Fakat emin değilim. Bu çok garip bir madde.»

Philips odasına gidince, Helen'i saldırıya hazır beklerken buldu. Kadın yerinden fırlayıp elindeki telefon mesajları ve mektuplarla yolunu kesmeye çabaladı. Fakat Philips sıyrılarak kadının sağ tarafında dolaşıp onu atlattı. Denise'le birlikte geçirdiği gece tüm dış görünüşünü

değiştirmişti.

«Nerede kaldınız? Saat nerdeyse dokuz.» Helen günlük haberleri verirken, Philips masasının üstünde Lisa Marino'nun beyin röntgen filmlerini araştırıyordu. Hastane raporları ve ana beyin röntgenleri listesinin altında buldu. Filmi koltuğunun altına sıkıştırıp küçük bilgisayarın yanına gitti ve düğmesini çevirdi. Helen'nın söylediklerine kulak asmadan, istediği bilgileri daktilo etmeye başladı. Makineye yoğunluk değişikliklerini ayırarak vermesini söyledi.

Helen, «Dr. Goldblatt'ın sekreteri iki kez telefon etti. Gelir gelmez hemen aramanızı istiyorlar,» dedi.

Baskı makinesi harekete geçti. Ve Martin'e dijital ya da birbirine benzer açıklamalarını istediğini sordu. Philips ne istediğini bilmediği için her ikisini de sordu. Baskı makinesi filmi içeriye koymasını söyledi.

Helen hâlâ konuşuyordu. «Bir de Dr. Clinton Clark yani jinekoloji bölüm başkanının sekreteri değil de kendisi telefon etti. Çok öfkelenmiş gibi bir hali vardı. Telefonunuzu bekliyor. Bay Drake'i de aramanız gerek.»

Baskı makinesinden rakkamlarla dolu sayfa sayfa kâğıtlar dışarıya çıkarmaya başladı. Philips artan bir şaşkınlıkla bakıyordu. Sanki küçük makine sinir krizine tutulmuş gibiydi.

Helen makinenin gürültüsüyle yarışa geçmek için sesini yükseltti. «Williams Michaels telefon edip özür diledi. Bilgisayar laboratuvarına bu sabah yaptığınız sürpriz ziyarette sizi kaçırdığına üzülmüş. Tekrar telefon etmenizi istiyor. Huston'dan nöroradyoloji kürsüsüne

başkanlık etmenizi isteyen kişiler yine aradılar. Kararınızı bugün vermeniz gerekiyormuş. Durun bakalım daha neler var.»

Helen elindeki haber notlarını karıştırırken, Philips bilgisayarın çıkardığı anlaşılmaz dijital rakkamlarla dolu kâğıtları topluyordu. Sonunda makine rakkam yazmaya son verdi. Ve çeşitli alanları harflerle kodlanmış, beyin şeması çizmeye başladı. Philips elindeki şemanın harf kodlarıyla rakkamlar yazılı listeyi karşılaştırınca, beynin ilgi duyduğu alanlarındaki yoğunluk değişikliklerini bulacağını anladı. Fakat makine yazmaya devam ediyordu. Sonra beynin çeşitli şekillerde alanlarının şemalarını çizip, grinin çeşitli tonlarındaki yoğunluk değerlerini belirtti. Bu karşılaştırmalı bilgilere bakıp yoğunluk değişimlerini incelemek daha kolaydı.

Helen, «Bugün ikinci anjiyo odası yeni film yükleme aleti takılıncaya dek çalışmayacak,» dedi.

Bu sırada Philips, Helen'in söylediklerinin bir kelimesini bile dinlemiyordu. Elindeki raporları karşılaştırınca, anormal alanların ve yoğunluk değişikliklerinin tüm beynin üstündeki normal alanlardan daha az bir bölüm kapladığını gördü. Ve çok şaşırdı. Çünkü değişmeler çok hafif oldukları halde. Martin yoğunluğun çok yaygın olduğunu düşünerek yanılmıştı. Dijital rapora bakınca, Philips yanılgısının nedenini buldu. Dijital formda, birbirine komşu birimlerin arasındaki değerlerde büyük atlamalar gördü. Bu yüzden röntgenleri incelerken, kalsiyum zerrecikleri ya da başka yoğun maddelerin varlığını düşünmüştü. Fakat makine, kendisine, anormal alanların bütün beyin sahasında, yo-

gunlukları az ve normal dokulardan daha yumuşak olduğunu söylüyordu. Yani röntgen ışınları bu alanlardan çok kolay geçebilirdi. Philips patolojide gördüğü ölü sinir hücrelerini düşündü. Fakat onlar röntgen ışınlarının emilmesini etkileyecek kadar güçlü değillerdi. Bu Philips'ın açıklığa kavuşturamadığı bir gizemdi.

«Şuna bak,» Elindeki dijital raporu Helen'e gösteriyordu. Helen bakıp başını sallayarak, «Onun anlamı nedir?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Yalnız...» Martin cümlesinin yarısında sustu.

«Yalnız ne?» diye Helen sordu.

«Bana bir bıçak bul. Nasıl olursa olsun.» Philips çok heyecanlı görünüyordu.

Helen fıstık yağı kavanozunun yanından bıçağı alırken, patronunun garip davranışlarını merak ediyordu. Odadan içeri girince, gördüğü manzara karşısında dili tutuldu. Philips fomal dolu kavanozun içinden insan beynini eline alıp gazete kâğıdının üstüne koyuyordu. Röntgen gösterge makinesinin ışıkları beynin kıvrımlarının üstüne yansıyordu. Midesi kalkan Helen kusmamaya çalışarak Philips'in beynin arka tarafından bir parça örnek kesmesine baktı. Sonra beynin geri kalan kısmını formalin içine koyan Philips, eline gazete kâğıdına sarılı parçayı alıp kapıya doğru yürüdü.

Philips'in gittiğini gören Helen, «Dr. Thomas'ın karısı sizi, omurilik kanalı filmi çekilmek üzere röntgen odasına bekliyor,» diye, arkasından bağırdı.

Martin yanıt bile vermedi. Hızla koridorun aşağısındaki karanlık odaya doğru yürüdü. Göz-

leri kırmızı ışığa alışana dek birkaç dakika bekledi. Karanlıkta rahatça görmeye başlayınca, kullanılmamış bir röntgen filmi çekip beyin parçasını üstüne koydu ve kutunun içine yerleştirdi. Kutunun ağzını bantla sıkıca yapıştırıp üstüne, «Açılmamış film. Kutunun kapağını açmayın. Dr. Philips» diye yazıp etiketi yapıştırdı.

*
**

Denise sabahleyin radyoloji konferansından çıkınca, jinekoloji kliniğine telefon etti. Klinikte çalışan personeli ayağa kaldırmamak için doktor olduğunu söylememeye karar verdi. Kendisini üniversite topluluğundan birisi diye tanıttı. Danışmanın kendisini uzun süre bekletmesine hayret etti. Sonra telefona yanıt veren kişinin, klinikte randevu vermeden önce öğrenmek istediği bilgiler ve gösterdiği ilgi Denise'i çok etkilerdi. Genel sağlık, hatta nörolojik durumunu ve jinekolojik tarihçesini öğrenmekte ısrar ettiler.

Sonunda telefondaki kadın, «Sizi görmekten mutluluk duyacağız. Aslında bugün öğleden sonra size randevu verebiliriz,» dedi.

Denise, «Bugün hiç vaktim yok,» dedi. «Yarın sizin için nasıl?»

Kadın, «Iyi,» dedi. «Saat on bire çeyrek kala suları nasıl?»

Denise, «Mükemmel,» dedi. «Telefonu kapattıktan sonra Martin'in klinikten neden şüphelendiğini düşündü. Kendi ilk izlenimi çok olumluydu.

*
**

Çektiği belkemiği röntgenini göstergesine takan Philips, filmin üstüne eğilip ortopedi operatörünün Bayan Thomas'ın sırtına neler yaptığını anlamaya çalıştı. Sanki kadının belkemiğinin dördüncü omurgasında ilerlemiş disk kayması vardı.

Tam o sırada Philips'in oda kapısı ansızın açıldı. Ve Goldblatt ateş püskürerek içeri girdi. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmiş, gözlükleri burnun üstüne düşmüştü. Martin adamın yüzüne aldırmadan bakıp başını önündeki işine eğdi.

Umursanmaması Goldblatt'ın öfkesini iyice beynine çıkardı. «Küstahlığına hayret ediyorum,» diye kükredi.

«Sanırım kapımı çalmadan odamdan içeri siz daldınız, efendim. Ben sizin ofisinize saygı gösteriyordum. Ve sizden aynı davranışı beklemek de en doğal hakkım.»

«Ozel mallara karşı son zamanlardaki davranışlarınız size karşı böyle bir nezaketi gerektirmiyor. Mannerheim sabahın köründe çığlıklar atarak bana telefon edip araştırma laboratuvarından bir örnek çaldığını haber verdi. Doğru mu?»

Philips, «Odünç aldım,» dedi.

«Tanrım. Odünç almış,» diye Goldblatt bağırdı. «Ve dün de morgdan bir kadavrayı ödünç aldın. Philips, sana ne oldu? Mesleğini intihara mı sürüklemek istiyorsun? Eğer öyleyse bana söyle. Ikimiz için de bu Sorunu çözümlemek daha kolay olur.»

Philips mahsustan sakin davranarak sordu. «Hepsi bu kadar mı?»

«Hayır. Hayır hepsi bu kadar değil.» diye

bağırdı. «Clinton Clark jinekoloji kliniğindeki en iyi asistanlarından birini hırpaladığını söyledi. Philips, çıldırdın mı? Sen bir nöroradyolojistsin. Eğer bu denli yeteneğin olmasaydı, şimdiye dek kulağından tuttuğum gibi seni fırlatır atardım.»

Philips yanıt vermedi.

«İşin kötü yanı,» diye Goldblatt sözlerine devam etti. «Çok yetenekli, olağanüstü bir nöroradyolojistsin. Bak Martin, bir süre kimseyle takışmamanı istiyorum. Olur mu? Mannerheim'in baş belâsı olduğunu biliyorum. Ondan uzak dur. Ve Tanrı aşkına, laboratuvarından da uzak dur. Herif oraya kimsenin ayak basmasını istemiyor. Hele gece yarısı usulca girildiği için kıyamet kopar iyor.»

Odaya girdiğinden beri Goldblatt ilk kez gözlerini dağınık odanın içinde gerdizdi. Ve inanılmaz karışıklığı görünce ağzı bir karış açık kaldı. Dönüp bir dakika kadar hiç konuşmadan Philips'in yüzüne baktı.

«Geçen hafta çok iyiydin. Fevkalâde çalışıyordun. Başından beri zamanla bu bölümü yönetmek için eğitiliyorsun. Senin yine eski Martin Philips olmanı istiyorum. Son günlerdeki davranışlarını ve odanın bu halini anlayamıyorum. Fakat sana şu kadarını söyleyeyim. Eğer kendini toparlamazsan, başka bir iş aramanı öneririm.»

Goldblatt topuklarının üstünde dönüp odadan dışarı çıktı. Philips adamın arkasından sessizce bakakaldı. Gülmek mi, öfkelenmek mi gerektiğini bilmiyordu. Bağımsızlığını düşünürken, işinden kavulma fikri dehşet vericiydi. Sonunda Martin kendisine yöneltilen eleştiri kasır-

gasının içine düşmüştü. Bölümün içinde koşuşturup gündelik vakaları denetledi, gerektiğinde önerilerde bulundu. O sabah çekilen bütün filmleri okudu. Sonra hastanın ameliyat olmasının gerekmediğini açıkça belirten çok zor bir sol beyin anjiyogramını kendi eliyle yaptı. Tıp öğrencilerini bir araya toplayıp herkesin dikkat derecesine göre, ya tümüyle akıllarını karıştırıp ya da kendisine hayran bırakarak, Bilgisayar Beyin Tomografisi konusunda ders verdi. Bunların arasında son birkaç gün içinde yığılan mesajlara ve mektuplara yanıtlar vererek Helen'i akşama kadar çalıştırdı. Bütün bu işlere ek olarak kâtiplerden birine odasındaki beyin röntgenlerini sistemli bir şekilde yerleştirtti. Ve böylece o gün öğleden sonra saat üçte, altmış kadar eski beyin röntgen filmlerini bilgisayara okutup sonuçları karşılaştırınca, programın fevkalâde işlediğini anladı.

Saat üç buçukta başını odasının kapısından dışarı uzatıp Helen'e, Kristin Lindquist'in telefon edip etmediğini sordu. Kadın 'hayır' anlamında başını salladı. Röntgen odalarına doğru yürüyüp Kenneth Robbins'e genç kadının gelip gelmediğini sordu. Buradan da aldığı yanıt hayırdı.

Saat dörtte Philips bilgisayarda altı eski film daha okumuştu. Ve makine filmlerin birinde lifli tümörler meydana getirecek kireçlenme izlerine rastlayınca, Philips'ten daha yetenekli bir radyolog olduğunu bir kez daha kanıtladı. Philips filmi eline alıp inceleyince, makineye hak verdi. Röntgeni bir kenara koyup Helen'in hastayı araştırıp bulmasını istedi.

Saat dördü çeyrek geçe Philips dayanama-

yıp Kristin Lindquist'in telefon numarasını çevirdi. İkinci çalışta kızın oda arkadaşı yanıt verdi.

«Dr. Philips, özür dilerim ama bu sabah Metropolitan Müzesine gittiğinden beri Kristin'i görmedim. Hiç âdeti olmadığı halde saat on bir ve birdeki derslerini de kaçırdı.»

Philips, «Onu bulmaya çalışıp benim aradığımı söyler misiniz?» dedi.

«Tabii. Açıkçası biraz merak ediyorum.»

Saat beşe çeyrek kala Helen o gün yazılan mektupları imzalaması için Philips'e getirdi. Evine giderken postaya atacaktı. Beş buçuğu biraz geçe Denise **geldi.**

Gözlerini beğeniyle odanın içinde dolaştırıp, «İşler biraz düzene girmiş gibi,» dedi.

«Sadece gösteriş,» Philips'in elindeki filmi laser izleyicisi yutarcasına kapıp aldı.

Odasının kapısını kapatıp Denise'i sıkıca kucakladı. Kızı kollarının arasından bırakmak istemiyordu. Sonunda kollarını gevşetince, Denise başını kaldırıp yüzüne baktı. «Vay canına, bunu hak edecek ne yaptım?»

«Bütün gün seni ve dün geceyi düşündüm.» O sabah Goldblatt'ın içinde uyandırdığı güvensizliği anlatıp kadınla dertleşmek istiyordu. Denise'in bütün ömrü boyunca yanında kalıp yaşamını paylaşmasını istediğini söylemek arzusunu duyuyordu. Işin kötü yanı, şimdiye dek bu konuları düşünecek zaman bulamamıştı. Ve kadının yanından ayrılmak istemediği halde, bir süre daha yalnız kalmayı yeğliyordu. Denise kendisi için akşam yemeği pişirmeye söz verdiğini anımsatınca, Philips tereddüt etti. Kızın incindiğini görerek, «Bak ne düşünüyorum,»

dedi. «Eğer bu filmleri bir an önce okumaya başlayabilirsem, belki cumartesi gecesi adaya gidebiliriz.»

Denise neşelenmişti. «Harika olur. Bugün jinekoloji kliniğine telefon edip yarın öğleye doğru randevu aldım.»

«Çok iyi. Kiminle konuştun?»

«Bilmiyorum. Fakat çok naziktiler ve bana yardımcı olabilecekleri için gerçekten sevindiler. Bak, eğer işini erken bitirebilirsen, yine bana gelir misin?»

*
**

Denise gittikten yarım saat sonra Michaels geldi. Philips'in büyük bir coşku içinde programın üstünde çalışmaya başladığını görünce çok sevindi.

Martin, «Umutlarımı aşıyor,» dedi. «Şimdiye dek tek bir hata yapmadan bütün filmleri okudu.»

Michaels, «Harika,» dedi. «Belki tahminlerimizden çok daha ilerideyiz.»

«Gerçekten öyle gözüküyor. Eğer böyle devam ederse, sonbaharın başlarında ticari amaçlara uygun bir sistemi piyasaya çıkarabiliriz. Ve yıllık radyoloji seminerinde sırrımızı açığa çıkarırız.» Philips patlayacak bombanın düşünü kurmaya başladı. Ve o sabah mesleğinde duyduğu güvensizliği çok gülünç buldu.

Michaels yanından ayrıldıktan sonra Philips çalışmalarına devam etti. Makineye eski filmleri verme işini geliştirip okumayı daha hızlı yapmaya başladı. Fakat çalışırken, Kristin Lindquist'in birdenbire ortadan kaybolmasına

rahatsız olmaya başladı. Kızın sorumsuzluğuna duyduğu öfkenin yerini, içinde gittikçe artan sorumluluk duygusu almaya başladı. Eğer birkaç röntgen filmini almak istediği bu genç kadın da birdenbire ortadan yok olduysa, bunu rastlantıya bağlamak ahmaklık olacaktı.

Saat dokuzda Martin yine Kristin'in numarasını çevirdi. Birinci zilde kızın oda arkadaşı yanıt verdi.

«Özür dilerim, Dr. Philips. Size telefon etmem gerekirdi. Fakat Kristin'i aradığım yerlerde bulamadım. Bütün gün onu gören olmamış. Polise bile telefon ettim.»

Philips telefonu kapattı. Kendi kendine, «Olamaz,» diye söylenerek gerçeği yadsımaya çalışıyordu. Olamazdı... Marino, Lucas, McCarthy, Collins ve şimdi de Lindquist. Hayır. Olamazdı. Akla ve doğaya aykırıydı. Birdenbire Sağlık Merkezi kayıt bölümünden kendisini aramadıklarını anımsadı. Telefonu açınca, karşı tarafın dördüncü zilde yanıt vermesine hayret etti. Olaya bakan kadın o gün saat beşte ayrılmış ve ertesi sabah sekizden önce gelmeyecekti. Ve Philips'e yardımcı olabilecek başka hiç kimse de yoktu. Öfkeyle telefonun almacını çarpıp kapattı.

Taburesinden kalkarak odanın içinde dolaşmaya başladı. Ansızın durup «Tanrı belasını versin!» diye bağırdı. Kutunun içine koyduğu McCarthy'nin beyin parçalarını anımsamıştı.

*
**

Karanlık odada, teknisyenin Acil Servis için çektiği filmlerin banyo edilmesini bekledi. Mar-

tin fırsat bulur bulmaz dolabı açıp filmi ve kuruyan beyni dışarı çıkardı. Elindeki kurumuş örneği ne yapacağını bilemeden bir süre odanın ortasında durdu. Sonra çöp tenekesine attı. Filmi de developara verdi.

Koridora çıkıp filmin dışarı çıkacağı yarığın önünde beklerken, Kristin'in ortadan kaybolusunun başka bir rastlantı olup olmadığını düşündü. Peki ya rastlantı değilse ne anlama geliyordu? Daha önemlisi ne yapabilirdi?

Tam o sırada röntgen filmi tepsinin içine düştü. Martin filmin tümüyle boş çıkacağını bekliyordu. Fakat göstergeye takınca şaşırıp kaldı. «Ulu Tanrım!» Ağzı hayretten bir karış açılmıştı. Filmin üstünde, beyinden kestiği parçanın şeklinde şeffaf bir alan vardı. Philips bunu yalnız tek nedenin meydana getireceğini biliyordu. O da radyasyondu. Röntgen filmlerinde görülen yoğunluk değişikliklerine belirli orandaki radyasyonlar neden olmuştu.

Philips nükleer tıp merkezine gelene dek koştu. Laboratuvardaki elektron makinesinin yanında aradığını buldu: Radyasyon göstergesi ve kocaman, başı kurşunlu bir depolama kutusu. Kutuyu kaldırıp taşıyabilirdi ama elinde götürmek istemiyordu, böylece tekerlekli sedyenin üstüne yerleştirdi.

Once kendi odasına uğradı. Içinde beyin örneği olan kavanoza elini sürmek istemiyordu. Lastik eldivenlerini giyip kavanozu kurşunlu kutunun içine koydu. Sabahleyin beyin parçalarını sardığı gazeteyi arayıp buldu ve onu da kutunun içine yerleştirdi. Hatta dışarı çıkıp beyinden parça kestiği bıçağı bile bulup kutunun

içine attı. Sonra elindeki radyasyon gösterge makinesiyle odasını araştırdı. Temizdi.

Philips karanlık odaya gidip çöp kutusunun içindekileri de kurşunlu kutunun içine doldurdu. Sonra çöp sepetinin içini göstergeyle araştırıp denetledi. Ofisine dönünce lastik eldivenlerini çıkararak kutunun içine atıp ağzını sıkıca mühürledi. Odasının içini tekrar radyasyon göstergesiyle tarayıp çok az oranda radyasyon bulduğuna sevindi. Sonra belindeki dozimetrenin içine koyduğu filmi çıkarıp inceledi. Beyin örneğinden ne oranda radyosyon aldığını ölçmek istiyordu.

Bu çılgın fiziksel uğraşmalarının arasında, Martin birbirlerinden farklı olaylar arasında başarısızca ilişki kurmaya çabalıyordu. Beş genç kadında belki de başlarının içinde ya da vücutlarının herhangi bir yerinde yüksek oranlarda radyasyon vardı... Nörolojik tanılar beyin sinirleri ve omurilik harabiyeti gösteriyordu... Hepsinin jinekolojik muayenelerinde anormal vajen tahlilleri çıkmıştı.

Philips bunları açıklayamıyordu. Fakat her olaydaki ortak durumun radyasyon olduğundan kuşkusu yoktu. Yüksek oranda genel radyasyon rahim hücrelerinde bazı değişiklikler yapabilirdi ve böylece vajen tahlilleri de anormal çıkabilirdi. Bu fikir akla yakındı. Fakat bütün vakalarda vajen tahlillerinin anormal çıkması çok garipti. Bir kez daha bu belirli garip olayları rastlantı diye açıklayamazdı. Peki, bunun açıklaması neydi?

Temizlik işlemini bitirince, Philips bir kâ-

çıdın üstüne Collins ve McCarthy'nin birim numaralarını ve jinekoloji randevularının tarihlerini yazdı. Sonra hızla radyolojinin merkez koridorundan geçip ana röntgen okuma odaları tarafına saptı. Asansöre binince, içinde kabaran endişe duygusuyla düğmeye bastı. Kristin Lindquist'in ayakta gezen saatli bir bomba olduğunu biliyordu artık. Kızın başındaki radyasyon normal bir röntgen filminde belirleniyorsa, vücunda büyük ölçüde radyasyon taşıyor demekti. Ve onu bulunca, Martin geçen haftanın esrarengiz tüm olaylarını çözeceğine inanıyordu. Benjamin Barnes'i çalışma taburesinin üstünde masasına eğilmiş oturruken bulunca şaşırdı. Patoloji asistanı belki sevimli bir kişiliğe sahip değildi ama Martin adamın işine bağlılığına saygı duydu.

Asistan, «Iki gece arka arkaya buraya gelmenin nedeni ne?» diye sordu.

Philips lafı uzatmadı. «Vajen tahlilleri.»

Barnes alayla, «Sanırım bana acele baktıracağın lamların var,» dedi.

«Hayır. Sadece bir bilgi istiyorum. Radyasyon vajen tahlillerinin anormal çıkmasını etkiler mi, öğrenmek istiyorum.»

Barnes yanıt vermeden bir süre düşündü. «Radyoterapi rahim hücrelerini etkiler ve böylece vajen tahlilleri anormal çıkabilir.»

«Eğer anormal vajen tahlillerine bakarsan radyasyonun neden olduğunu anlayabilir misin?»

Barnes, «Belki,» dedi.

Philips sözlerine devam etti. «Dün gece benim için baktığın o lamları anımsadın mı?

Beyin parçalarını. Sinir hücrelerinin ölümüne radyasyon neden olabilir mi?»

Barnes, «Pek emin değilim,» dedi. «Radyasyon teleskopik görünüme hedef alınmış. Çünkü ölü hücrelerin yanındakiler tahrip olmamışlardı.»

Philips anlamsız bir yüzle birbirine uymayan verileri bir araya getirtip sonuç çıkarmaya çalıştı. Hastaların röntgenlerde belirlenecek kadar radyasyon emmelerine karşın, hücreler düzeyinde, birisi tümüyle öldüğü halde, yanındaki bir diğeri sapasağlam kalabiliyordu.

«Sanırım. Hiç olmazsa kısa bir süre için saklanır. Ama burada değil. Banka saatleri içinde çalışan kistoloji laboratuvarında saklanırlar. Sabah saat dokuzdan sonra açılır.»

Philips içini çekerek, «Teşekkür ederim,» dedi. Hemen laboratuvara girebilir miyim, diye merak etti. Belki Reynolds'a telefon ederse izin alabilirdi. Tam kapıdan çıkarken aklına başka bir fikir geldi. «Vajen tahlillerini yaptıktan sonra, sonuçları rapora sınıflandırma düzenine göre yazarlar. Patolojiyi de tarif ederler mi?»

Barnes, «Sanırım,» dedi. «Sonuçlar bantlara alınıp saklanır. Eğer hastanın birim numarasını biliyorsan raporu okuyabilirsin.»

Philips, «Çok teşekkür ederim» dedi. «Çok meşgul olduğunuzu biliyorum. Bana ayırdığınız zaman için teşekkür ederim.»

Barnes başıyla hafifçe selam verip gözlerini tekrar mikroskobuna indirdi.

Patoloji bilgisayar terminali birkaç bölmeyle laboratuvardan ayrılmıştı. Bir iskemle çeken Philips makinenin önüne oturdu. Büyük ekranı ve yazı tuşlarıyla radyoloji bölümündeki bilgisa-

yar terminalinin bir eşiydi. Beş hastanın ismini yazdığı listeyi çıkarıp, Philips önce Katherine Collins'in adını, birim numarasını ve vajen tahlilleri kodunu yazdı. Kısa duraklamadan sonra, ekranın üstünde sanki birisi daktilo makinesiyle yazıyormuşçasına harfler belirmeye başladı. Once büyük bir hızla Katherine Collins ismini yazdı, arkasından hafif bir duraklama oldu. Sonra kızın ilk vajen tahlili yapıldığı günün tarihini verip şöyle devam etti:

ALİNAN ÖRNEKTE KATILAŞMA IYI VE LEKELER DÜZGÜN. HÜCRELER NORMAL OLGUNLAŞMA VE FARKLILAŞMA GÖSTERİYOR. ESTOREJEN ETKISI NORMAL: 0/2/80 AZ SAYIDA ORGANIZMALARI GÖRÜLMÜŞTÜR. SONUÇ: OLUMSUZ.

Philips tahlilin ilk yapıldığı tarihe bakarken, makine ikinci raporu yazmaya başladı. Tarih Philips'in listesine yazdığı tarife uyuyordu. Bilgisayarın ekranına bakıp ikinci raporu gören Philips'in hayretten ağzı açık kaldı. Gözlerine inanamıyordu. Collins'in ikinci vajen tahlilinin sonucu da olumsuzdu.

Philips ekrandaki yazıları sildi ve telaşla Ellen McCarthy'nin adını, birim numarasını ve kodunu yazıp bilgisayara verdi. Makine bilgileri yazmaya başladığı zaman, midesine kramplar girdiğini hissetti. Rapor yine aynıydı: Olumsuz.

Martin merdivenlerden aşağı inerken büyük bir şaşkınlık içindeydi. Tıpta okuduğu raporlara, özellikle de laboratuvar raporlarına inanmasını öğrenmişti. Hastaların tanıları ve doktorların görüşleri kişisel oldukları halde, rapor-

lar tarafsız bilgilerdi. Philips nasıl kendisinin ufak bir olasılıkla bazı filmleri okurken yanlış yapıp bazı noktaları atlayacağını biliyorsa, laboratuvar deneylerinde de çok az hatalar olacağına inanıyordu. Fakat küçük hatalar yapma olasılığıyla, bilerek sahte raporlar hazırlamanın arasında çok fark vardı. Birkaç kişinin bir araya gelip işbirliği yaparak düzmece raporlar hazırlaması fesatlıktı. Ve Philips bunu kendisine yapılan bir haksızlık olarak düşündü.

Masasına oturup başını ellerinin arasına aldı, gözlerini ovuşturdu. İlk tepkisi vakit kaybetmeden hastane yetkililerine telefon edip haber vermekti. Fakat bu, Stanley Drake'i araması anlamına geldiğini düşününce kararından vazgeçti. Çünkü Drake'in bu rezalete yanıtı, olayı örtbas edip gazetelerin diline düşmesini önlemek olacaktı. Polis. Aklında polisle yapacağı konuşmayı hazırladı. «Merhaba, ben Dr. Martin Philips. Hobson Universitesi, Jinekoloji Kliniğinde bazı garip olayların döndüğünü haber vermek istiyorum. Vajen tahlilleri normal çıkan kızların çoğu aldatılıyor ve raporlara olumsuz diye geçiriliyor.» Philips başını salladı. Kulağına yapacağı suçlamalar çok komik gelmişti. Hayır, polisi işe karıştırmadan önce daha sağlam bilgilere gerek vardı. Anlamı olmamakla birlikte sezgileri bu olayda radyasyonun büyük rol oynadığını fısıldıyordu. Aslında radyasyon vajen tahlillerinin anormal olmasının nedenlerini sağlayabilirdi. Ve eğer birisi radyasyonun ortaya çıkmasını istemiyorsa, vajen tahlillerini normal olarak gösterebilirdi ama bunun tersini yapamazdı.

Philips'in aklına yine ölü yıkayıcısı geldi.

Bir gece önceki verimsiz kısa görüşmelerinden sonra, Martin, adamın Lisa Marino hakkında açıklamak istemediği çok şey bildiğine inanıyordu. Belki adam yüz doları yeterli bulmamıştı. Belki teklif ettiği parayı yükseltmesi gerekti. Ne de olsa bu iş çığrından çıkmış, akademik niteliğini kaybetmişti.

Martin, Werner'i morgun içinde başarıyla kandıramayacağına inandı. Çünkü Werner etrafı ölülerle çevriliyken kendi ininde güvence içindeydi. Buna karşın Philips morgu çok sinir bozucu buluyordu. Ve inatçı olmalıydı. Philips saatine baktı. On biri yirmi beş geçiyordu. Werner'in akşamüstü dört ve gece on iki vardiyasında çalıştığı belliydi. Martin içinden gelen bir dürtüyle Werner'i evine kadar izleyip ona beş yüz dolar para teklif etmeye karar verdi.

İçini saran korkuyla Denise'in telefon numarasını çevirdi. Altı kez çaldıktan sonra kızın uykulu sesi duyuldu.

«Geliyor musun?»

Philips kaçamaklı yanıt vermedi. «Hayır. Çok önemli bir konu üstünde çalışıyorum ve çalışmaya devam edeceğim.»

«Koynumda senin için sıcak bir yer var.»

«Bu hafta sonu telafi ederim. Güzel düşler.»

Martin odasındaki dolabından koyu lacivert kayak parkasını çıkarıp giydi. Cebinde bulduğu Yunan denizci kepini de başına oturttu. Aylardan nisan olduğu halde, kuzeydoğudan esen rüzgârlar havayı soğuk ve yağışlı hale koymuşlardı.

Hastanenin Acil Servis odasından dışarıya çıkıp park yerindeki su birikintilerinin üstünden

sıçrayarak ilerlemeye başladı. Fakat yürüyüp sokağa çıkacağı yerde, ana hastane binasının köşesinden sağ tarafa sapıp Brenner Çocuk Hastanesinin kuzey yüzünün meydana getirdiği geçitten yürüdü. Yolun ucu yüz metre sonra Sağlık Merkezinin iç avlusuna açılıyordu.

Hastane binaları düzensiz yükseklikleriyle sisli gecede beton vadinin etrafında yükselen sarp tepeler gibi gökyüzüne doğru uzanıyorlardı. Sağlık Merkezi düşüncesizce hazırlanan bir plana göre, sivri sivri binalardan oluşmuştu. Avluya uzanan yamru yumru çıkıntılardan ve düzensiz açılardan bu gerçek açıkça ortaya çıkıyordu. Philips Goldblatt'ın ofisinin çıkıntısını tanıyınca, nerede olduğunu kestirebildi. Bulunduğu yerden iki yüz, üç yüz metre ilerde morgun derinliklerine inen platformu bulacağını biliyordu. Hastane ölülerle olan ilişkisini ilan etmekten hoşlanmadığı için morgu gözlerden uzak, cesetlerin siyah cenaze arabalarına gizlice nakil edebilecekleri bir köşeye yerleştirmişti.

Martin duvara dayanıp ellerini ceplerine soktu. Ve Kenneth Robbins'in eline tutuşturduğu Lisa Marino'nun röntgenlerinden bu yana gelişen karışık olayları tekrar gözden geçirmeye başladı. Her şey başlayalı daha iki gün olduğu halde, sanki aradan iki hafta geçmişti. Radyolojik ilk anormalliği bulduğu zaman duyduğu heyecan, şimdi derin bir korkuya dönüşmüştü. Hastanede dönen dolapları öğreneceği için âdeta dehşete düşüyordu. Sanki kendi ailesine iğrenç bir hastalık bulaşmış gibi utanıyordu. Tıp onun yaşamıydı. Eğer Kristin Lindqu-

ist'e karşı bir sorumluluk duymamış olsaydı, acaba bildiklerini unutup olayların üstünde durmazlık eder miydi? Goldblatt'ın mesleğini intihara sürüklemesi hakkında verdiği söylev hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

Werner tam saatinde dışarı çıktı. Dönüp arkasındaki kapıyı sıkıca kapattı. Philips öne doğru eğilip gözlerine vuran hafif ışığa elleriyle siper yapıp adamın gerçekten Werner olup olmadığına baktı. Adam morgtaki giysilerinin yerine, şimdi koyu renk bir kostüm, beyaz gömlek giyip kravat takmıştı. Martin ölü yıkayıcıyı gece butiğini kapatan başarılı bir tüccara benzetip Werner'deki değişikliğe hayret etti.

Adamın morgun havasında korkunç görünen sıska, kasvetli yüzünde, şimdi âdeta soylu bir ifade vardı.

Werner dönüp bir an duraksadı. Avcunu açıp yağmur yağıyor mu diye kontrol etti. Yağmadığını anlayınca, sokağa doğru yürümeye başladı. Sağ elinde siyah bir evrak çantası taşıyordu. Büyük sol kolunda sıkıca sardığı şemsiyesi sallanıyordu.

Uzakça bir mesafeden adamı izleyen Martin, Werner'in garip bir yürüyüşü olduğuna dikkat etti. Topallamıyordu. Sanki bir bacağı diğerinden daha güçlüymüş gibi garip şekilde zıplayarak yürüyordu. Fakat düzgün bir tempoyla, hızlı adımlarla yürüyordu.

Werner, Broadway'in köşesini dönüp yeraltı trenine giden merdivenleri inmeye başlayınca, Martin adamın hastanenin yakınında oturmadığını anladı. Adımlarını hızlandırıp aradaki mesafeyi kapattı ve merdivenleri ikişer ikişer inmeye başladı. Önce Werner'i göremedi. Herhal-

de adamın abonmanı vardı. Philips telaşla bir bilet alıp turnikeden geçti. Aşağı inen asansör boştu. Philips orta kata çıkan yolcu platformuna doğru itişe kakışa yürüdü. Tam köşeyi dönerken, Werner'in kentin aşağı bölümüne giden platformun merdivenlerine doğru yürüyüp gözden kaybolduğunu gördü.

Çöp kutusundan bir gazete çeken Philips okuma numarası yaptı. Çünkü Werner kendisinden otuz adım ötede, açılır katlanır plastik iskemlelerin birisine oturmuş, «Satrançta Oyuna Başlama Hamleleri» adlı kitabını okuyordu. Yeraltı istasyonlarının solgun ışığı altında Philips adamın giysilerini dikkatle inceledi. Kostümü koyu lacivertti. Ceketinin yanlarında iki yırtmaç vardı. Kısacık kesilmiş saçlarını yeni fırçaladığı belliydi. Güneş yanığı çıkık elmacık kemikli yüzüyle Prusya generallerine benziyordu. Görünüşünü bozan tek şey eski püskü, boyası gitmiş ayakkabılarıydı.

Hastane vardiyasının değişme saati olduğundan yeraltı tren istasyonu hemşireler, hademeler ve teknisyenlerle kaynıyordu. Kentin aşağı bölüme giden tren istasyona gelince, Werner yerinden kalkıp vagonlardan birine bindi. Philips de peşinden adamı izledi. Ölü yıkayıcısı elindeki evrak çantasını bacaklarının arasına yerleştirip derine gömülü küçük gözlerini sayfaların üstünde telaşla dolaştırarak bir heykel gibi dimdik oturuyordu. Philips adamdan epeyce uzakta polyester giysili yakışıklı bir İspanyolun karşısına oturdu.

Her durakta Martin inmeye hazırlanıyor ama Werner yerinden kımıldamıyordu. Elli Dokuzuncu Sokağı geçerlerken Martin endişelen-

meye başladı. Belki adam dosdoğru evine gitmiyordu. Martin bu olasılığı düşünmemişti. Kırk Ikinci Sokakta ölü yıkayıcısının peşine takılınca biraz rahatladı. Şimdi artık Werner'in evine gidip gitmemesi sorun değildi. Fakat ortaya başka bir sorun çıktı. Adam gittiği yerde kaç saat kalacaktı. Philips sokağa ulaştığı zaman cesaretini yitirmiş, kendini budala gibi hissediyordu.

Gece kuşları tam takım sokağa dökülmüşlerdi. Vaktin geç, havanın soğuk ve rutubetli olmasına rağmen, Kırk Ikinci Sokak bir ışık seli gibi yanıyordu. Garip giyimli Werner pornografik sinemaların ve kitapçı dükkânlarının önünde biriken insanlara aldırmadan yürümeye devam ediyordu. Cinsel sapıkların bu garip dünyasına alışkın görünüyordu. Oysa Philips için görünüm çok başkaydı. Sanki bu yabancı dünya, Werner'i gözden kaybetmeden izlerken, ilerlemesini kesmek istiyordu. Philips eğilip bükülerek, bazen üstüste yığılan insan gruplarına çarpmamak için yaya kaldırımından sokağa inip yürümesine devam ediyordu. Önünde yürüyen Werner'in birdenbire yetişkinler için kitap satan bir dükkâna girdiğini gördü.

Martin dışarıda durdu. Werner'e ve giriştiği bu saçma işe bir saat zaman tanıyordu. Eğer adam o saat içinde evine dönmezse, Martin başladığı işi bırakmaya karar verdi. Werner'i sokakta beklerken, kadın tacirlerine, sokak satıcılarına, dilencilere iyi bir hedef olduğunu anladı. Etrafında yüzlerce adam kaynıyor ve hepsi ısrarla bir şeyler istiyorlardı. Onların ellerinden kurtulmak için, kararını değiştirip dükkândan içeri girdi.

Tam içerde, tavana yakın balkon gibi çıkıntının içinde, saçları leylak renkli, yüzü sert çizgili bir kadın oturmuş, aşağıya Philips'e bakıyordu.

Mor halkalı gözlerini utanmaz bir arsızlıkla Martin'in vücudunda dolaştırdı. Martin bakışlarını kadının gözlerinden kaçırdı ve tanıdığı birisinin kendisini böyle bir yerde görmesinden utanarak en yakın kitap bölmesine yürüdü. Werner ortalarda yoktu.

Kollarını gevşekçe sallayan bir müşteri yanından geçerken, Philips'in arkasına sürtündü. Martin adam yanından geçtikten sonra ne olduğunu anladı. Ve midesi bulandı. Nerdeyse avaz avaz bağıracaktı. Fakat ilgiyi üstüne çekmek en son istediği şeydi.

Werner'in kitap raflarının ve dergi kümelerinin arkasında gizlenmediğinden emin olabilmek için dükkânın içinde dolaştı. Kuş yuvasında oturan saçları leylak renkli kadın, Philips'in tüm hareketlerini gözleriyle izliyordu. Martin şüpheyi üstüne çekmemek için eline bir dergi aldı. Fakat ağzı yapışık plastik bir torbanın içinde olduğunu görünce tekrar aldığı yere bıraktı. Derginin kapağında iki adam akrobatik hareketlerle çiftleşiyorlardı.

Birdenbire Werner dükkânın arkasındaki kapıdan dışarı çıktı. Şaşkına dönen Philips'in yanından yürüyüp geçti. Philips hemen eline pornografik video kasetlerini alıp bakmaya başladı. Fakat Werner sanki gözlerinin yanına siperlik takmışçasına etrafına bakmadan dimdik yürüyüp geçti. Bir saniye içinde dükkândan dışarı çıktı.

Martin, Werner'i gözden kaçırmayacak ka-

dar dükkânın içinde oyalandı. Adamı takip ettiğinin anlaşılmasını istemiyordu. Dükkândan dışarı çıkarken, balkon gibi yerde oturan kadın aşağıya eğilip kapıdan çıkışını izledi. Kadın bir işler çevirdiğini anlamıştı.

Sokağa çıkan Martin, Werner'in bir taksiye atladığını gördü. Bunca zahmetten sonra adamı elinden kaçırmaktan korkan Philips, sokağın köşesine fırlayıp çılgın gibi elini sallayarak bir taksi çağırdı. Yolun ortasında duran arabaya binmek için insanları ite kaka kendine yol açtı.

Philips heyecanla şoföre, «Otobüsün arkasındaki damalı taksiyi izle,» dedi.

Şoför dönüp yüzüne baktı.

Philips, «Haydi,» diye ısrar etti.

Adam omuzlarını silkip arabayı vitese taktı. «Sen polis misin?»

Martin yanıt vermedi. Ne kadar az konuşursa o denli iyi olacağını hissediyordu. Werner Elli Ikinci Sokakta arabadan inince, Martin de az ötede taksiyi savdı. Köşeden yüz adım uzaktaki bloğun sonuna koşarak gitti. Werner üç kapı ilerdeki dükkândan içeri girdi.

Caddeyi geçen Martin karşısında «Cinsel Yardım» yazan dükkâna baktı. Burasının Kırk Ikinci Sokaktaki kitapçı dükkânından çok değişik görünümü vardı. Dışı çok tutucu bir havayla döşenmişti. Philips etrafına bakınınca, dükkânın, antikacıların, şık butiklerin ve pahalı restoranların arasında yer aldığını anladı. Apartmanların da orta halli ailelere ait olduğu belliydi. Burası iyi bir mahalleye benziyordu.

Werner, elini onun omzuna koymuş gülerek konuşan bir adamla birlikte kapının önünde belirdi. Yola koyulmadan önce gülümseyip adamın

elini sıktı ve İkinci Caddeye doğru yürümeye başladı; Philips de adamı gözden kaybetmeden peşine takıldı.

Eğer Werner'in bunca dükkâna uğrayacağını bilseydi ardına düşmezdi. Yolculuğun bir an önce sona ermesini diliyordu. Fakat Werner'in niyeti başkaydı. Üçüncü Caddeyi geçip Elli Beşinci Sokağa saptı, cam ve beton yığını bir gökdelenin gölgesine sığınan küçük bir binadan içeri girdi. Burası sanki bin dokuz yüz yirmilerin fotoğraflarını andıran bir bardı.

Kendi kendisiyle tartışan Philips, Werner'i gözden kaybetme korkusuyla içeri girmeye karar verdi. Gecenin geç saatine göre içerisinin tıklım tıklım müşteri kaynadığını görünce şaşırdı. İtiş kakış bir köşeye sıkıştı. Burası da Philips'in yabancı oldugu popüler barlardan biriydi.

Werner'i aramak için etrafta gözlerini dolaştırmaya başlayan Philips, adamın hemen solunda durduğunu görünce şaşırdı. Eline bir bira kupası almış, sarışın bir kadınla gülümseyerek konuşuyordu. Philips kepini gözlerinin üstüne kadar çekti.

Barın içindeki gürültüyü bastırmak için sarışın kız bağırarak sordu. «Sen ne iş yaparsın?»

Werner, «Doktorum,» dedi. «Patolojistim.»

Sarışın kız etkilenmişti. «Ya öyle mi?»

Werner, «İyi ve kötü tarafları olan bir meslek,» dedi. «Genellikle gece geç saatlere kadar çalışırım, ama belki bir gün birlikte bir içki içebiliriz.»

Kadın, «Çok sevinirim,» diye bağırdı.

Martin bara doğru ilerlerken, kadının kendisini nasıl bir maceraya attığını bilip bilmediği-

ni merak etti.

Bira ısmarlayıp Werner'i izleyebileceği bir yer bulduğu duvarın dibine çekildi. Martin içkisini yudumlarken, durumun saçmalığını düşünmeye başladı. Bunca yıl aldığı eğitimden sonra, gece yarısı, kendilerine arkadaş arayan insanların devam ettiği barlarda garip bir adamı takip ediyordu. Philips etrafına bakınınca, aslında Werner'in kolayca işadamlarının ve avukatların arasına karıştığını fark etti.

Sarışın kızın telefon numarasını alıp birasını bitirdikten sonra ölü yıkayıcısı bardan çıktı. Ve üçüncü Caddede başka bir taksiye bindi. Martin bindiği taksinin şoförüyle öndeki arabayı izlemesi için kısa bir tartışmaya tutuştu. Fakat sonunda beş dolar fazla verince, sorun çözümlendi.

Yolculuk sessizlik içinde geçti. Philips ani bir sağanakla belirsiz hale gelen kent ışıklarına baktı. Taksinin silecekleri çılgın gibi sağa sola bükülerek cama vuran yağmur damlalarını temizliyorlardı.

Colombus Alanından Broadway'in kuzeyini döndüler. Philips sol taraftaki Columbia Üniversitesini tanıdı. Sağanak başladığı gibi birdenbire sona erdi. Yüz Kırk Birinci Sokaktan sağa dönünce, Philips öne eğilip şoföre hangi semtte bulunduklarını sordu. «Hamilton Tepeleri,» dedi şoför. Az sonra da sola sapıp aşağıya doğru yavaşladılar.

Önlerindeki Werner'in arabası durmuştu. Philips bindiği taksinin ücretini ödeyip aşağıya indi. Amsterdam Caddesinden geçerlerken kentin yoksul bir bölümüne geldiklerini düşündüğü halde, şimdi bulunduğu mahallenin şık bir

yer olduğunu gören Philips şaşırdı. Sokağın iki yanı Rönesansın etkilerini taşıyan binalarla süslüydü. Yapıların çoğu onarılmış, diğerleri de onarılmaktaydı. Werner, Hamilton Tepelerine bakan sokağın sonundaki beyaz kireç boyalı, camları Gotik Venedik süsleriyle bezenmiş binadan içeri girdi.

Philips evin önüne vardığı zaman üçüncü katın ışıkları yanmıştı. Bina yakından bakıldığında uzaktan görüldüğü kadar iyi durumda değildi. Adiliğe kaçan lüks bir havası vardı.

Holden içeri girince, Philips doğrudan doğruya Werner'in kapısını çalıp adamı şaşırtmayacağını düşündü. Denise'in apartmanında olduğu gibi burada da her kata ait zilin bulunduğu bir levha ve kapalı bir giriş holü vardı. Helmut Werner'in adı en alt sıradan üçüncüydü.

Parmağını zilin üstüne koyan Philips bu işi sonuna kadar götürmekte tereddüt etti. Daha adama ne söyleyeceğini bile bilmiyordu. Fakat Kristin Lindquist'i düşününce, cesaretini topladı. Zile basıp bekledi.

Küçük mikrofondan gelen Werner'in sesinde heyecan seziliyordu. «Kim o?»

«Dr. Philips. Werner sana biraz para getirdim. Hem de bu kez çok para.»

Kısa bir sessizlik oldu. Martin kalbinin atışını duyuyordu.

«Yanında başka kim var?»

«Kimse yok.»

Çatlak bir zil sesi bir zamanlar gösterişli bir yer olan holün içinde çınladı. Philips kapıyı itip açtı. Üçüncü kata çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Kattaki tek dairenin kapısının arkasındaki çift kilitlerin açıldığını duydu.

Kapı hafifçe aralandı ve evin içindeki ışık Philips'in yüzüne vurdu. Werner'in çukura kaçmış gözlerinden birinin kendisine baktığını gördü. Adamın tek kaşı duyduğu hayretten havaya kalkmıştı. Sonra kapının ardındaki zinciri çıkarıp kapıyı ardına kadar açtı.

Martin hızla içeri girince, Warner çarpışmamak için zorla geriye kaçtı. Martin odanın ortasına gelince durdu.

Sesine elinden geldiğince otoriter bir ton vererek, «Dostum, para ödemekten çekinmiyorum ama önce Lisa Marino'nun beyninin nereye kaybolduğunu bilmeliyim,» dedi.

Werner'in elleri ritmik bir hareketle açılıp kapanıyordu. «Sen ne kadar ödemek istiyorsun?»

Philips, «Beş yüz dolar,» dedi. «Söylediği miktarın yeterince cazip olmasını diliyordu.

Werner'in ince dudakları gerildi ve gülümsedi. Adamın yanaklarında derin çizgiler meydana geldi. Küçük kare dişleri ortaya çıktı.

Werner, «Yalnız geldiğine emin misin?» diye sordu.

Philips başını salladı.

«Para nerde?»

«İşte burada,» Philips göğsünün sol tarafına vurdu.

Werner, «Pekâlâ,» dedi. «Bilmek istediğin nedir?»

Philips, «Her şeyi anlat,» dedi.

Werner omuzlarını silkti. «Çok uzun bir öykü.»

«Zamanım var.»

«Bir şeyler yiyecektim. Sen de yemek istermisin?»

Philips başını salladı. Midesi sinirden taş gibiydi.

«Nasıl istersen.» Werner ayağa kalktı ve kendine özgü sıçramasıyla yürüyüp mutfağa gitti. Philips gözlerini telaşla dairenin içinde dolaştırıp adamın peşine takıldı. Duvarlar bir cins kadifeyle kaplıydı. Möbleler Viktorya devrinin çizilerini taşıyordu. Odanın, tepeden sallanan tek Tiffany avizesinden yansıyan loş ışıklar altında ağır ve şık bir görünümü vardı. Sehpanın üstünde Werner'in evrak çantası, çantanın içinden çıkarıldığı anlaşılan Poloroid bir fotoğraf makinesi ve bir deste resim duruyordu.

Küçük mutfakta bir evye, minik bir fırın ve buzdolabı vardı. Werner dolabı açıp içinden bir sandviç ve bira çıkardı. Evyenin altındaki gözden bir açacak çıkarıp biranın kapağını açtı ve açacağı tekrar aldığı yere koydu.

Elinde tuttuğu birayı havaya kaldırıp Werner sordu. «İçki ister misin?»

Philips başını salladı. Ölü yıkayıcısı mutfaktan çıkınca, Philips yine onun peşine takıldı. Yemek odasında Werner masanın üstündeki evrak çantasını ve Poloroid fotoğraf makinesini bir kenara itip Martin'e oturmasını işaret etti. Ölü yıkayıcı birasından kocaman bir yudum aldı ve elindeki şişeyi masasının üstüne koyarken yüksek sesle geğirdi. Adam işi ağırdan aldıkça Philips kendine olan güvenini yitiriyordu. İlk anda yarattığı şaşkınlığın etkisi kaybolmuştu. Ellerinin titremesi görülmesin diye dizlerini üstü-

ne koydu. Gözleri Werner'in üstüne dikilmiş, her hareketini izliyordu.

Werner, «Hiç kimse ölü yıkama maaşıyla geçinemez,» dedi.

Philips başını sallayıp bekledi. Werner sandviçinden bir lokma ısırdı.

Werner ağzında lokmasını çiğnerken, «Benim eski bir ülkeden geldiğimi biliyor musun? dedi. «Romanya'dan geldim. Çirkin bir öyküdür... Naziler ailemi öldürdüler ve beni beş yaşında Almanya'ya götürdüler. Işte ta o zaman Dachau'da cesedlerle oyalanmaya başladım...» Werner ailesinin nasıl öldürüldüğünü, toplama kamplarında kendisine nasıl davrandıklarını en ince ve korkunç ayrıntısına dek anlatmaya devam etti. Iç karartıcı öykü uzadıkça uzadı ve Werner, Martin'in tek bir soru sormasına fırsat vermedi. Philips çoğu kez tüyler ürpertici öyküyü kesip bir şeyler sormak istedi, ama Werner anlatmakta ısrar etti. Philips adamın amacının ne olduğunu anlamıştı. Martin'nin direncini ateşin önünde eriyen mum gibi kırmak istiyordu.

«Sonra Amerika'ya geldim,» dedi. Ve ağzını şapırdatarak birasını bitirdi. Iskemlesini geri itip mutfağa bir şişe bira almaya gitti. «Dinlediği öyküden uyuşan Philips oturduğu yerden adama bakakaldı. Werner evyenin altındaki çekmeceyi açarken, «Tıbbiyenin morgunda kendime bir iş buldum,» diye seslendi. Şişe açacağının altında bazı otopsi bıçakları vardı. Werner bunları otopsilerin mermer masalarda yapıldığı günlerden yürütmüştü. Bıçaklardan birini yakalayıp sivri ucu aşağı gelecek şekilde ceketinin kolunun içine sakladı. «Fakat aylığımdan başka paraya gerek duyuyordum.» Bira şişesini açıp

açacağı yerine bıraktı. Çekmeceyi kapatıp masanın başına döndü.

Martin, «Ben sadece Lisa Marino hakkında bilgi istiyorum,» dedi. Werner'in öyküsünü dinlerken fiziksel yorgunluğunu anlamıştı.

Werner, «Şimdi oraya geliyorum,» dedi. Yeni birasından bir yudum alıp masanın üstüne bıraktı. «Anatomi bugün olduğundan daha popülerken, morgun dışında ek para kazanmaya başladım. Bir sürü küçük şey vardı. Sonra aklıma resim fikri geldi. Onları Kırk Ikinci Sokakta satıyorum. Yıllardır bu işi yaparım.» Werner kollarından birini sallayıp evinin içini gösterdi.

Philips gözlerini loş ışıklandırılmış odanın içinde gezdirdi. Kırmızı kadife kaplı duvarlara asılı resimlerin farkına varmamıştı. Şimdi dikkatle bakınca, resimlerin kadın cesetlerinden çekilen iğrenç, mide bulandırıcı resimleri gördü. Philips yavaşça arsızca sırıtan Werner'e baktı.

«Lisa Marino en güzel modellerimden biriydi,» dedi. Masanın üstünde duran resim destesini alıp Philips'in kucağına fırlattı. «Şunlara bak. Özellikle Ikinci Caddede su gibi para getiriyorlar. Sen keyfine bak. Ben tuvalete gideceğim. Bira hemen çişimi getirir.»

Werner şaşkınlıktan donup kalan Philips'in arkasından dolanarak yatak odasından içeri girdi. Martin gönülsüzce, Lisa Marino'nun cesedinin sadistik pozlardaki fotoğraflarına baktı. Sanki iğrenç düşüncelerin kendi parmaklarına bulaşacağından korkup resimlere ellerini süremiyordu. Werner, Philips'in Lisa Marino'ya gösterdiği ilgiyi yanlış anlamıştı. Belki ölü yıkayıcısının kayıp beyinden haberi bile yoktu. Philips'in şüpheli davranışlarından nokrofilik (ölü sevici-

liği) resimlere ilgi duyduğunu sanmış olabilirdi. Philips midesinin bulanmaya başladığını hissetti.

Philips, Werner'den elli adım ilerde başı önüne eğilmiş, kucağındaki resimlere bakıyordu. Werner yatak odasının kapısının arkasında durakladı. Ince uzun parmakları bıçağın tahta sapını sıkıca yakaladı. Dudaklarını birbirine bastırarak gerdi.

Philips resimleri toplayıp ters yüzü masanın üstüne koymaya hazırlandı. Elini göğsüne kadar kaldırdığı zaman arkasında bir hareket sezinledi. Başını çevirmeye başladı. Sonra bir çığlık duyuldu.

Bıçağın keskin tarafı tam boynun altındaki sağ köprücük kemiğinin üstüne saplanıp akciğerin üst lobunu keserek atar damarları delip geçti. Açılan bronşlara dolan kan acının yarattığı refleksle öksürüğe neden oldu ve adamın ağzından fışkıran kan Philips'in başının üstünden akıp önündeki masayı kan seline boğdu.

Martin refleksle sağ tarafa zıplayıp önündeki bira şişesini kapıverdi. Arkasına dönüp bakınca, boynundaki keskin bıçağı çekmeye çalışarak üstüne doğru sendeleyen Werner'le karşılaştı. Adamın elindeki kocaman otopsi bıçağı gürültüyle yere düştü Werner'in boğazından çıkan hırıltı duyuldu. Ve vücudu yere düşüp kıvrılmadan önce masaya çarptı.

Holdeki açık kapıdan içeri dalan Werner'in saldırganı, «Yerinden kıpırdama ve hiçbir şeye dokunma,» diye bağırdı. «Seni göz altında tutmamız iyi oldu.» Philips kalın bıyıklı, polyester giysili, İspanyol - Amerikalıyı yeraltı treninde gördüğünü anımsadı. «Aslında kalbe ya da ana

damarlardan birine vurmak istiyordum ama herif fırsat vermedi.» Adam yere eğilip Werner'in boynuna saplanan bıçağını çıkarmaya çabaladı. Werner'in başı sağ omzuna düşmüş yerde ölü yatıyordu. Bıçak adamın boynunun altında kalmıştı. Saldırgan silahını alabilmek için ölü yıkayıcısının üstünden öbür tarafa atladı.

İlk anda geçirdiği şoktan kurtulan Philips, adam masanın altına eğilince, elindeki bira şişesini bütün gücüyle saldırganın kafasına vurdu. Tehlikenin geldiğini gören adam başını hafifçe yana çevirince, bira şişesi adamın omzuna indi. Ve ölen kurbanının üstüne yığıldı.

Korkunç bir paniğe kapılan Philips elindeki bira şişesini bırakmadan koşarak kaçmaya başladı. Fakat apartmanın girişinde gürültüler duyduğunu sanarak kapıda durdu. Katilin yalnız olmadığından korkuyordu. Kapının tokmağını yakalayıp çevirdi ve yeniden Werner'in dairesinden içeri girdi. Katilin kendine gelip ayağa kalktığını gördü. Fakat adam hâlâ iki eliyle başını tutuyordu.

Martin yatak odasına koşup perdeyi çekti. Camın önündeki teli açmak istedi, açamayınca da ayağıyla tekme vurup kırdı. Yangın merdivenlerinden aşağı deli gibi inmeye başladı. Düşmeden aşağı inmesi bir mucizeydi. Çünkü âdeta düşercesine merdivenlerden atlıyordu. Yere inince, yön seçme hakkı yoktu. Böylece doğuya doğru koşmaya başladı. Tam komşu binanın arasında, boş bir sebze bahçesine girdi. Sağ tarafında Hamilton Tepelerine açılan yolu kapatan parmaklıklar vardı.

Doğuya doğru koştukça yer dik bir yamaç gibi aşağıya inmeye başladı. Sivri kayalıkların bulunduğu bir tepeden aşağıya düşmeye başladı. Şimdi ışık arkasından geliyordu. Philips karanlığa doğru ilerledi. Kısa süre sonra tel parmaklıklara takılıp düştü. Parmaklıkların arkasında on metre ilerde bir otomobil mezarlığı vardı. Onun arkasında kötü ışıklandırılmış St. Nicholas Caddesi görünüyordu. Philips alçak parmaklığın üstünden atlamaya çabalarken, tellerin koparak açıldığını gördü. Büyük deliğin içinden geçip beton duvarın üstünden atladı ve son birkaç adımı kör gibi görmeden yürüdü.

Burası gerçek bir araba mezarlığı değildi. Terkedilmiş arabaların paslanmaya bırakıldığı boş bir arsaydı. Martin metal yığınları arasında kendine yol açıp önündeki loş ışıklı caddeye doğu yürümeye başladı. Her dakika arkasından kendisini kovalayan adamların gelmesini bekliyordu.

Sokağa çıkınca daha rahat koşacaktı. Werner'in apartmanıyla arasında mümkün olduğunca çok mesafe koymak istiyordu. Boş yere etrafında polis devriye arabası araştırdı. Ve bir tane olsun göremedi. Iki tarafındaki binalar harabeye dönmüşlerdi. Philips bir yandan diğerine bakarken binaların çoğunun yandığını ve terk edildiğini gördü. Kocaman boş binalar sisli gecenin içinde iskeletlere benziyorlardı. Yaya kaldırımlar çöplük ve yıkıntılarla kaplıydı.

Philips birdenbire nerede olduğunu anladı. Dosdoğru Harlem'in içine girmişti. Nerede olduğunu anlayınca biraz yavaşladı. Karanlık ıssız sokaklar korkusunu arttırdı. Iki blok uzakta Philips köşenin başına toplanmış zenci sokak

serserilerini gördü. Adamlar Philips'in koştuğunu görünce çok şaşırdılar. Başlattıkları uyuşturucu alış verişini kesip Harlem'in merkezine doğru koşan çılgın beyazı izlemeye başladılar.

Martin iyi form tutuğu halde, çok hızlı koşmaktan yorulmuştu. Soluk aldıkça göğsüne sancılar saplanıyordu. Sonunda umutsuzca kapısı olmayan karanlık bir girişe sığındı. Kesik kesik soluk alırken, gevşek tuğlalara takılıp sendeledi. Rutubetli ıslak duvarlara tutunarak dengesini buldu. Birdenbire burnuna keskin ağır bir koku doldu. Fakat Philips umursamadı. Koşmaya son verdiğine seviniyordu.

Saklandığı karanlıktan yavaşça başını uzatıp arkasından takip edenler var mı diye baktı. Her yer ölümcül bir sessizliğe bürünmüştü. Philips binanın karanlıklarından bir el uzanıp kulunu yakalamadan önce insan kokusunu aldı. Boğazından dışarıya doğru bir çığlık yükseldi. Fakat dudaklarının arasından kuzu melemesi gibi bir inilti çıktı. Karanlık kapı aralığından deli gibi fırlayıp kolunu sanki korkunç zehirli bir köpeğin saldırısına uğramış gibi salladı. Elin sahibi de istemeden kapının aralığından Martin'le birlikte dışarı çıktı. Ve Philips ayakta duramayacak kadar kafayı bulmuş bir uyuşturucu kullanan zavallı bir adamla göz göze geldi. Philips, «Tanrım,» diye bağırıp gecenin karanlığında yine kaçmaya başladı.

Bir daha durmamaya karar vermiş, hızlı adımlarla koşuyordu. Nerede olduğunu bilmeyecek şekilde kaybolmuştu. Fakat içinden bir ses eğer dümdüz koşmaya devam ederse, bir süre sonra insanların yaşadığı bölgeye geleceğini fısıldıyordu.

Yağmur yine yağmaya başladı. İnce bir sis tabakası seyrek sokak lambalarının etrafını sardı.

Iki blok ötede Philips aradığı vahasını buldu. Geniş caddenin köşesindeki üstünde neon ışıkla Budweiser yazan bütün gece açık kalan bardan içeri girdi. Birkaç kişi kampın ağzında, sanki çürüyen kentte bir cennet vaat eden kırmızı ışığın altında kümelenmişlerdi.

Islak saçlarının arasında parmaklarını dolaştıran Philips'in eline yapışkanlık geldi. Budweiser ilanın ışığında Werner'den sıçrayan kanlar olduğunu anladı. Bir kavgadan çıktığını göstermemek için saçındaki kanları elleriyle temizlemeye çalıştı. Birkaç silmeden sonra yapışkanlık geçti. Philips kapıyı açıp içeri girdi.

Barın içinde dumandan göz gözü görmüyordu. Kulakları sağır edici disko müziği öylesine titreşim yapıyordu ki, Martin her notanın göğsüne çarptığını hissetti. Barın içinde on iki kişi kadar vardı. Ve hepsi kısmen sarhoş ve zenciydi. Disko müziğe ek olarak küçük renkli televizyonda bin dokuz yüz otuzların gangster filmi oynuyordu. TV'yi önünde kirli beyaz bir önlük olan iriyarı barmen izliyordu.

Dönüp Philips'e bakan müşterilerin arasında fırtınadan önceki havada beliren statik elektrik gibi bir gerginlik baş gösterdi. Philips duyduğu paniğe rağmen havadaki gerginliği hissetmişti.

Yirmi yıldır New York'ta yaşadığı halde, görkemli zenginlikler kadar kente yerleşen umutsuz yoksulluktan kendisini korumayı başarmıştı.

Şimdi yorgun argın girdiği bu barda her an

birisinin üstüne saldırmasını bekliyordu. Barın içinde ilerlerken, müşteriler dönüp tehdit dolu bakışlarla yüzüne bakıyorlardı. Önündeki bar taburesinin üstündeki sakallı adam oturduğu yerden kalkıp Philips'in yolunu kesti. Loş ışığın altında bile pazularından fışkıran gücü gösteren iriyarı bir zenciydi.

«Gel bakalım, beyaz» diye hırladı.

«Flash,» diye barmen terslendi. «Ağır ol.» Sonra Philips'e dönüp, «Bayım burada belanızı mı arıyorsunuz? Ölüme mi susadınız?» diye sordu.

Philips, «Telefon arıyorum,» dedi.

Şaşkınlıkla başını sallayan barmen, «Arka tarafta,» dedi.

Philips soluğunu tutup Flash denilen adamın yanından geçti. Cebinden bozuk para bulup telefonu aradı. Tuvaletlerin yanındaki telefon meşguldü. Bir adam sevgilisiyle kavga ediyordu. «Bak bebeğim, neden hem gidip hem de ağlıyorsun?» diye soruyordu.

Daha önce içinde bulunduğu panikle, Martin adamın elinden telefonu almak için kavga ederdi. Fakat şimdi kısmen kendisini kontrol altına almıştı. Bara doğru yürüyüp en ucunda bekledi. Bardaki hava bir dereceye kadar yatışmış ve yine müşteriler birbirleriyle sahbete başlamışlardı.

Barmen Philips'in istediği konyağı vermeden önce parayı görmek istedi. Boğazını ateş gibi yakan sıvı, düşüncelerini bir araya toplamasına ve sapır sapır titreyen sinirlerinin yatışmasına yardımcı oldu. Werner'in inanılmaz ölümünden beri ilk kez Martin olanları düşünebili-

yordu. Saldırı sırasında Werner ve saldırganın arasında bir rastlantı eseri bulunan biri olduğunu sanmıştı. Fakat saldırgan Philips'i izlediğini belirten sözler etmişti. Çok saçmaydı bu. Martin, Werner'i izliyordu. Werner'in elindeki bıçağı da görmüştü. Acaba ölü yıkayıcısı kendisine saldırmak üzere miydi? Başından geçen olayları düşündükçe Philips'in aklı karışıyordu.

Özellikle saldırganı o gece yeraltı treninde gördüğünü anımsadıkça. Philips bir yudumda içkisini bitirip parasını ödeyerek bir yenisini ısmarladı. Barmen'e nerede olduğunu sorunca adam yanıt verdi. Sokakların isimlerinin Philips için hiçbir anlamı yoktu.

Telefonda kavga eden zenci adam, Philips'in arkasından geçerek bardan dışarı çıktı. Martin yeni içkisini eline alıp tabureden aşağı indi. Odanın arkasına doğru yürüdü. Şimdi kendisini biraz daha sakinlemiş hissediyordu.

Polisle daha aklı başında bir konuşma yapabilecekti. Telefonun altındaki küçük rafın üstüne kadehini koydu. Bozuk parayı atıp 911 numarasını çevirdi.

Disko müziğinin ve TV'nin gürültüsü sırasında hattın diğer ucunda telefonun çalışını duyuyordu. Polise hastanede bulduklarından söz edip etmemeyi düşündü. Ve sonra zaten karışık olan durumu daha fazla karıştırmamak için anlatmamaya karar verdi. Özellikle gece yarısı Werner'in evinde ne aradığını polis sormadıkça, tıpla olan ilişkisinden söz etmeyecekti. Sıkıntıdan patlayan boğuk bir ses telefona yanıt verdi.

«Bölüm altı. Çavuş McNeally konuşuyor.»

Martin sesinin titrememesine gayret ede-

rek, «Bir cinayeti haber vermek istiyorum,» dedi.

Çavuş «Nerde?» diye sordu.

«Adresi pek iyi bilmiyorum. Fakat binayı bir daha görürsem tanırım.»

«Şu anda tehlikede misiniz?»

«Sanmıyorum. Harlem'de bir bardayım...»

«Bar mı? Doğru söyle dostum,» diye çavuş sözünü kesti. «Kaç tek attın söyle bakalım?»

Philips adamın kendisini sarhoş sandığını anladı. «Dinle, bir adamın bıçaklandığını gördüm.»

«Dostum, Harlem'de her gün yüzlerce kişi bıçaklanır. Senin adın ne?»

«Dr. Martin Philips, Hobson Üniversitesi Sağlık Merkezinde radyolojist kadrosundayım.»

«Philips mi dedin?» Çavuşun sesi değişmişti.

Martin polisin tepkisine şaşırdı. «Evet.»

«Niçin daha önce kim olduğunu söylemedin. Bak, senin telefon etmeni bekliyorduk. Hemen seni büroya bağlayacağım. Bekle biraz. Eğer hat kelisilirse. Beni tekrar ara. Tamam mı?»

Polis yanıt vermesini beklemedi. Philips telefonun başında beklerken, karşı tarafta takırtılar oldu. Almacı kulağından çeken Philips bu garip sohbeti açıklayabilirmiş gibi elindeki alete baktı. Çavuşun telefonu beklediklerini söylediğinden emindi. Büroyla ne demek istemişti? Ne bürosuydu bu?

Bir dizi takırtıdan sonra birisinin karşı taraftan telefonu açtığı anlaşıldı. Bu kez endişeli ve kalın bir ses konuşuyordu.

«Pekâlâ, Philips. Neredesin?»

«Harlem'deyim. Neden sordunuz? Siz kimsiniz?»

«Benim adım Ajan Sansone. Bu kentteki büronun müdür yardımcısıyım.»

«Ne bürosu?» Philips'in yatışmaya başlayan sinirleri sanki elektrik kaynağına bağlıymışçasına titremeye başladılar.

«FBI'dan söz ediyorum, sersem. Beni dinle. Fazla vaktimiz yok. Hemen o bulunduğun yeri terk et.»

«Niçin?» Martin kulaklarına inanamıyordu. Fakat Sansone'nun ciddi konuştuğu belliydi.

«Açıklayacak zamanım yok. Kafasına vurup sersemlettiğin adam seni korumakla görevli ajanlarımdan biriydi. Şimdi gelip raporunu verdi. Anlamıyor musun? Werner'in işe karışması çılgın bir kazaydı.»

Philips, «Hiçbir şey anlamıyorum,» diye bağırdı.

«Ziyanı yok,» diye Sansone terslendi. «Şimdi tek önemli şey senin bir an önce oradan çıkman. Dur bakayım. Bu konuştuğumuz güvenilir bir hat mı?»

Bir takırdı daha oldu. Ve Philips yine beklemeye başladı. Gözlerini sessiz telefona dikip baktı. Philips'in sabrı son noktasına varmıştı. Artık öfkelenmeye başlıyordu. Tüm oyun tatsız, acı bir şakaya dönüşmüştü.

Tekrar telefona dönen Sansone, «Bu hat dinleniyor,» dedi. «Sen bana numaranı ver de ben arayayım.»

Philips adama numarayı verip telefonu kapattı. Ofkesi yine korkuya dönüşüyordu. Ne de olsa karşısında FBI vardı.

Philips'in elinin altındaki telefonu çalınca birdenbire yerinden sıçradı. Sansone arıyordu. «Tamam Philips, beni dinle. Hobson Üniversitesi Sağlık Merkezinde korkunç bir dolap dönüyor. Uzun süredir gizlice bu işin peşindeydik.»

Philips, «Ve işin içinde radyasyon var,» diye ağzından kaçırdı. Şimdi olaylar anlam kazanmaya başlamıştı.

«Emin misin?»

Philips, «Hiç kuşkum yok,» dedi.

«Çok iyi. Dinle, Philips. Bu soruşturmada sen bize gereklisin. Fakat senin gözaltında tutulduğunu sanıyoruz. Seninle konuşmalıyız. Sağlık Merkezinin içinde bir adamımız olması gerek, anladın mı?» Sansone Philips'in yanıt vermesini beklemedi. «Eğer takip ediliyorsan seni buraya getirtemeyiz. FBI'ın bu konuyu soruşturmaya başladığını öğrenmelerini istemiyoruz. Dur bekle.»

Sansone hattan çekildi. Fakat Philips onların içirde birbirleriyle tartıştıklarını duyuyordu.

«Cloisters. Philips, Cloisters'i biliyor musun?» diye tekrar telefona gelen Sansone sordu.

«Tabii.» Martin şaşırmıştı.

«Seninle orada buluşacağız. Taksiye bin ve ana giriş kapısına gel. Taksiyi bekletme. Bu süre içinde biz de senin temiz olup olmadığını anlarız.»

«Temiz mi?»

«Yani takip edilmediğini. Philips, Tanrı aşkına, sadece söylediklerimi yap.»

Philips elindeki almaca bakakaldı. Sansone soru sormasını ya da açıklama yapmayı beklemeden kapatmıştı. Talimatları öneri değil, bi-

rer emirdi. Philips ajanın ciddiyetinden çok etkilenmişti. Barmenin yanına gidip, «Bir taksi çağırabilir miyim?» diye sordu.

«Gecenin bu saatinde Harlem'e taksi getirtmek çok zordur.»

Beş dolar adamın fikrini değiştirmesine neden oldu. Kasanın arkasındaki telefona gitti. Philips aynı yerde 45'lik bir tabancanın namlusunu gördü.

Taksi şoförü kendisini almaya gelmeden önce, Philips Washington Heights'e gideceğini ve yirmi dolar bahşiş vereceğini söyledi. Sonra taksi barın önüne gelene dek on beş dakika sinir içinde kıvrandı. Martin taksiye atladı ve bir zamanlar görkemli bir cadde olan yerden geçmeye başladılar. Şoför Martin arabaya biner binmez arka kapıları kilitlemesini söyledi.

Kentin daha az tehlikeli bir bölümüne gelene de on blok gittiler. Kısa süre sonra Philips'in tanıdığı ışıklı dükkânları olan mahallelere gelince az önceki ıssızlık kayboldu. Martin birkaç kişinin şemsiyelerin altına sığınıp yürüdüklerini bile gördü.

Şoför, «Pekâlâ nereye gideceğiz?» diye sordu. Birisini düşman hatlarından kurtarmışçasına rahatlamıştı.

Philips, «Cloisters,» dedi.

«Cloisters... Saat sabahın üç buçuğu. Orada şimdi hiç kimse yoktur. Bomboştur.»

Martin adamla tartışmak istemiyordu. «Sana fazla para öderim.»

Kırmızı ışıkta duran şoför, «Bir dakika,» dedi. Pleksiglas bölmeden dönüp arkasına bak-

tı. «Başıma belâ açılsın istemem. Ne bok yemek istediğini bilmiyorum ama başıma belâ istemem.»

«Belâ açılmayacak. Ana giriş kapısında beni bırakmanı istiyorum. Sonra sen çekip gideceksin.»

Işık değişince şoför gaza bastı. Martin'in sözlerinden rahatlamışa benziyordu. Çünkü yol boyunca ağzını açıp yakınmadı. Martin de düşünmeye fırsat bulduğuna sevindi.

Sansone'nun otoriter davranmasının yararı dokunmuştu. Bu koşullar altında Philips tek başına karar verecek durumda olmadığını biliyordu. Her şey çok karışık ve garipti. Philips'in hastaneden çıktığı andan beri gerçekle hiçbir ilgisi olmayan sınırsız garip şeyler başına gelmişti. Werner'in kan lekelerini parkasının üstünde görene dek, meydana gelen olayları kendisinin düşlediğini sanmıştı. Kanları görmesi bir anlamda iyi olmuştu. Hiç olmazsa Philips aklını yitirmediğine inanıyordu.

Camdan dışarı bakıp, kentin, dans eden ışıklarını izlerken, FBI'ın bu işe karışmasını düşünüyordu. Philips hastaneden edindiği tecrübelerden, başkalarından çok kendi yararlarına çalışan bu tür örgütlerin nasıl iş gördüklerini biliyordu. Eğer bu olay FBI için bu denli önemliyse, Martin iyiliği için onların kendisini koruyacaklarını nereden bilebilirdi? Bu gibi düşünceler, Cloister'deki buluşmaya gölge düşürüyordu. Yolun uzaklığı da Philips'i rahatsız etmişti. Dönüp taksinin arka penceresinden izlenip izlenmediğine baktı. Trafik çok azdı. Belki izlenmiyordu ama pek de emin değildi. Şoföre yönünü değiştirmesini söylemek üzereyken, ne-

reye gitse güvende olmayacağını hissetti.

Cloister'e yaklaşana dek taksinin içinde gerginlikle oturdu. Sonra öne doğru eğilip, «Durma sürmeye devam et,» dedi.

Şoför, «Ama burada inmek istediğinizi söylemiştiniz,» diye karşı koydu.

Taksi ana giriş yeri olarak kullanılan parke taşlı oval alana girmişti. Ortaçağ kapısının üstünde ıslak granitleri parlatan kocaman bir lamba vardı.

Philips gözleriyle etrafı tarayarak, «Bir kez daha çevresinde dön,» dedi. Iki araba yolu karanlığın içine doğru uzanıyordu. Yukardan binanın ışıklarının bazıları gözüküyordu. Geceleyin binanın istilacıların şatolarına benzeyen ürkütücü bir havası vardı.

Şoför küfürler savurarak Hudson Nehrine açılan manzaranın etrafındaki daire yolda arabayı sürdü. Martin karanlık nehri görmüyordu ama, zarif George Washington köprüsünün inci dizisine benzeyen ışıkları gökyüzünde sallanıyordu.

Martin başını çevirip etrafında bir canlı izi aradı. Hiç kimse yoktu. Genellikle nehrin kenarında park eden âşıkların arabaları bile bu gece yoktu. Ya hava çok soğuktu. Veya vakit çok geçti. Ya da her ikisi birden. Ortalıktan el ayak çekilmişti. Tam bir daire yapıp döndükten sonra taksi giriş kapısında durdu.

Dikiz aynasından Philips'in yüzüne bakan şoför, «Pekâlâ ne bok yemek istiyorsun?» diye sordu.

«Haydi buradan gidelim.»

Şoför arabanın direksiyonu kırıp hızla gaza basarak binadan kaçarcasına uzaklaşmakla Philips'e yanıt verdi.

«Bekle. Dur,» diye Martin bağırınca şoför frene bastı. Giriş yolunun duvarının dibinde içeriye bakan üç serseri görmüştü. Adamlar da lastiklerin çıkardığı acı çığlıkları duymuşlardı. Taksi durduğu zaman onlar otuz metre gerideydiler.

Taksinin camından bakan Philips, «Kaç para?» diye sordu.

«Hiçbir şey istemez. In aşağı.»

Philips pleksiglas camın aralığına on dolar sıkıştırıp aşağıya indi. Kapı kapanır kapanmaz taksi saniyede gözden kayboldu. Rutubetli havanın içinde taksinin gürültüsü boğulup gitti. Koyu sessizliği arada sırada nehir yolundan geçen arabaların hışırtıları yırtıyordu. Philips serserileri gördüğü yöne doğru yürüdü. Sağındaki parke yol tomurcuk veren ağaçların arasına doğru uzanıyordu. Philips yolun çatal gibi ayrılıp kıvrılarak arklı giriş kapısına ulaştığını gördü.

O yöne doğru yürürken aşağıdan geçenlere baktı. Serseriler üç değil dört kişiydiler. Birisi kendisinden geçmiş, yerde sırtüstü yatmış horluyordu.

Diğer üçü oturmuş, yerde kâğıt oynuyorlardı. Ortada yanan küçük ateş, boş iki kocaman şarap fıçısını aydınlatıyordu. Philips bir süre onları gözleyip serseri gibi kılık değiştirmediklerinden emin olmak istedi. Bu adamları Sansone'la kendi arasında yem olarak kullanabilecek bir

plan düşünüyordu. Kendisini tutuklayacaklarını sanmıyordu, ama bu gibi örgütlere ait tecrübelerinde, önce onların nasıl davranacaklarını anlamayı, sonra karar vermeyi düşündü. İlk aklına gelen yöntem bu oldu. Bir anlam taşısa bile gece yarısı Cloister'de buluşma normal bir gelişme değildi.

Birkaç dakika serserileri gözledikten sonra, Philips arklı yoldan biraz sarhoşmuş gibi ilerleyerek ortaya çıktı. Üç serseri bir süre kendisini izledikten sonra zararsız olduğuna karar verip ellerindeki kâğıt oyununa devam ettiler.

Martin, «İçinizden biri on kâğıt kazanmak ister mi?» diye sordu.

Bir saniye üç serseri başlarını kaldırıp yüzüne baktılar.

Aralarındaki en genci, «On papele ne yapacağız?» diye sordu.

«On dakika için benim yerime geçeceksin.»

Üç serseri birbirlerine bakıp gülüştüler. En gençleri ayağa kalktı.

«Peki, sen olunca ne yapacağım?»

«Cloister'se git ve etrafında yürü. Eğer birisi sana kim olduğunu sorarsa Philips,» dersin.

«On papeli görelim.»

Philips parayı uzattı.

«Peki, bana ne dersin?» Yaşlı adamlardan biri zorla ayağa kalkmıştı.

Genç adam, «Kapa çeneni, Jack,» dedi. «Bayım sizin adınız ne?»

«Philips.»

«Peki, anlaştık, Philips.»

Philips sırtındaki ceketini ve başındaki şapkasını çıkarıp adama verdi. Ve şapkayı gözle-

rinin üstüne dek indirmesini söyledi. Sonra Martin serserinin paltosunu alıp isteksizce kollarına geçirdi. Dar kadife yakalı, eski bir devetüyü paltoydu. Cebinde kâğıda sarılmamış bir sandviç de vardı.

Martin'in karşı koymalarına rağmen diğer iki adam birlikte yürümekte ısrar ettiler. Şakalaşıp gülüşerek yürüyorlardı. Martin fazla gürültü yaparlarsa anlaşmayı bozacağını söyledi.

Genç adam, «Dosdoğru yürüyeyim mi?» diye sordu.

Martin, «Evet,» dedi. Fakat aklından başka şeyler geçiyordu. Yol avluya ana yolun altından ulaşıyordu. Parke döşeli alandan önce yokuşta yorulan yayaların dinlenmesi için bir bank vardı. Girişi çevreleyen taş duvar birdenbire o kesimde, tam Cloister'in ana kapısının önünde sona eriyordu.

Martin, «Peki,» diye fısıldadı. «Kapıya kadar yürü ve açmaya çalış. Sonra geri dön gel, on papel senin.»

Genç adam, «Senin parkanı ve şapkanı alıp kaçmayacağımı nerden biliyorsun?» diye sordu.

«Şansımı deneyeceğim. Hem koşup seni yakalarım.»

«Senin adın neydi?»

«Philips. Martin Philips.»

Serseri Philips'in şapkasını gözlerinin üstüne çekti, yürürken etrafı görebilmek için başını arkaya atıyordu. Tepeden aşağı doğru inmeye başladı. Fakat dengesini kaybetti. Martin adamın sırtına elini dayayıp düşmesine engel oldu. Sonra eğilip yolun hizasına gelene dek yerde emekledi.

Martin taş duvarın üstünden baktı. Serseri yolu geçmiş parke taş döşeli avluya giriyordu. Eğri büğrü döşeli taşlarda sık sık dengesini kaybedip sendeliyordu. Avlunun ortasında dolaşarak otobüs durağına geldi, sonra tahta kapıya doğru yürüyüp, «Hey burada kimse var mı?» diye seslendi. Sesi avlunun içinde yankılandı. Sendeleyerek avlunun ortasına çıktı ve bağırdı. «Ben Martin Philips'im.»

Yeni yağmaya başlayan yağmurun şıpırtısından başka ses duyulmuyordu. Eski manastır kaba çıkıntılarıyla zamanı belli olmayan düşler ülkesi gibi görünüyordu. Martin büyük bir düş kurbanı mı olduğunu düşündü.

Birdenbire sessizliği acı bir silah sesi yırttı. Avludaki serseri havaya sıçrayıp granit kayalara doğru fırladı. Mermi sanki yüksek hızla bir kavuna çarpmış gibiydi. Kurşunun girdiği yer bir ameliyat kesiğiydi. Adamın suratının yarısı parçalanıp zerrecikler etrafa saçılmıştı.

Philips ve iki arkadaşı donup kaldılar. Birisinin serseriyi vurduğunu anlayınca, dönüp kaçmaya, manastırın yolundan uzaklaşmaya başladılar.

Martin hiç bu denli umutsuzluğa düşmemişti. Werner'in evinden kaçarken bile böylesine korkmamıştı. Her an tüfeğin patlayıp korkunç bir acıyla kurşunun kendisine saplanmasını bekliyordu. Peşindeki her kimse az sonra avludaki cesede bakınca, yaptığı yanlışlığı anlayıp peşine takılacağını biliyordu. Burdan bir an önce kaçması gerekti.

Fakat eğri büğrü yürümekte tehlikeliydi. Philips'in ayağı taşa takıldı ve boydan boya yere uzandı. Ayağa kalkınca yolun sağ tarafa kıv-

rıldığını gördü. Yerdeki otların arasından kendisine yol açıp o tarafa yöneldi.

Ikinci silah acı bir çığlıkla patladı. Philips'in yüreği ağzına geldi. Bir kez ormandan çıktıktan sonra hızla koşmaya başladı. Yolun karanlığına kendisini fırlattı.

Ne olduğunu anlamasına fırsat kalmadan kendisini bir merdivenin üstünde buldu. Ve sonra tekrar ayakları yere değene kadar sanki aradan uzun süre geçti. Içgüdüyle öne doğru kıvrılıp yere düşmeden önce başını içeriye çekerek bir takla attı. Sırtının üstüne düştü ve şaşkınlıkla düştüğü yerden kalkıp oturdu. Arkasından koşuşan ayak seslerini duyuyordu. Kendini ayağa kalkmaya zorlayıp baş dönmesiyle mücadele ederek koşmaya başladı.

Bu kez merdivenleri zamanında görüp yavaşladı. Basamakları dörder beşer atlayarak titrek bacaklarının üstünde koştu. Yol dik açıyla başka bir yola açılıyordu. Martin'in önüne birdenbire çıktığı için hangi yöne gideceğini bilemedi.

Ikinci kesitte Martin'in yolu sona erdi. Birkaç saniye durup tereddüt etti. Aşağıda ve sağında ormanın bittiğini görüyordu. Ağaçların ucunda beton parmaklıklı balkona benzer bir açıklık vardı. Birdenbire Philips yine ayak seslerini duydu. Hem bu kez bir kişiden fazla oldukları anlaşılıyordu. Düşünecek zamanı yoktu. Yüz metre ilerde salıncakları, bankları ve yazları kullanılan bir havuzu olan çocuk bahçesi uzanıyordu. Çocuk bahçesinin arkasında kente giden yol vardı. Philips oradan bir taksinin geçtiğini gördü.

Ayak seslerinin yaklaştığını duyunca, bal-

konun yanından çocuk bahçesine giden beton merdivenlerden inmeye kendisini zorladı. Ama ayak seslerinin daha da yaklaştığını işiterek kendisini izleyenlere görünmeden açıklığa çıkamayacağını anladı.

Telaşla balkonun arkasındaki karanlık çıkıntıya saklandı. Burnuna dolan keskin sidik kokusuna aldırmıyordu. Tam o sırada koşan ayak seslerinin tepesine geldiğini anladı. Duvara değene dek girintinin içinde büzüldü. Yavaşça dönerek yere oturdu ve kesik kesik gürültüyle çıkan soluklarını bastırmaya çalıştı.

Balkonu tutan sütunların arasından karşıdaki çocuk bahçesi görülüyor, ardından da kentin solgun ışıkları belli oluyordu. Ayak sesleri tepeden dolaşıp koşarak merdivenlerden inmeye başladı. Birdenbire hırpani bir şekil çılgın gibi soluyarak Philips'in yanından geçip sendeleyerek çocuk bahçesine daldı.

Yukarda balkonda bazı ayak sesleri işitildi. Philips boğuk sesle konuşmalar duyuyordu. Sonra sessizlik oldu. Ondeki şekil çaprazlama boş havuza doğru yürüyordu.

Martin'in tepesindeki tüfek yine patladı, bu kez çocuk bahçesindeki şekil yüzükoyun yere yuvarlandı. Betonun üstüne düştükten sonra hiç kımıldamadı. Adam anında ölmüştü.

Martin kendini yazgısının eline bıraktı. Artık kaçmasına olanak yoktu. Avdaki tilki gibi bir köşeye kıstırılmıştı. Yapacağı tek şey teslim olmaktı. Eğer yorgun olmasa belki hâlâ kendisinde karşı koyabilecek gücü bulurdu, ama oturduğu yerde yukarda dolaşan ve merdivenlerden inen ayak seslerini dinlemeye başladı.

Her an adamların sütunların arasından çıkıp karşısına dikileceklerini biliyordu. Philips soluğunu tutarak bekledi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Denise Sanger gece yarısı birdenbire uyandı. Yatağın içinde kımıldamadan, nefes almaya korkarak gecenin içindeki sesleri dinledi. Adrenalin vücuduna dağılırken, şakaklarındaki damarların attığını hissediyordu. Yinelenmeyen yabancı bir sesle uyandığını biliyordu. Fakat şimdi mutfaktaki eski buzdolabının takırtısından başka ses duymuyordu. Soluk alması yavaş yavaş normale döndü. Buzdolabı son bir kez daha takırdadıktan sonra susunca, evin içi sessizliğe boğuldu.

Yatağın içinde döndü ve belki kötü bir düş gördüm, diye düşündü. Tuvalete gitme gereğini duyuyordu. Idrar torbasındaki ağır baskıya dayanamıyordu. Yataktan kalkma fikri de çok tatsızdı.

Sıcak yatağından kalkan Denise tuvalete gitti. Karanlıkta banyonun kapısını kapatmadan geceliğinin eteklerini toplayıp soğuk klozetin üstüne oturdu.

Vücuduna dağılan adrenalin idrar torbasını sıkıştırmıştı. Çişini yapana dek birkaç dakika zorluk çekti. Tam tuvaletten çıkarken, sanki yandaki daireden duvara vuruluyormuş gibi boğuk bir gürültü duydu.

Denise kulaklarını dikip dinledi. Fakat ses

kesilmişti. Tüm cesaretini toplayıp parmaklarının ucuna basarak koridorda sokak kapısını görene dek yürüdü. Emniyet zincirinin yerine takılı olduğunu görünce rahat bir soluk aldı.

Geri dönüp yatak odasına yürüdü. Tam o sırada hafif rüzgârla bülten tahtasına iliştirdiği notların hışırdayarak sallandıklarını hissetti. Yönünü değiştirdi. Holden geçip karanlık oturma odasına baktı. Apartman boşluğundaki yangın merdiveninin önündeki pencere açılmıştı.

Denise paniğe kapılmamak için umutsuzca çırpındı. New York'a yerleştiği günden beri en büyük korkusu evinde saldırıya uğramaktı. Bu eve taşındıktan sonra bir ay gözüne uyku girmemişti. Şimdi açık pencere düşlerindeki karabasanı gerçekleştiriyordu. Evinde bir yabancı vardı.

Korku dolu saniyeler ilerlerken, biri yatağın başucunda, diğeri de mutfak duvarında iki telefon olduğunu anımsadı. Ayakalrının altında havı dökülmüş halının sertliğini hissederek bir adımda holü geçti. Eyvenin yanından geçip küçük sebze bıçağını avuçladı. Zayıf ışığından altında keskin çeliğin pırıltısı görülüyordu. Elindeki küçük silah Denise'de yapay bir savunma duygusu uyandırdı.

Buzdolabının yanından geçip telefona saldırdı. Tam o sırada buzdolabının motoru yeraltı trenlerinin gürültüsüne benzer tıkırtıyla çalışmaya başladı. Denise korkudan gerilen sinirleriyle ani gürültüyü duyunca, paniğe kapıldı. Elindeki telefonu düşürerek çığlık atmaya başladı.

Fakat daha ağzından ses çıkmadan kuvvetli bir el ensesinden tutup kendisini havaya kaldırınca tüm gücünü yitirdi. Kolları gevşekçe

iki yana sarkarken elindeki bıçak gürültüyle yere düştü.

Bez bebek gibi ayakları bir karış havada hızla sallanarak hole çıkarıldı ve yatak odasına doğru itildi. Ondan sonra da olaylar yıldırım hızıyla gelişti. Birisinin susturucuyla arka arkaya ateş ettiği silahın boğuk sesini duydu.

Kurşunlar birbiri ardına yatağın içinde dertop olan battaniyeye saplanıyorlardı. Birisi kabaca Denise'yi yere itip dizlerinin üstüne düşürdü. Şimşek gibi hızlı haraket eden bir el yatağın içindeki battaniyeyi çekip aldı.

Saldırganlardan birisi, «Nerede o?» diye hırlarken, diğeri de dolap kapaklarını açıyordu.

Yatağın yanında yere çömelen Denise, karşısında duran kalın deri kemerli, siyah giysili iki adama baktı.

Zayıf sesle, «Kim?» diye sorabildi.

«Sevgilin Martin Philips.»

«Bilmiyorum. Herhalde hastanededir.»

Adamlardan biri elini uzatıp Denise'i havaya kaldırdı. Ve yatağın üstüne fırlattı. «Öyleyse biz de burada oturup onu bekleriz.»

*
**

Philips için zaman kötü bir düş gibi geçiyordu. Son tüfek sesinden sonra hiçbir şey duymaz oldu. Çocuk bahçesinin arkasındaki yoldan tek tük geçen arabaların gürültüsünden başka, gecenin sessizliğini bozan bir şey yoktu. Nabız atışlarının normale döndüğünün farkındaydı. Fakat hâlâ düşüncelerini bir araya toplayamıyordu. Güneşin ilk ışınları çocuk parkının üstünde hissedilmeye başladığı zaman,

aklı yine çalışır hale gelmişti. Tan yeri ağardıkça, bulunduğu yeri daha net görebiliyordu. Doğal kayalara benzetilerek yapılmış birkaç tane beton çöp kutusu yan yana sıralanmıştı. Birdenbire kuşlar sürüyle alana toplandılar. Bazı güvercinler kuru tozlu havuzun içine serilmiş cesedin yanına geldiler.

Martin uyuşan bacaklarını hareket ettirmek istedi. Sonunda biri nasıl olsa ceseti görüp polise haber verecekti. Ama dün geceden sonra Martin'nin polislerden ödü kopuyordu.

Binbir zorlukla ayağa kalkarak vücudundaki kan dolaşımı başlayana dek duvara dayanıp durdu. Gözleriyle etrafı taradı. Urkek adımlarla beton merdivenleri çıkarken tüm vücudu sızlıyordu. Birkaç saat önce karanlıkta çılgın gibi kaçtığı yolu tanıdı. Çok uzaklarda bir adamın parkta köpeğini gezdirdiğini gördü. Çocuk bahçesindeki cesedin bulunması uzun sürmeyecekti.

Merdivenlerden inip telaşla parkın ıssız köşesinde yatan cesedin yanından geçti. Güvercinler kurşunun kopardığı organik maddenin üstüne üşüşmüşler kendilerine ziyafet çekiyorlardı. Martin tiksinti içinde başını çevirdi.

Parktan dışarı çıktı. Serserinin paltosunun dar yakalarını kaldırıp sokağın karşı tarafına geçince, Broadway'e giden yol üstünde bulunduğunu anladı. Köşenin başında yeraltı treninin giriş kapısı vardı. Fakat Martin yeraltında tuzağa düşmekten korkuyordu. Çünkü kendisini izleyen adamların hâlâ peşinde olup olmadıklarını bilmiyordu.

Bir kapı içine sinip yolu gözetledi. Her ge-

çen dakika gün ağarıyor, trafik sıklaşıyordu. Philips kendini biraz daha iyice hissediyordu. Yollar kalabalıklaştıkça, içine güven duygusu geliyordu. Şüpheyi çekerek volta atan ya da yol kenarında park edilmiş arabanın içinde oturan kimse yoktu.

Tam önündeki trafik ışığında bir taksi durdu. Martin sığındığı kapının içinden ok gibi fırlayıp taksinin arka kapısına saldırdı. Şoför arkasına dönüp Martin'i görünce kırmızı ışığa aldırmadan arabasını gazlayıp kaçtı.

Martin yolun ortasında durmuş şaşkınlıkla uzaklaşan arabayı izliyordu. Tekrar sığındığı kapının içine girip camdaki aksini görünce şoförün neden kaçtığını anladı. Sokak serserilerine benziyordu. Darmadağan saçlarının bir bölümü kuruyan kan ve yapraklarla yüzünün yanına yapışmıştı. Yüzü gözü kir pas içinde, bir günlük sakalları fırça gibiydi. Yırtık pırtık devetüyü palto hırpani görünüşünü tamamlıyordu.

Philips elini arka cebine atıp cüzdanının sertliğini avucunda hissedince rahat bir soluk aldı. Cüzdanını çıkarıp paralarını saydı. Otuz bir doları vardı. Kredi kartlarını kullanmasına olanak yoktu. Beş dolarlıklardan birini eline alıp cüzdanını cebine yerleştirdi.

Beş dakika sonra bir taksi daha göründü. Bu kez Philips şoförün kendisini görebileceği şekilde arabaya önden yaklaştı. Elinden geldiğince saçlarını düzeltmiş, paltonun hırpani görünüşünü saklamak için ön düğmelerini açmıştı. En önemlisiyse beş doları elinde sallayarak tutuyordu. Parayı gören şoför arabaya atlamasını işaret etti.

«Nereye, beyim?»

Philips, «Doğru git. Dümdüz doğru git,» dedi.

Şoför dikiz aynasından kuşkuyla Martin'i süzdüğü halde, yeşil ışık yanınca arabayı vitese takıp Broadway'e doğru yola çıktı.

Philips oturduğu yerde büzülüp dönerek arka camdan dışarı baktı. Fort Tryron Park'ı ve küçük çocuk bahçesi hızla geride kalıyordu. Martin nereye gideceğini bilmiyordu. Fakat kalabalığın içinde kendisini güvencede hissedeceğinden emindi.

Sonunda şoföre, «Kırk Ikinci Sokağa gitmek istiyorum,» dedi.

«Neden daha önce söylemedin?» diye şoför yakındı. «Nehrin kenarından da dönebilirdik.»

Philips, «Hayır,» dedi. «O yoldan geçmek istemiyorum. Doğu yakasından gidelim.»

«Bayım, bu size on dolara mal olacak.»

Martin, «Ziyanı yok,» dedi. Cüzdanını çıkarıp dikiz aynasından bakan şoföre on dolarlık gösterdi.

Araba tekrar yola koyulunca, Martin arkasına dayanıp sakinleşti. Son on iki saat içinde başına gelenlere inanamıyordu. Sanki bütün dünyası yıkılmıştı. Polise başvurup yardım isteme güdüsünü zorlukla zaptediyordu. Niçin FBI'a başvurmasını önermişlerdi? Niçin Büro kendisini sorguya çekmeden ortadan kaldırmak istiyordu? Ikinci Caddeden yıldırım gibi bir araba geçince, yine korkuya kapıldı.

Doğu Kırk Ikinci Sokakta Philips gereksinme duyduğu güvenceyi bulacaktı. Oysa daha altı saat önce bu sokak kendisine yabancı ve

dehşet veren bir yerdi. Şimdiyse çılgınlıklarını normallik perdesi altında saklamaya gerek duymayan tehlikeli insanlar arasında kendisini güvende hissediyordu.

Martin yolda gördüğü bir büfeden taze sıkılmış büyük bir bardak portakal suyu alıp içti. Sonra bir bardak daha içti ve Kırk Ikinci Sokaktan aşağı yürümeye başladı. Düşünmesi gerekti. Her şeyin akıl yoluyla bir açıklaması vardı. Doktor olarak bir hastalığın her ne kadar çeşitli bulguları ve birbirine benzer işaretleri varsa da sonunda tek bir tanı yapılmasının kaçınılmazlığını biliyordu. Beşinci Caddeye yaklaşırken, Philips kütüphanenin yanındaki küçük parka girdi. Boş bir bank bulup oturdu. Kirli paltoya sarılıp elinden geldiğince rahatlamaya çalışarak bir gece önceki olayları düşünmeye çalıştı. Her şey hastanede başlamıştı...

Martin başının üstünde yükselen güneşin sıcaklığıyla uyandı. Telaşla etrafına bakınıp kendisini gözetleyen birinin varlığını araştırdı. Parkta pek çok insan vardı. Fakat hiç kimse kendisiyle ilgilenmiyordu. Hava ısınmış, Philips terlemeye başlamıştı. Ayağa kalkınca leş gibi bir koku burnuna çarptı. Parktan çıkarken saatin on buçuk olduğunu görünce şaşırdı.

Birkaç blok aşağıda bir Yunan kahvesi buldu. Içeriye girdi. Sırtındaki eski paltoyu çıkarıp katladı ve masanın altına soktu. Karnı açlıktan zil çalıyordu. Kızarmış ekmek, patates, kahve, yağda pişmiş yumurta ve domuz pastırması ısmarladı. Erkekler tuvaletine gitti. Fakat yüzünü gözünü temizlemedi. Kendisini gören kimse doktor olduğuna ihtimal veremezdi. Eğer

peşinde kendisini izliyenler varsa, bundan daha iyi kılık değiştiremezdi.

Kahvesini bitirirken elini cebine attı. Buruşuk kâğıdın üstünde liste yaptığı beş hastanın isimlerini buldu; Marino, Lucas, Collins, McCarthy ve Lindquist. Bu hastaların öyküleriyle, yetkililerin peşine düşmesi arasında bir ilşki olabilir miydi? Olsa bile neden kendisini öldürmek istiyorlardı? Kadınlar nereye kaybolmuşlardı? Cinayete mi kurban gitmişlerdi? Olayın seks ve yeraltı dünyasıyla ilişkisi mi vardı? Öyleyse radyoloji bu işe nasıl karışmıştı? FBI niçin olayın içine girmişti? Belki ülkedeki tüm hastaneleri etkileyecek ulusal bir felaketin eşiğindeydiler.

Martin bir fincan kahve daha içerken bilmecenin düğümünün, Hobson Üniversitesi Sağlık Merkezinde yattığından kuşku duymuyordu. Yetkililerin kendisini orada beklediklerinden de emindi. Başka bir deyişle, hastane Martin için en tehlikeli yerdi. Ama yine de bilmecenin düğümünü çözebileceği tek yerdi. Philips kahvesini masada bırakıp salonun arkasındaki kumbaralı telefona gitti. Önce Helen'i aradı.

«Doktor Philips, telefon ettiğinize sevindim. Neredesiniz?» diye soran kadının sesi sıkıntılıydı.

«Hastanenin dışındayım.»

«Tahmin ediyorum, ama nerdesiniz?»

Martin, «Niçin soruyorsun?» dedi.

«Hiç, sadece bilmek istedim.»

Martin, «Helen,» dedi. «Beni arayan kimse var mı?.. FBI'dan falan biri?»

«FBI neden sizi arasın?»

Martin kadının gözaltında tutulduğunu anlamıştı. Helen sorulan sorulara soruyla yanıt vermezdi. Normal durumda Helen özellikle FBI'la ilgili saçma bir soru sorduğu için Martin'e deli olduğunu söylerdi. Sansone ya da ajanlarından birisi Helen'in yanındaydı. Philips birdenbire telefonu kapattı. Ofisinden almak istediği bilgileri ve raporları ele geçirmenin başka yolunu bulması gerekiyordu.

Martin sonra yine hastaneye telefon edip Denise Sanger'i aradı. Kadının jinekoloji kliniğine gitmesini asla istemiyordu. Fakat hastanede Sanger'i boşuna aradılar, kadın ortalarda yoktu. Martin ona bir haber bırakmaktan çekindi. Telefonu kapatıp bu kez Kristin Lindquist'i aradı. Telefonun ilk zilinde Kristin'in oda arkadaşı yanıt verdi. Philips kendisini tanıtıp Kristin'i sorunca, kız soğuk bir sesle arkadaşı hakkında bilgi veremeyeceğini, bir daha telefon edip kendisini rahatsız etmemesini söyleyip almacı yerine bıraktı.

Masasına dönen Philips elindeki hasta listesini açıp önüne koydu. Kalemini çıkarıp not yazmaya başladı. «Genç kadınların beyinlerinde (Diğer alanlarda var mı bilinmiyor) yüksek dozda radyoaktivide. Normal vajen testleri anormal nitelendirilip rapor verilmiş, Nörolojik bulgular, genç erişkinlerde meydana gelen, ilerleyici nitelikte sinir hastalığı olarak belirtilmiş.» Philips'in aklı çılgın gibi çalışırken, yazdığı notlara baktı. Sonra yine yazmaya başladı: «Nöroloji, Jinekoloji, Polis. FBI ve Werner nakrofili.» Tüm bu etkenlerin birbirleriyle ilişkisi olanaksızdı. Fakat bilmecenin gizemi jinekolojide yatıyordu. Eğer

vajen testleri raporlarının sonuçlarının neden anormol diye verildiğini bulursa, belki düğümü çözebilecekti.

Birdenbire korkunç bir umutsuzluk dalgası altında ezildi. Tek başına çözümleyemeyeceği büyük bir sorunla karşı karşıya kaldığı açıkça belliydi. Gündelik sıkıntılarla dolu eski yaşamını şimdi mumla arıyordu. Geceleri Denise'i kollarının arasına alıp yatabilseydi, gündelik sıkıntılara seve seve göğüs gerecekti. Dindar bir adam değildi. Fakat şimdi Tanrıyla pazarlık ediyordu. Eğer Tanrı kendisini içine düştüğü bu anlamsız karabasandan kurtaracak olursa, bundan böyle asla gündelik yaşamındaki sıkıntılardan yakınmayacaktı.

Önündeki kâğıda bakarken gözlerinin yaşlarla dolduğunu fark etti. Niçin polis bunca insan arasından kendisini seçip peşine düşmüştü? Aklı bu gerçeği kabul edemiyordu.

Tekrar telefonun başına gidip Denise'i bulmaya çalıştı, fakat hastanenin içinde aranmasına kadın bu kez de yanıt vermedi. Meraktan kıvranarak jinekoloji kliniğine telefon edip danışmadaki kızla konuştu.

«Denise Sanger randevusuna geldi mi?»

Danışmadaki kız, «Hayır gelmedi. Ama her an gelebilir,» dedi.

Martin konuşmaya başlamadan telaşla düşündü. «Ben Doktor Philips. Bayan Sanger gelince, jinekolojik randevusunu iptal ettiğimi ve konuşması gerektiğini haber verin.»

«Peki söylerim.» Martin kızın sesinde çınlayan şaşkınlığı farketti.

Martin küçük parka doğru yürüyüp boş bir banka oturdu. Akla yakın sağlıklı bir karar

veremiyordu. Kanun ve otoriteye inanan bir insan için, vurulma korkusuyla polise başvuramaması çıldırtıcı bir duyguydu.

Öğlenden sonrayı bankın üstünde huzursuz uykuyla geçirip karmakarışık düşler içinde uyandı. Kararsızlığı karar haline gelmişti. Paydos saati başlamış, kalabalık doruğa çıkmıştı. Sonra yavaş yavaş el ayak ortalıktan çekilmeye başlayınca, Martin akşam yemeği için aynı kahveye gitti. Saat altıyı biraz geçiyordu.

Etli börek ısmarlayıp yemek hazırlanıncaya dek tekrar telefonun başına giderek hastanede Denise'i arattı. Kadın hâlâ ortalarda yoktu. Telefonu kapatıp Denise'i evinde aramaya karar verdi.

Polisin aralarındaki ilişkiyi öğrenip kadını göz hapsinde tutup tutmadıklarını merak ediyordu.

Denise telefonun ilk zilinde yanıt verdi.

«Martin?» Kadının sesinde bir gariplik vardı.

«Evet. Benim.»

«Tanrıya şükür. Neredesin?»

Martin soruyu duymazlığa geldi. «Sen nerelerdesin? Bütün gün hastanede seni arattım.»

«Kendimi iyi hissetmiyordum, işe gitmedim.»

«Peki, hastane santralına haber vermedin mi?»

«Bilmiyorum. Ben...» Birdenbire Sanger'in sesi değişti. «Sakın gelme...» diye avaz avaz bağırdı.

Denise'in sesi ansızın boğuklaştı. Philips hattın öbür ucundaki sessiz mücadeleyi duya-

biliyordu. Yüreği ağzına geldi. «Denise!» diye bağırdı. Kahvedeki müşteriler Philips'in attığı çığlıktan dona kalmışlardı. Herkes başını ondan yana çevirmişti.

«Philips, ben Sansone.» Telefonu ajan almıştı. Martin hâlâ arkadan bağırmaya çalışan Denise'in sesini duyuyordu. Sansone, «Philips, bir dakika,» dedi. Sonra içerde birilerine, «Kadını odadan çıkarıp susturun,» diye emir verdiği duyuldu. Ve Sansone tekrar telefonda konuşmaya başladı.

«Beni dinle, Philips...»

Philips adamın sözünü kesip, «Sansone, orada neler oluyor?» diye bağırdı. «Denise'e ne yapıyorsunuz?»

«Sakin ol, Philips. Kız iyi. Buraya onu korumaya geldik. Cloister'de dün gece senin başına neler geldi?»

«Başıma neler mi geldi? Sizler aklınızı mı yitirdiniz? Beni öldürmek istediniz.»

«Çok kamiksin Philips. Avludaki adamın sen olmadığını biliyorduk. Seni ele geçirdiklerini sandık.»

«Onlarda kim?» diye Philips şaşkınlıkla sordu.

«Philips, telefonda konuşmamıza olanak yok.»

«Bana ortada neler dönüyor söyle?»

Kahvenin içindeki müşteriler hâlâ hareketsizdiler. New Yorklular bu kentte her türlü garip olayla karşılaşmaya alışmışlardı. Fakat kendi yerel kahvelerinde böyle şeyler olmazdı.

Sansone buz gibi umursamaz sesle yanıt verdi. «Özür dilerim, Philips. Buraya gelmen

gerek. Hem de hiç vakit kaybetmeden. Tek başına dışarılarda dolaşmak işlerimizi daha da zorlaştırıyor. Ve günahsız birkaç kişinin hayatını tehlikeye soktuğunu biliyorsun.»

Philips, «Iki saat sonra gelirim,» diye bağırdı. «Kentten iki saat uzaktayım.»

«Peki, iki saat ama bir saniye fazla değil.»

Ve telefon çat diye kapandı.

Philips paniğe kapıldı. Fakat bir saniye içinde kararsızlıktan kurtuldu. Beş doları kasaya fırlatıp Sekizinci Caddedeki yeraltı trenine doğru koşmaya başladı.

Sağlık Merkezine gidecekti. Oraya gidince ne yapacağını bilmiyordu ama hastaneye gitmeye kararlıydı. Iki saat içinde bazı soruların yanıtını bulacaktı. Sansone'un doğru konuştuğuna inanıyordu. Belki kendisinin bilinmez bir güce sahip olduğunu sanıyorlardı. Fakat Philips kendisinden emin değildi, kuşku içinde yaşamaktan korkuyordu. Sezgileri Denise'in zor durumda kaldığını fısıldıyorlardı.

Paydos saati sona erdiği halde, kentin yukarı bölümüne giden yeraltı treninde ayakta durabilecek tek kişilik yer vardı. Yolculuk Philips'e iyi geldi. Kapıldığı paniği yenip düşünecek zaman buldu. Trenden indikten sonra Sağlık Merkezine nasıl gireceğini ve neler yapacağını düşünmüş bulunuyordu.

Martin trenden inen yolcu selinin arasına kapılıp sokağa çıktı ve planının ilk durağı içki dükkânına uğradı. Martin'in perişan halini gören tezgâhtar kasanın arkasından çıkıp Philips'i dışarı atmaya çalıştı. Ama Martin uzattığı parayı görünce adam gevşedi.

Yarım şişe viski alıp ödemesi otuz saniye sürdü. Broadway'den aşağı dönüp çöp kutularıyla dolu küçük çıkmaz bir sokağa saptı. Sonra viski şişesinin ağzını açıp büyük bir yudum aldı ve ağzını çalkalayıp yere tükürdü. Ufak bir yudum viski içti. Şişede geri kalan içkiyi kolonya gibi yüzüne ve boynuna sürdü. Yarıya dek boşalan şişenin ağzını kapatıp paltosunun cebine soktu. Çöp tenekelerin arasında sendeleyerek yürüdü ve en sonda duran kutunun kapağını açtı. Tenekenin içi kışın kaldırımlara döküldüğünü tahmin ettiği kumla doluydu. Philips kumları eşeleyip küçük bir çukur açtı ve cüzdanını boşaltarak kuma gömdü. Kalan paralarını da viski şişesini koyduğu cebine yerleştirdi.

Ikinci durağı küçük fakat kalabalık bir bakkal dükkânıydı. Içerdeki müşteriler kasanın önünde uzun bir kuyruk oluşturmuşlardı. Kasanın arkasında oturan adamın kendisini görebileceği bir alan bulana dek müşterileri itekleyerek yürüdü. Philips konserve kutularının durduğu köşeye gelince, «Ahhhh,» diye acıyla bağırıp kutulara çarparak kendini yere attı. Sonra yerde yuvarlanan kutuların arasında acı çekercesine kıvranıyordu. Dükkân sahibi koşarak yanına geldi. Eğilip kendisini nasıl hissettiğini sordu. Martin soluk soluğa, «Sancı... Kalbim,» dedi.

Birkaç dakika içinde dükkânın kapısına ambulans geldi. Hobson Universitesi Sağlık Merkezine giden kısa yolda Martin'in yüzüne oksijen maskesi takıp kalp atışlarını belirleyen elektrokardiyografi aletini göğsüne bağladılar. Kalp atışlarının normal olması elektroda belirlenince, ambulansın içindeki görevli doktor telsizle has-

taneyi arayıp kalp ilâçlarına ve aygıtlarına gerek duyulmadığını haber verdi.

Hastane görevlileri kendisini Acil Servise sokarlarken, Martin kapının önünde duran polisleri gördü. Fakat adamlar kendisiyle ilgilenmediler. Acil Servisin ana odalarından birine götürüp Philips'i yatağa yatırdılar. Asistanlardan biri yeni elektro çekerken, hemşire hastanın kimliğini belirleyebilmek için ceplerini karıştırdı. Elektroda kalp atışlarının normal olduğu görülünce kalp ameliyatı takımı yavaş yavaş odadan çıkıp hastayı asistan doktorların eline bıraktılar.

Birisi Philips'in üstüne eğildi. «Dostum, sancın var mı?»

Martin homurdandı. «Maalox istiyorum. Bazen ucuz içki içince Maalox'a gerek duyuyorum.»

Doktor, «Pekâlâ,» dedi.

Otuz beş yaşlarında sert bir hemşire Philips'i dövmekten beter ederek Maalox'u verdi. Hemşirenin sorularını, kolejdeki oda arkadaşı Harvey Hopkins'in adını vererek yanıtladı. Kadın sancının yinelenmesini gözönüne alarak birkaç dakika kımıldamadan yatmasını söyledi ve yatağın perdelerini çekip gitti.

Philips birkaç dakika bekledikten sonra yavaşça yataktan kalktı. Duvardaki Acil Servis dolabının üstünde jilet ve yaraları temizlemek için konulan sabunu buldu. Birkaç havlu ameliyat başlığı ve maskesini eline alıp perdelerin arasından dışarıyı gözetledi.

Her zamanki gibi gecenin bu saatinde Acil Servis keşmekeş içindeydi. Kayıt masasının önündeki kuyruk dış kapıya kadar uzanıyordu. Ambulanslar birbiri ardına hasta taşıyorlardı.

Martin ana koridorda yürüyüp danışma masasının arkasındaki gri kapıdan içeri girerken, kayıt işlemiyle uğraşan hemşire başını kaldırıp bakmadı. Philips duşlara doğru yürürken elindeki elektroyu inceleyen doktordan başka kimseye rastlamadı.

Giysilerini odanın köşesine bırakıp, telaşla traş olup duş yaptı. Lavaboların yanında Acil Servis doktorlarının pek hoşlandıkları bir yığın ameliyat giysileri buldu. Gömlek ve pantolonu giyip ıslak saçlarının üstüne ameliyat kepini ve yüzüne de maskesini bağladı. Nezle ya da soğuk algınlığına yakalanan doktorlar genellikle ameliyathane dışında saçları ve yüzleri kapalı dolaşırlardı.

Aynadaki görüntüsüne bakan Philips, ancak kendisini çok iyi tanıyan birisi görürse kim olduğunu anlayacağını fark etti. Sadece hastaneden içeriye girmekle kalmamış, hastaneye ait bir görevli olmuştu. Harvey Hopkins'e gelince, Acil Servise kaldırılan bazı hastalar akıllarına esince yataklarından kalkıp hastaneden kaçıverirlerdi. Philips saatine bir göz attı. Aradan tam bir saat geçmişti.

Bekleme odasından dışarı çıkan Philips koşarak Acil Servisten geçerken, iki polise daha rastladı. Ikinci kata çıkabilmek için kafeteryanın arkasındaki merdivenleri kullandı. Bir radyasyon gösterge aleti eline geçirmesi gerekiyordu. Kendi odasındakini alma tehlikesini gözüne yediremedi. Aletten bir tane eline geçirene dek radyoterapi bölümünü araştırmaya karar verdi. Sonra yine merdivenlerden koşarak zemin katına inip klinik binalarına giden yolda hızla ilerlemeye başladı.

Klinik binasındaki asansörler eski modeldi. Gün sonunda görevleri biten işleticiler çoktan evlerine gitmişlerdi. Martin jinekoloji bölümüne giden dört kat merdiveni çıkmak zorunda kaldı. Yeraltı treninde, iki mutsuz işadamının arasına sıkışıp yolculuk yaparken, radyosyonun jinekolojiyle bağlantısı olduğunu düşünmüştü. Fakat şimdi hastanenin içinde elinde radyoaktivide gösterge aletiyle dolaşırken, bu düşüncesi sönmeye başladı. Ne aradığını bilemiyordu.

Philips, jinekolojinin ana bekleme odasını geçip üniversitenin küçük kliniğine giden yola saptı. Temizleyiciler daha salonu temizlemeye başlamadıkları için, ağzına kadar dolu kül tablaları ve yerlere atılan kâğıtlarla kliniğin solgun ışık altında masum bir görünümü vardı.

Philips danışma görevlisinin masasını yokladı. Fakat çekmeceler kilitliydi. Masanın arkasındaki kapıyı açmak isteyince, bütün alanda sıkı güvenlik önlemleri alındığını anladı. Fakat kilitler, kapı tokmaklarının üstündeki deliklere anahtar sokulunca açılabilen basit türdendi. Danışma masasının üstündeki plastik kartlardan biri kilidi açmaya yeterliydi. Martin usulca kapıdan içeri girdi, arkasından kapıyı kapattı ve ışıkları yaktı.

Dr. Harper ile konuştuğu antrede duruyordu. Sol tarafta iki muayene odası, sağ taraftaysa laboratuvar ve araç gereç odası vardı. Gösterge aletini çalıştırmaya başlayıp iki odanın dolaplarını ve muayene masalarının altlarına dek her yeri özenle aradı. Fakat hiçbir sonuç alamadı. Odalar tertemizdi. Laboratuvarda da malzeme dolaplarının, altını üstünü, çekmecelerin

ve kutuların içlerini araştırdı. Odanın dibinde duran büyük alet dolabının çekmecelerini karıştırdı. Fakat sonuç yine aynıydı. Hiçbir şey bulamamıştı.

İlk yanıt çöp tenekesinden geldi. Çok zayıf ve zararsız ölçüde olduğu halde yine de radyasyondu. Saatine bakan Philips zamanın su gibi akıp geçtiğini gördü. Kırk beş dakika sonra Denise'in evine telefon edecekti. Sansone'nun kızı rehin tutup tutmadığını anladıktan sonra teslim olmaya karar vermişti.

Çöp sepetinde bulduğu olumlu yanıttan sonra laboratuvarı bir kez daha aramaya başladı. Malzeme dolabına dönene dek hiçbir ize rastlamadı. Dolabın alt rafında çarşaflar ve hastane giysileri, üst rafındaysa laboratuvar ve kırtasiye malzemeleri vardı. Rafların altındaki büyük sepetin içindeki kirli çarşafların arasına gösterge aletini sokunca yine zayıf olumlu yanıt aldı. Sonra göstergenin ucunu döşemenin üstüne tuttu.

Martin sepetin içindeki kirli çarşafları yere atıp göstergeyle hepsini taradı. Yine bir şey yoktu. Göstergeyi sepetin dibine sokunca zayıf bir belirti görüldü. Elini sokup dolabın dibini yokladı. Duvara dayalı kısmı ve tabanı masif boyalı tahtadan yapılmıştı. Yumruğuyla tabana vurunca bir titreşim hissetti. Üşenmeden tüm tahtayı yumruklamaya başladı. Dipteki köşeye doğru tahtanın ucu hafifçe kalkıp yine yerine oturdu. Martin aynı noktayı çekip tahtanın altına baktı. İki kurşun depolama kutusunun üstünde 'radyasyondan sakının' uyarısı yazan etiketi gördü.

Iki kutu da tıbbi isotopların kaynağı olan Brookhaven laboratuvarlarının etiketlerini taşıyorlardı. Kutulardan yalnızca birisinin üstündeki etiket okunabiliyordu. 2-(18F) Flor - 2 deoksi-D glikoz. Diğer kutunun üstündeki etiket kısmen yırtılmıştı ama deoksi-D-glikoz isotoplarının bulunduğuna şüphe yoktu.

Martin aceleyle kutuları açtı. Birincisinin üstündeki etikette orta dereceli radyoaktivite yazısı vardı. Biraz daha kalın kurşundan yapılan diğer kutu, radyasyon gösterge aletinin çılgın gibi çalışmasına neden oldu. Içindeki madde her neyse çok kuvvetliydi. Philips kutuyu kapatıp ağzını yapıştırdı. Sonra çarşafları sepetin içine tıkıştırıp dolabın kapağını örttü.

Martin her iki bileşimin de ismini duymamıştı. Fakat bunların jinekoloji kiliğinde bulunması yeterince kuşku çekiciydi. Hastane yönetmeliği radyoaktif maddenin kullanılmasını sıkı denetim radyoterapi, tanı çalışmaları ve kontrol altındaki araştırmalarda kulanılabilirdi. Jinekolojiyse bu sınırlandırmanın kapsamına girmiyordu. Philips radyoaktif deoksi glikoz maddesinin nerelerde kulanıldığını öğrenmek istiyordu.

Philips elinde radyoaktivite gösterge aletiyle merdivenlerden bodrum katına indi. Tünelin içine girince, tıp öğrencilerinin ilgisini çekmemek için koşmayı bırakıp ağır ağır yürümeye başladı. Yeni tıp fakültesi binasından içeri girince, soluk soluğa koşarak kütüphaneye geçti.

«Deoksi glikoz,» diye soludu. «Bakmak istiyorum. Nerede bulabilirim?»

Şaşkına dönen kütüphane memuresi, «Bilmiyorum,» dedi.

Philips arkasını dönüp kart kataloglarının durduğu yöne yürüdü.

Kadın arkasından bağırdı. «Referans masasına sorun.»

Philips yürüdüğü yönü değiştirip tıbbi bilgiler bölümündeki referans masasına gitti. On beş yaşlarındaki masa sorumlusu kız hızla üstüne doğru yürüyen Martin'e bakıyordu.

Philips «Çabuk...» dedi. «Deoksi glikozu nerede bulabilirim?»

Kız korkuyla Martin'in yüzüne baktı. «Nedir o?»

«Glikozdan yapılma bir çeşit şeker olması gerek. Bakın ne olduğunu ben de bilmiyorum. Öğrenmek için araştırıyorum.»

«Kimyasal Bilinmeyenlerle işe başlayın. Sonra ilâç indekslerine bakın. Sonuç...»

«Kimyasal Bilinmeyenler nerede?»

Kız kitap raflarının önündeki uzun masayı işaret etti. Philips oraya koşup indeksi çekti. Saatine bakmaya korkuyordu. Aradığı referansı Glikoz kelimesinin başlığı altında buldu. Cilt ve sayfa numarasını aldı. İstediği sayfayı bulunca, son hızla okumaya başladı. Fakat telaştan kelimelerin anlamlarını kavrayamıyordu. Hızını kesip ilgisini toplamaya zorladı. Deoksi glikozun, beynin biyolojik yakıtı olan glikozla aynı değerde olduğunu ve kan dolaşımı aracılığıyla beyin engelini aşıp aktif sinir hücreleri tarafından emildiğini öğrendi. Fakat madde bir kez aktif sinir hücrelerinde yerleşince, glikoz gibi hareket etmeyip kümeleşiyordu. Kısa bilginin altındaki son satırlar şunlardı: «...radyoaktiviteyle

birleşmiş deoksi glikoz beyin araştırmalarında büyük gelecekler vaat etmektedir.»

Martin elleri titreyerek kitabı kapattı. Tüm olay anlam kazanmaya başlamıştı. Hastanede birisi zavallı insanların haberleri olmadan, beyin üstünde denemeler yapıyordu. Martin, Mannerheim, diye düşündü. O kadar öfkelenmişti ki, ağzında zehrin acı tadını duyuyordu.

Kimyager değildi. Fakat deoksi glikoz gibi bir bileşime yeteri kadar radyoaktivite yüklenip insanlara zerk edilirse, beynin bu maddeyi emişi gözlenebilirdi. Eğer radyoaktivite fazla yüklenmişse (ki jinekoloji kliniğindeki kutunun içindeki madde çok güçlüydü) maddeyi emen beyin hücreleri hemen ölürdü. Ve eğer birisi beyindeki sinir hücrelerinin dizilişlerini incelemek istiyorsa, bu yöntemle hücreleri yıkıma uğratabilirdi. Ve nöroanotomi biliminin kuruluş temeli hayvan beyinlerinin sinir hücrelerinin dizilişlerinin değiştirilmesine dayanmaktadır. Acımasız bir bilim adamı aynı yöntemi insanlara uygulayabilirdi. Philips korkuyla titredi. Ancak Mannerheim kadar bencil bir insan ahlâk kurallarını çiğneyebilirdi.

Martin öğrendiği gerçeğin altında ezilip kaldı. Mannerheim'in jinekoloji bölümünü bu işe nasıl alet ettiğini anlayamıyordu. Fakat onlarında bu araştırmaya katıldıklarına şüphe yoktu. Hastane yöneticileri de çalışmalardan haberdar olmalıydılar. Yoksa Drake neden hastanenin ilâh beyin cerrahı Mannerheim'i savunuyordu. Korkunç gerçeği keşfetmek Martin'i tüketti.

Hükümetin araştırmaları için Mannerheim'i parasal yönden desteklediğini biliyordu. Kamuya ait milyonlarca ve milyonlarca dolar Man-

nerheim'in araştırmalarına harcanıyordu. Acaba FBI bundan dolayı mi işe karışmıştı? Martin işe burnunu sokmakla hükümet tarafından desteklenen büyük bir araştırmayı mı suya düşürüyordu? Belki FBI yapılan araştırma deneylerinde insanların kurban edildiğini bilmiyordu. Martin sağ elin yaptıklarından sol elin haberi olmayan örgütsel araştırmalarda dönen dolapları anlamayacak kadar saf ve acemi değildi. Fakat insanların kurban edilerek hükümetten tıbbi araştırmalar için destek sağlamak korkunç bir düzenbazlıktı.

Martin ağır ağır bileğini çevirip saatine baktı. Denise'e telefon etmesi için beş dakikası kalmıştı. Ajanların kadına zarar vereceklerini sanmıyordu. Fakat onların sokak serserisine karşı acımasız davranışlarına tanık olduktan sonra, her hareketlerinden kuşkulanıyordu. Ne yapabileceğini düşündü. Ortada dönen sahtekârlığın bir bölümünü öğrenmişti... yalnız hepsini değil, bazı şeyleri öğrenebilmişti. Yeterince güçlü birini bu işe karıştırırsa, gerçeğin tüm çıplaklığıyla ortaya çıkacağını biliyordu. Ama bu işe kimi sokabilirdi? Hastane hiyerarşisinin dışında olan fakat hastane yapısını bilen birini bulmalıydı. Sağlık müsteşarını mı? Belediye başkanlığından birini mi? Emniyet müdürlüğünü mü? Kimi devreye sokmalıydı? Fakat Martin şimdiye dek kendi hakkında yetkililere asılsız bilgiler verildiğini ve yapacağı uyarıların kulak arkası edileceğini biliyordu.

Birdenbire Philips'in aklına dâhi çocuk Michaels geldi. Universite dekanını harekete geçirebilirdi. Adamın bir sözü soruşturma açılması için yeterliydi. Belki bir yararı dokunurdu. Mar-

tin hızla telefonlardan birine koşup dışarıya çıkan bir hat buldu. Michaels'in numarasını çevirirken arkadaşını evde bulabilmek için dua ediyordu. Hattın ucunda bilginin tanıdık sesini duyunca, Martin nerdeyse neşeyle bağıracaktı.

«Michaels başım korkunç bir belâda.»

«Neyin var?» diye Michaels sordu. «Nerdesin?»

«Açıklayacak zamanım yok. Bana nedenini sorma. Hastanede FBI'ın koruyup desteklediği dehşet verici dev bir araştırma skandalının bazı bölümlerini ortaya çıkardım.»

«Ben ne yapabilirim?»

«Üniversite dekanına telefon et. İnsanların alet edilerek yapılan deney skandalından söz et. Eğer dekan da işe karışmadıysa bu uyarı yeterlidir. Eğer durum böyleyse Tanrı hepimizin yardımcısı olsun. Fakat şimdi en önemli sorun Denise. Fbl kadını evinde göz hapsinde tutuyor. Üniversite dekanına söyle, Washington'a telefon edip Denise'i serbest bıraktırsın.»

«Ya sen ne olacaksın?»

«Beni düşünme. İyiyim. Seni hastaneden arıyorum.»

«Niçin benim evime gelmiyorsun?»

«Gelemem. Nöroradyoloji laboratuvarına gidiyorum. On beş dakika sonra seninle bilgisayar laboratuvarında buluşalım. Haydi çabuk ol.»

Philips telefonu kapatıp Denise'in numarasını çevirdi. Karşı taraftan birisi telefonu açtı fakat yanıt vermedi.

Martin, «Sansone, ben Philips,» diye bağırdı.

«Philips neredesin? Durumu ciddiye alma-

dığını sanıyorum.»

«Anlıyorum. Kentin kuzeyindeyim. Geliyorum. Yirmi dakikalık zamana gerek var.»

Sansone, «On beş dakika,» dedi ve telefonu kapattı. Martin içi korkuyla dolu olarak kütüphaneye koştu. Kendisini teslim almak için Sansone'un Denise'i rehin tuttuğuna artık kuşkusu yoktu. Onu öldürmek istiyorlardı. Belki kendisini ele geçirmek için Denise'i de öldürmekten çekinmeyeceklerdi.

Her şey Michaels'in becerisine bağlıydı. Bu skandala karışmamış bir yetkili bulması gerekti. Fakat Martin kuşkularını destekleyecek kuvvetli kanıtlara sahip olmak gerektiğini biliyordu. Mannerheim'in olayı örtbas etmek için bir masal uyduracağından hiç şüphesi yoktu. Martin beyin cerrahisinin laboratuvarındaki beyin örneklerinden kaç tanesinin radyoaktif olduklarını öğrenmek istiyordu.

Martin araştırma binasının beyin cerrahisi bölümüne gitmek için boş asansöre bindi. Başındaki ameliyat kepini çıkarıp parmaklarını sinirli sinirli dağınık saçlarının arasında dolaştırdı. Birkaç dakika sonra Denise'in evinde bulunması gerekiyordu.

Mannerheim'in laboratuvarının kapısı kilitliydi. Martin camı kırmak için bir şeyler araştırdı. Duvara asılı küçük yangın söndürücü gözüne ilişti. Aleti duvardan alıp cam kapıya fırlattı. Ayağıyla kapının çerçevesinde kalan cam parçalarını kırıp elini uzatarak kapının tokmağını çevirdi.

Tam o sırada holün diğer ucundaki kapı birdenbire açıldı ve ellerinde silah taşıyan iki adam koridorda koşmaya başladılar. İkisinin de

üstündeki polyester giysilerden, hastane güvenlik görevlilerinden olmadıkları anlaşılıyordu.

Adamlardan biri yere diz çöküp iki eliyle silahını kavradı. Diğeriyse, «Philips kımıldama!» diye bağırdı.

Martin cam kırıklarının arasından balıklama laboratuvarın içine dalıp adamların görüş açılarının dışına çıktı. Susturucu takılmış namludan fırlayan kurşunun, metal çerçeveye saplanırken çıkardığı boğuk sesi duydu. Sendeleyerek düştüğü yerden doğruldu. Ve ayağıyla kapıya tekme atıp kapatınca, çerçevenin içinde sallanan cam parçaları yere düşüp kırıldılar.

Laboratuvarın içinde koşmaya başlayan Martin koridorda peşine düşenlerin ayak seslerini duyuyordu. Odanın içi zifiri karanlıktı. Fakat Martin planı biliyordu. Odayı bölen çalışma sıralarının arasından hızla geçti. Peşindeki adamlar dış kapıya ulaştıklarında Martin hayvanların durduğu odaya girmişti. Adamlardan birisi elektrik düğmesini çevirince, tavandaki floresan lambalar laboratuvarın içini ışığa boğdular.

Martin çılgın gibi hareket ediyordu. Hayvan odasında, beynine elektrotlar bağlandığı için azılı bir canavara dönüşen maymun kafesine sarıldı. Hayvan bağlı olduğu tellerin arasından uzanıp, Martin'nin elini ısırmak istedi. Martin tüm gücünü toplayıp kafesi iterek laboratuvarın kapısına dayadı. Peşindeki adamlar çalışma sıralarının önüne varmışlardı. Martin soluğunu tutup kafesin kapağını açtı.

Laboratuvarın içindeki cam aletleri şangırdatan bir çığlıkla maymun uzun süredir hapis edildiği kafesin içinden dışarı fırladı. Ve bir sıç-

rayışta deney masalarının üstlerindeki raflara atlayıp aletleri yerlere saçtı. Tellere bağlı elektrotları sürükleyerek sıçrayan kudurmuş hayvanı görünce şaşkına dönen adamlar tereddüt ettiler. Hayvan onların duraksamalarını fırsat bildi. Aylardır kapatıldığı kafesin içinde biriktirdiği öfkesinden güç alan maymun raftan sıçrayıp Martin'e en yakın olan adamın omzuna atladı. Güçlü parmaklarıyla adamın kolunu parçalayıp sivri dişlerini ensesine batırdı. Diğer adam arkadaşına yardım etmek istedi ama maymunun hızına yetişemedi.

Martin orada kalıp sonucu izlemedi. Hızla koşup kavanozların içinde beyinlerin saklandığı rafların arasından geçerek merdiven başına geldi. Baş döndürücü hızla merdivenleri üçer dörder atlayarak aşağıya inmeye başladı.

Yukarıdaki merdiven kapısının açıldığını duyunca, hızını kesmeden duvarlara tutanarak inmeye başladı. Kendisini yukarı katlardan görebileceklerini sanmıyordu ama durup araştıracak zamanı yoktu. Mannerheim'in beyin cerrahi laboratuvarının güvenlik altında tutulduğunu bilmesi gerekirdi. Martin birkaç kat yukarıdaki merdivenlerden koşarak aşağıya inen ayak seslerini duyuyordu. Bodruma ulaştı. Tünelden içeri girince silahtan atılan kurşun sesleri kesildi.

Philips yıldırım gibi eski tıp okulunun kapılarından içeri girerken, kapının paslı menteşeleri gıcırdadı. Kıvrımlı mermer merdivenlerden koşarak yukarı çıkıp kısmen harap olan koridorda anfiye varıncaya kadar koştu. Sonra birdenbire durdu. Her taraf zifiri karanlıktı. Michaels daha gelmemişti. Arkasından koşan ayak sesleri duyulmuyordu. Peşindeki adamları atlatmıştı.

Fakat şimdi güvenlik görevlileri Sağlık Merkezi binasında olduğunu biliyorlardı. Nerede gizlendiğini bulmaları birkaç dakikalarını alırdı.

Martin soluk almaya çalıştı. Eğer Michaels birkaç dakika içinde gelmezse, ne kadar çaresiz olursa olsun, Denise'in evine gitmeye karar verdi. Endişeyle anfinin kapısını itti. Açılınca şaşırdı. Anfiden içeri girince buz gibi karanlık kendisini sarıverdi.

Sessizlik Philips'in öğrencilik günlerinden tanıdığı, elektrik düğmesinin boğuk sesle devreye girmesiyle bozuldu. Elektrik sistemi gürültüyle harekete geçmişti. Ve öğrenci olduğu günlerdeki gibi salon ışığa boğuldu. Gözünün ucuyla bir hareket gören Martin aşağıya avluya baktı. Michaels salonun ortasında durmuş kendisine el sallıyordu. «Martin, seni gördüğüme sevindim.»

Philips anfinin, konferans salonu olarak kullanıldığı günlerden kalma yatay sıraların arasından aşağıya inmek için demir parmaklıklara sarıldı. Michaels aşağıdaki merdivenlerin başında durmuş Philips'e el sallıyordu.

Philips, «Üniversite dekanını buldun mu?» diye bağırdı. Michaels'i görünce saatlerdir içinde yüzdüğü karamsarlıktan kurtulmuş, yüreğinde umut tomurcukları canlanmaya başlamıştı.

Michaels, «Her şey yolunda. Endişe etme. Aşağıya gel,» diye seslendi.

Martin bir zamanlar sıraların bulunduğu yerlere serilen elektrikli aletlerin kablolarının arasında sıçrayarak dar merdivenlerden aşağı-

ya iniyordu. Michaels'in yanında üç adam daha vardı. Arkadaşının harekete geçip yardım topladığından emindi. «Hemen Denise'e yardım etmeliyiz. Onlar...»

Michaels sözünü kesip, «Çaresine bakıldı,» diye bağırdı.

Philips bir an basamakların üstünde hareketsiz kaldı. «Denise'in bir şeyi yok ya?»

«Çok iyi ve güvencede. Sen aşağıya gel.»

Martin aşağıya doğru inerken, elektrikli aletlerin kabloları sıklaştığından yürümesi zorlaşıyordu. «Beyin cerrahisi laboratuvarında iki adam az kaldı beni vuracaklardı.» Nefesi tıkanmış kesik kesik konuşuyordu.

Michales aşağıya inen arkadaşına baktı. «Korkma, burada emniyettesin.»

Avlunun kenarına gelen Martin kabloların saçıldığı merdivenlerden gözlerini kaldırıp Michaels'in yüzüne baktı. «Nöroloji bölümünde araştırma yapacak zaman bulamadım.» Şimdi Michaels'in yanındaki üç kişinin kimler olduğunu görüyordu. Birisi, laboratuvarı ilk ziyaret ettiği gün tanıdığı yetenekli genç öğrenci Carl Ruaman'dı. Siyah tulumlar giymiş diğer iki adamı tanımıyordu.

Martin'in son sözlerine kulak asmayan Michaels yabancılardan birine döndü. «Şimdi tatmin oldunuz mu? Onu buraya getirebileceğimi sizlere söylemiştim.»

Philips'ten gözlerini ayırmayan adam, «Buraya getirdin ama bakalım onu kontrol altında tutabilecek misin?» diye sordu.

Michaels, «Sanırım,» diye yanıtladı.

Martin gözlerini siyah tulumlu adamdan Michaels'e çevirerek garip sohbeti dinliyordu.

Birdenbire karşısında durup kendisine bakan adamı tanıdı. Werner'i bu adam öldürmüştü.

Michaels alçak sesle çocuğuyla konuşan bir baba gibi, «Martin, sana göstermek istediğim bir şey var,» dedi.

Yabancı söze karıştı. «Dr. Michaels, size FBI'ın acele etmeyeceğini garanti ederim. Fakat CIA'nin eylemleri benim kontrolümün dışında. Beni anladığınızı umuyorum.»

Michaels hızla adamdan yana döndü. «Bay Sansone, CIA'nin sizin egemenliğinizde olmadığını biliyorum. Dr. Philips'e açıklamam gereken bazı sorunlar var.»

Tekrar Philips'ten yana dönüp konuşmaya başladı. «Martin, gel sana bir şey göstermek istiyorum.» Anfinin yanındaki kapıya doğru yürüdü.

Martin elleriyle avluyu çevreleyen pirinç parmaklıklara yapışmış, yerinden kımıldayamıyordu. Ustüne çöken gevşeme şaşkınlığa dönmüştü. Ve şaşkınlığın ardından gümbür gümbür yeni bir korku dalgası benliğini sardı.

Panik içinde eziliyordu. «Burada neler oluyor?» diye her kelimenin üstüne basa basa sordu.

Michaels, «Işte sana neler olduğunu göstermek istiyorum. Gel benimle,» dedi.

Philips korkudan kaslarını oynatamıyordu. «Denise nerede?»

«Bana inan. Denise güvencede. Haydi gel.» Michaels bir adım atıp Philips'in yanına geldi. Ve bileğinden tutup avluya doğru çekiştirdi. «Gel sana bir şey göstereceğim. Sakin ol. Birkaç dakika sonra Denise'i göreceksin.»

Philips, Sansone'nun yanından geçip yandaki anfiye gitmeye razı oldu. Genç öğrenci herkesten önce gidip anfinin ışıklarını yakmıştı. Martin sıraları kaldırılan başka anfiye girdi. Önünde ışığa duyarlı milyonlarca foto alıcı hücrelerinden oluşan kocaman bir ekran duruyordu. Yanından sarkan teller geliştirme birimine bağlanmıştı. Bu birinci geliştirme biriminden çıkan birkaç ufak tel, iki bilgisayara ulaşan iki ayrı sandıkta toplanmıştı. Ortadaki büyük bilgisayardan çıkan kablolar birbirlerine çapraz bağlantılı diğer bilgisayarlara bağlanmıştı. Aletler bütün odayı doldurmuşlardı.

Michaels, «Baktığın şeyin ne olduğunu biliyor musun?» diye salladı.

Martin başını salladı.

«İnsan görme sisteminin ilk bilgisayar modelini izliyorsun. Gelişmiş teknolojimize göre çok büyük ve ilkel, fakat şaşılacak kadar yetenekli. *Görüntüler ekranda belirince, gördüğün bilgisayarlar gerekli* bilgileri vermeye başlıyorlar.»

Michaels ellerini sallayıp odanın içini işaret etti. «Martin karşında gördüğün alet, Pincerton'da inşa edilen ilk atomik kitlenin akrabası. Bu, tarihteki en büyük bilimsel aşamadır.»

Martin dönüp Michaels'in yüzüne baktı. Arkadaşı herhalde aklını yitirmişti.

Michaels coşkuyla Philips'in sırtına vurdu. «Dinle, sana dördüncü kuşak bilgisayarı nasıl yarattığımızı anlatayım. Birinci kuşak bilgisayarlar sadece hesap makinesi görevini yapıyorlardı. İkinci kuşak transistörlerle doğdu. Üçüncü kuşak mikrofişlerdi. Bizler dördüncü

kuşağı doğurduk. Ofisindeki o küçük geliştirici ilk yavrularımızdan biri. Ne yaptığımızı biliyor musun?»

Philips başını salladı. Michaels heyecandan yanıp tutuşuyordu.

«Gerçek yapay akıl yarattık. Düşünen bilgisayarlar yaptık. Öğreniyorlar ve düşünüyorlar. Bu günler gelecekti. Ve bizler bunu başardık.» Martin'i kolundan yakalayan Michaels arkadaşını iki anfiyi birbirine bağlayan hole sürükledi. Orada tellerle donatılmış eski mikrobiyoloji ve fizyoloji laboratuvarlarına açılan bir kapı vardı. Michaels kapıyı açınca odanın çelikle kaplandığını gördü. Onun arkasında da çelikle kaplı emniyete alınmış ikinci bir kapı vardı. Michaels özel anahtarı kilide sokup kapıyı açtı. Sanki bir kasanın içine girmişlerdi.

Martin tanık olduğu hayret verici gerçekler karşısında bocaladı. Laboratuvarların eski küçük odaları ve çinko kaplı deney masaları kaldırılmıştı. Bunun yerine pencereleri olmayan koskocaman bir oda Philips'in karşısında duruyordu. Odanın ortasında içlerinde berrak sıvılar dolu sıra sıra dev cam silindirler vardı.

«Bu bizim en değerli ve üretken hazırlığımız,» diyerek Michaels birinci silindirin kenarını okşadı. «Şimdi senin ilk tepkinin duygusal olacağını biliyorum. Fakat inan bana, bunun karşılığında elde edeceğin ödüller her türlü fedakârlığa değer.»

Martin yavaş yavaş silindir camların çevresinde yürümeye başladı. Silindirler en azından iki metre yüksekliğinde, bir metre çapındaydı. Martin daha sonra, omurilik kanalını ve beyin ventriküllerini dolduran berrak sıvının

içinde Katherine Collins'ten arta kalan parçaların yüzdüğünü öğrendi. Kız suyun içinde oturur durumda, kolları başının üstünde asılı yüzüyordu. Çalışma solunum aleti kızın yaşadığını kanıtlıyordu. Kafatası yok olmuş, beyni tümüyle ortaya çıkmıştı. Gözlerinin yerine kontaklensler takılan yüzünün büyük bir bölümü yok olmuştu. Ensesinden aşağıya solunum borusu takılmıştı.

Philips ağır ağır silindir tüpün çevresindeki turunu tamamladı. Ustüne korkunç bir halsizlik çökmüştü. Nerdeyse bacakları bükülüp yere düşecekti.

Michaels, «Herhalde biliyorsundur,» dedi. «Bilgisayar bilimindeki geri besleme ve ona benzer gelişmelerdeki büyük aşamalar, biyolojik sistemlerin incelenmesi sonucu, başarılmıştır. Işte sibernetik bilimin aslı budur. Evet, biz de doğal adımı insan beynini ele aldık. Tabii, bizler beyni ele alınca, psikoloji bilimi gibi esrarengiz siyah kutu olarak niteleyip incelemedik.» Philips arkadaşının bilgisayar programını kendisine getirdiği gün de bu gizemli anlaşılmaz kelimeleri kullandığını anımsadı. Şimdi onun ne demek istediğini anlıyordu. «Biz beyni elimize alıp diğer karmaşık makineler gibi inceledik. Ve düşlerimizde bile yaşatamadığımız başarıya ulaştık. Beynin bilgileri nasıl depo ettiğini bulduk. Dünün bilgisayarlarındaki yetersiz dizi gelişmelerin yerine bilgileri paralel gelişimle nasıl sağladığını ve beynin çalışmasındaki hiyerarşik düzenleme sistemini öğrendik. Hepsinden iyisi de, beyni ve çalışmalarını aynen yansıtan mekanik sistemin nasıl çizileceğini ve yapılacağını öğrendik. Ve başardık,

Martin. Bu sistem en çılgın düşlerimizi bile geride bıraktı.»

Michaels dirseğiyle Philips'i dürtüp silindirlerin önünde yürümeye devam etmesini işaret etti. Karşılarında genç kadınların beyinleri değişik düzeylerde gözler önüne serilmişti. Son silindirin önünde Philips durakladı. Kurban hazırlığın ilk aşamasındaydı. Philips genç kadının yüzünde kalan artıklardan kim olduğunu tanıdı. Karşısındaki Kristin Lindquist'ti.

Michaels, «Şimdi beni dinle,» dedi. «İlk bakışta dehşet verici olduğunu biliyorum. Fakat bu öylesine büyük bilimsel aşama ki sağlayacağı yararları vakit geçirmeden toplamamız düşünülemez. Sadece tıp dünyasının tüm alanlarında büyük bir devrim yaratacaktır. Daha tam yerine oturmuş programımızın beyin röntgenlerini okumada neler yaptığına tanık oldun. Philips, acele karar vermeni istemediğimi anladın, değil mi?»

Hastane ve bilgisayar yerleştirme merkezinin birleşiminde yaptıkları gezi son bulmuştu. Köşede karmaşık yaşama desteğini sağlayan birim duruyordu. Philips ve Michaels'in yanına gelmelerinden göstergelerin önünde oturan beyaz gömlekli ufak tefek adam rahatsız olmamıştı. Başını kaldırmadan işine devam ediyordu.

Tekrar Katherine Collins'in önüne gelip durdukları zaman Philips ilk kez kendisinde konuşabilecek gücü buldu. «Bunun beynine giden şeyler ne?»

Michaels coşkuyla atıldı. «Onlar uyarıları, beyne ve omuriliğe taşıyan sinirler. Beyin kendi durumuna karşı duyarsız olduğundan, biz Katherine'nin dış yüzeyde kalan duyarlı sinirle-

rini elektrotlara bağladık. Böylece verilen zaman içinde, beynin hangi bölümlerinin çalıştığını bize haber veriyor. Beyin için bir doldurma sistemi yaptık.»

«Yani sizinle konuşabiliyor mu?»

«Tabii. Işin en güzel yanı da bu. Insan beynini kendi kendisini incelemede kullandık. Sana göstereceğim.»

Katherine Collins'in bulunduğu silindirin dışında, kızın gözlerinin hizasında bilgisayar terminaline benzeyen bir alet vardı. Üstünde dikey bir ekran ve daktilo klavyesi, elektrikle silindirin içindeki birime ve odanın kenarındaki merkezi bilgisayara bağlanmıştı. Michaels birimin tuşlarına vurup soruyu yazınca ekranda. «KATHERINE NASILSIN?» sorusu göründü.

Soru ekrandan silindi yerine yanıt geldi.. «İYIYIM. IŞE BAŞLAMAK ISTIYORUM. LÜTFEN BENI TAHRIK EDIN.»

Michaels gülerek Martin'e baktı. «Bu kız doymak nedir bilmiyor. Ve bizimle çok iyi işbirliği yapıyor.»

«Beni tahrik edin, demekle ne istedi?»

«Zevk merkezine bir elektrot yerleştirdik. Onu böyle ödüllendirip bizimle işbirliğine teşvik ediyoruz. Onu tahrik edince, peşpeşe yüz kez doyuma ulaşma zevkini tadıyor. Herhalde çok zevkli ki sürekli aynı şeyi istiyor.»

Michaels yazmaya başladı: «KATHERINE SADECE BIR KEZ. SABIRLI OLMALISIN.» Sonra klavyenin yanındaki küçük kırmızı düğmeye bastı. Philips, Katherine'nin hafifçe yay gibi bükülüp titrediğini gördü.

Michaels, «Biliyor musun?» dedi. «Beynin ödüllendirme sistemi öyle güçlü bir eylem ki,

kendisini savunma duygusundan bile daha güçlü. Yeni sistemimize bu kuramı da yerleştirebildik. Makinelerin daha yetenekli çalışmalarını sağlıyor.»

Philips gözünün önüne serilen gerçeklere hâlâ inanamıyordu. «Peki, bunların hepsini meydana getiren kim?»

Michaels, «Başarılar ve başarısızlıkları tek bir kişinin omuzlarına yükleyemeyiz,» dedi. «Her şey evre evre gelişti. Bir gelişme diğerini izledi. Fakat vardığımız bu aşamadan en çok sorumlu olan iki kişi var. Sen ve ben.»

Martin sanki yüzüne tokat yemişti. «Ben mi?» diye bağırdı.

Michaels, «Evet,» dedi. «Biliyorsun yapay akıl yaratmakla ilgileniyordum. Başlangıçta seninle çalışmayı bu yüzden istedim. Röntgen okumalarında meydana çıkan sorunları ortaya atman, 'bulgu tanımı' adı verilen olayı billurlaştırdı. İnsanlar bulguları tanıyorlardı. Fakat en gelişmiş bilgisayarlar bile tanıma konusunda aşırı güçlük çekiyorlardı. Yöntem bilimini özenle inceleyip değerlendirdiğin röntgenler senin işini iki kat zorlaştırıyordu. İkimiz de bu sorunu elektronik yoldan çözümlemeyi akıl edemedik. Çok karışık bir konu görünmekteyse de aslında çok basit ve kolay. İnsan beyninin bildik nesneleri nasıl tanıdığı konusunda öğrenmemiz gereken bazı noktalar vardı. Nöroloji bilimine ilgi gösteren fizyolopistlerle bir takım kurdum. İlk önceleri çok hafif çapta radyoaktif deoksi-glükoz kullanarak çalışmalara başladık. Hastalara bu maddeyi aşılayıp özel bir model uygulayarak devamlı göz altında tutuyorduk. Biz oftalmolojide kullanılan E tablolarından yararlandık. Rad-

yoaktif - glükoz gelişimi hastalara verildikten sonra, E modelini tanıyan ve onunla ilişki kuran beyin hücreleri mikroskobik dokularını sakatlayıp öldürüyorlardı. Sonra bu ölü dokuları en ince noktasına dek belirleyip beynin nasıl çalıştığını öğreniyorduk. Yıllardır yapılan araştırmalarda seçilen hayvanların beyinlerini tahrip etme tekniği kullanılıyordu. Aradaki fark aynı yöntemi insanlara uygulayınca, istediğimiz bilgileri daha çabuk ve çok kolay elde etmemiz oldu. Bu başarı bizleri daha gelişmiş atılımlara teşvik etti.»

Martin, «Neden genç kadınları seçtiniz?» diye sordu. Karabasan gerçeğe dönmüştü.

«Çok kolay olduğu için. Gerektiği zaman tekrar çağırabileceğimiz sağlıklı kişilere gerek duyuyorduk. Jinekoloji bölümü de amacımıza en uygun yerdi. Çünkü oraya devam eden kimseler kendilerine neler yapıldığını pek sormuyorlardı. Ve sadece vajen tahlil raporlarını değiştirerek bize gerektiği zaman onları sık sık hastaneye çağırma olanağına sahiptik. Karım yıllardır jinekoloji kliniğini yönetir. Hastaları seçip laboratuvar tahlilleri için gerekli kan alma işlemini yerine getirirken, onların damarlarından içeriye radyoaktif maddeyi zerk eder. İşte bu kadar basit.» Martin birdenbire jinekoloji kliniğindeki siyah saçlı, sert görünüşlü kadını gözünde canlandırdı. Ve Michaels'in onunla işbirliği yapmasını yakıştıramadı. Fakat sonra, bu açıklamanın şimdiye dek tanık olduğu gerçeklerin arasındaki en inanılır nokta olduğunu fark etti.

Katheirne Collins'in önündeki ekran yine

canlandı. «LÜTFEN BENI TAHRIK EDİN.» Michaels daktiloya yazdı. «KURALLARI BILIYORSUN. DAHA SONRA DENEYLER BAŞLAYINCA.»

Martin'den yana döndü. «Programı çok kolay ve başarıyla geliştirmemiz, bizleri araştırma alanındaki amaçlarımızı genişletmeye yöneltti. Fakat bu zamanla, yavaş yavaş ve yıllar sonra oldu. Beynin tanımadığımız son bölümlerini araştırmak için daha yüksek dozda radyoaktif vermek gereği bizi zorluyordu. Ne yazık ki, bazı hastalarımızda yüksek doz rahatsızlıklar yarattı. Ozellikle beynin sağ ve sol bölümlerini incelerken sorunlarla karşılaştık. Araştırmanın bu bölümü çok nazikti. Çünkü seçtiğimiz hastalarda belirtileri dayanılır düzeyde tutabilmek için neden olduğumuz tahribatı dengelemek zorundaydık. Eğer üstünde deney yaptığımız kişide bulgular artarsa, hastaları buraya getirip araştırmanın ilk aşamasından başlıyorduk.» Michaels eliyle cam silindirleri gösterdi. «Ve en büyük buluşlar burada, bu odada gerçekleşti. Tabii çalışmalara ilk adımımızı atarken bu denli ilerleyeceğimizi tahmin edememiştik.»

«Peki, Marino, Lucas ve Lindquist gibi son hastalara ne oldu?»

«Ah, evet onlar, biraz heyecan yarattılar. Bunlar yüksek dozda radyoaktivite verilen hastalardı. Bulgular hızla belirmeye başlayınca, biz onları gözetim altına alana dek, hastalar başka doktorlara başvurdular. Fakat doktorlar tüm çabalarına rağmen, hastalığı asla tanımlayamadılar. Ozellikle Mannerheim.»

Martin ipin ucunu kaçırmıştı. Iyice şaşkındı.

«Bu araştırmalarda Mannerheim yok mu?»

«Mannerheim'i? Dalga mı geçiyorsun? Bu denli önemli, büyük projelere, onun gibi bencil piçlerin burunları sokulsun istenmez. Her aşamayı kendi kişisel başarıları haline getirip ayrı bir ödül toplamak isterler.»

Philips gözlerini odanın içinde dolaştırdı. Dehşete düşmüş ve şaşırmıştı. Universitenin Sağlık Merkezinin göbeğinde, böyle korkunç bir olayın gelişmesine olanak yoktu. Martin, «Beni en çok şaşırtan şey,» dedi. «Yakanı bu işten kurtarman. Yani demek istiyorum ki, farmakolojideki zavallı piçin biri, fareye yanlış tedavi uygularsa, Hayvanları Koruma Derneği garibin ensesine biniverir.»

«Çok yardım gördük. Dışardaki adamların FBI ajanları olduklarını biliyorsun.»

Philips ters ters Michaels'a baktı. «Bunu bana anımsatmana gerek yok. Biliyorsun beni öldüreceklerdi.»

«Çok üzgünüm. Bana telefon edene dek başına gelenlerden haberim yoktu. Bir yıldan beri gözaltında tutuluyorsun. Fakat bunu bana senin güvenliğin için yaptıklarını söylemişlerdi.»

Martin'in dili tutuldu. «Gözaltında mıydım?»

«Hepimiz. Philips sana bir şey söyleyeceğim. Bu araştırmaların sonuçları toplumun tüm yapısını kökünden değiştirecek. Olayı dramatize ettiğimi düşünme. Ilk zamanlar ufak bir projeyle deneylere başladık. Fakat ilk elde ettiğimiz sonuçların patenlerini aldık. Bu başarımız, büyük bilgisayar firmalarının bizleri araştırmalar için para ve yardım yağmuruna boğmalarına ne-

den oldu. Buluşlarımızda ne kadar ilerlediğimiz umurlarında değildi. Bizden istedikleri tek şey sonuçtu. Ve bize yardım etmek için âdeta birbirleriyle yarışa girdiler. Fakat sonunda kaçınılmaz bir durum gelip çattı. Dördüncü kuşak bilgisayar üretmemize ilk büyük istek, Savunma Bakanlığından geldi. Elimizdeki bilgiler silahlanma kavramını temelinden değiştirdi. Küçük yapay akıl birimini, yazılı moleküller bellek, depolama sistemiyle birleştirip ilk gerçek düşünen füze yönlendirme sistemini geliştirdik. Şimdi ordunun elinde ilk 'düşen füzeler' var. Atom güçlerinin bulunuşundan bu yana savunma alanında yapılan en büyük aşama. Ve hükümet, buluşlarımızın temelinin nelere dayandığına, bilgisayar firmalarından daha az ilgi gösteriyor. Isteseler de istemeseler de, ellerindeki en yüksek düzeydeki güvenlik kuvevtlerini bizi korumak için seferber ettiler. Atom bombası yapımındaki Manhattan projesi, bize sağlanan güvenlik yanında hiç kalır. Bu odaya cumhurbaşkanı bile giremez. Hepimiz gözaltında tutuluyoruz. Dışardaki adamlardan çoğu paranoyak. Her gün burasının Rus baskınına uğramasından korkuyorlar. Dün gece senin çılgın gibi davrandığını ve güvenliği tehdit ettiğini söylüyorlar. Fakat ben onları bir noktaya kadar kontrol altında tutabilirim. Sorunun temeli sana dayanıyor. Kararı sen vereceksin.»

Martin bitkinlikle, «Ne kararı?» dedi.

«Bu büyük olayı sadece kendine saklayıp korkunç sır içinde yaşayabilecek misin? Geçirdiğin şokun derecesini anlıyorum. Açık konuşmak gerekirse, yaptığımız araştırmalardan sana

söz etmeyi asla düşünmüyordum. Fakat hayatını tehlikeye atıp kendini ortadan kaldırabilecek kadar bilgi sahibi olduğun için her şeyi açıkça bilmeni istedim. Beni dinle, Martin. Bilgileri dışında, onların onaylarını almadan, insanlar üstünde deneyler yapmanın, özellikle onları kurban etmenin, geleneksel tıp ahlâkına aykırı olduğunun farkındayım. Fakat sonuçların da yöntemlerimizi haklı çıkaracağına inanıyorum. On yedi genç kadın bilinçlerinin dışında yaşamlarını feda ettiler. Bu doğru. Ama bu fedakârlık bir ilke uğruna yapıldı. Ustün bir toplum yaratıp Amerika Birleşik Devletleri'nin gelecekteki savunma üstünlüğünü sağlamak için yapıldı. Her özne, kendi yönünden büyük özverilerde bulundu. Fakat iki yüz milyon Amerikalının geleceğini düşününce, yapılan özveriler, toplu iğne başı gibi minicik kalıyor. Her yıl kendi arzularıyla canlarına kıyan genç kadınların sayılarını düşün. Ya da yılda trafik ve diğer kazalarda kaç kişinin öldüğünü biliyor musun? Oysa buradaki on yedi kadın topluma büyük bir katkıda bulundular. Ve kendilerine hep şefkatle davranıldı. Çok iyi bakıldılar ve hiç acı hissetmediler. Tam tersine büyük bir zevk içinde yaşadılar.»

«Bunu kabul edemem. Niçin beni öldürmelerine göz yummadın?» diye Philips yorgun sesle konuştu. «Böylece vereceğim karardan endişe duymazdın.»

«Philips, senden hoşlanıyorum. Dört yıl birlikte çalıştık. Zeki bir adamsın. Yapay akıl geliştirmesinde yaptığın ve yapacağın katkıların sonu yok. Ozellikle radyoloji alanındaki tıbbi atılımlar, bu operasyonu gizli tutmamıza yarıyor. Sana gerek duyuyoruz Philips. Tabii bu,

sensiz yapamayacağımız anlamına gelmez. Hiçbirimiz yerine konulmaz değiliz ama sana yine de gerek var.»

Philips, «Bana gerek yok,» dedi.

«Seninle tartışmak istemiyorum. Ama sana gerek duyduğumuz bir gerçek. Bir noktayı daha vurgulamak istiyorum. Artık deneylerimizde insanları kullanmamız gerekiyor. Aslında, bu büyük projenin deneme evresi pek yakında sona erecek. İstediğimiz bilgileri elde ettik. Şimdi bu görüş ve bilgileri elektronik hale çevirmek gerekiyor. İnsan üstünde yapılan deneyler sona erdi.»

Philips, «Bu projeye kaç araştırmacı katıldı?» diye sordu.

Michaels övünçle, «Programın en güzel yanı bu,» dedi. «Projenin büyüklüğüne göre çalışan personel sayısı çok az. Bir fizyolojist takımı, bilgisayarcılar ve mesleklerinde yetenekli birkaç hemşireden başka kimse yok.»

Philips, «Hiç doktor yok mu?» diye sordu.

Michaels güldü. «Nöroradyolojistlerden bir doçent doktor var.»

İki adam birbirlerinin gözlerinin içine bakarlarken uzun bir sessizlik oldu.

Michaels, «Bir nokta daha var,» dedi. «Yeni bilgisayar teknolojisindeki tıbbi aşamalar, açıklanıp kanıtlanınca, bütün ödülleri sen alacaksın.»

Philips, «Bana rüşvet mi teklif ediyorsun?» diye sordu.

«Hayır. Gerçek bu. Sen Amerika Birleşik Devletleri' nde tıbbi araştırmalardaki en ünlü

kişi olacaksın. Tüm radyoloji alanı senin denetiminde programlanacak. Böylece bilgisayarlar hastalık tanılarını yüzde yüz yanılmaksızın, büyük bir yetenekle yerine getirecekler. Insanlığa sağlanacak en büyük yarar bu. Bir kez sen bana en iyi radyologların bile tanıları yüzde yetmiş beş dolayında yanılmadan okuyabildiklerini söylemiştin. Son bir şey daha var...» Martin gözlerini yere indirip âdeta utanır gibi huzursuzca ayaklarını oynattı. «Az önce söylediğim gibi, ajanları belirli bir noktaya kadar idare edebilirim. Eğer birisi seni güvenlik için tehlikeli görmeye başlarsa yönetim benim elimden çıkar. Ne yazık ki, şimdi Denise Sanger de istemeden işe karışmış durumda. Araştırmanın özelliklerini bilmiyor ama, projeyi tehlikeye atacak kadar yeterli bilgiye sahip. Diğer bir deyişle, eğer bu programı kabul etmezsen, sadece sen değil, Denise de ortadan kaldırılacak. Ve ben bu konuda söz sahibi değilim.»

Denise'in ölüm tehlikesiyle yüz yüze olduğu açıklanınca, Philips yine korkunç bir öfkeye kapıldı. Tüm içini nefret doldurdu. Kendini zorlayarak, öfkeden gözleri dönmüş halde önüne gelene saldırmaktan kendini alıkoydu. Tükenmişti. Vücudundaki sinirler kopacak kadar gerilmişlerdi. Tüm gücünü toplayıp duygusallığa kapılmadan akılcı yoldan düşünmeye kendini zorladı. Ve düşündü. Projenin arkasına gizlenen gücün büyüklüğüyle yüz yüze gelince, karşı koymanın anlamsızlığı altında eziliverdi. Philips kendisini feda edebilirdi ama Denise'i edemezdi.

Michaels elini Philips'in omzuna koydu.

«Evet Martin? Sanırım her şeyi açıkladım. Buna karşılık ne diyorsun?»

Martin, «Seçme hakkım yok sanırım,» dedi.

Martin, «Evet var,» dedi. «Fakat çok küçük. Denise'i ve seni sıkı bir göz hapsine alacaklarından şüphe yok. Öyküyü basına ya da Senatoya açıklamana fırsat vermezler. Her olasılığa karşı planları var. Denise ile birlikte yaşam kurmak veya acımasız ani bir ölüm arasındaki seçeneğini yap. Böyle açık konuştuğum için kendimden iğreniyorum. Eğer benim umut ettiğim yolu seçecek olursan, Denise'e Savunma Bakanlığının isteği üzerine araştırmalar yaptığımızı ve senin güvenliği tehlikeye soktuğunu sanarak yanıldıklarını söyleriz. Olaydan kimseye söz etmeyeceği üstüne yemin ettirir, konuyu kapatırız. Biyolojik bulguları, Denise'den gizleme sorumluğunu sen taşıyacaksın.»

Philips derin bir soluk alıp önündeki cam silindirlere arkasını döndü. «Denise nerede?»

Michaels güldü. «Beni izle!»

Kasa gibi çift kapılı odadan çıkıp anfilere geçtiler, iki erkek loş koridorda ilerleyip eski tıp okulunun yönetmenlik ofisine girdiler.

«Martin!» diye Denise bağırdı. İki ajanın arasında oturduğu katlanır koltuktan ayağa fırladı. Kollarını Philips'in boynuna dolayıp ağlamaya başladı. «Neler oluyor?» diye hıçkırdı.

Martin konuşamıyordu. İçinde biriken duygular Denise'i görünce sevince dönüşmüştü. Denise güvencede ve yaşıyordu. Onu öldürtmek sorumluluğunu nasıl yüklenebilirdi?

Denise, «FBI senin tehlikeli bir vatan haini olduğuna beni inandırmaya çalıştı,» dedi. «Söylediklerinin tek kelimesine inanmadım. Onların bana yalan söylediklerini açıkla. Her şeyin korkunç bir düş olduğunu anlat.»

Philips gözlerini kapadı. Tekrar gözlerini açtığı zaman, kendisinde konuşacak gücü bulmuştu. Denise'in yaşamını kendi ellerinde tuttuğunu biliyordu. Kelimeleri özenle seçip ağır ağır konuşmaya başladı. Şimdilik örülen tuzağa düşmüştü. Ama günün birinde, belki yıllar sonra bile olsa, ellerinden kurtulacaktı. Philips, «Evet,» dedi. «Hepsi kötü bir düştü. Korkunç bir yanılgı. Fakat hepsi artık sona erdi.»

Martin, Denise'in çenesinden tutup yüzünü kaldırdı ve dudaklarından öptü. Kadın erkeğine karşı duyduğu hislerde yanılmadığı güvencesiyle, onun öpücüğüne karşılık verdi. Philips'e güvendiği sürece emniyette olacağını biliyordu. Philips bir an yüzünü kadının saçlarının arasına gömdü. Eğer bireysel yaşamın önemi varsa, Denise'in yaşamı herkesinden çok değerliydi.

Denise, «Artık sona erdi,» diye yineledi.

Philips kadının omzunun üstünden Michaels'a baktı. Bilgisayar uzmanı beğeniyle başını salladı. «Fakat Martin olayların asla sona ermediğini biliyordu...

ON İKİNCİ BÖLÜM

NEW YORK TIMES
(A.P. STOCKHOLM)
BIR BILIMADAMININ ISVEÇ HÜKÜMETINDEN SIYASI SIGINMA HAKKI ISTEMESI, BILİM DÜNYASINDA ŞOK YARATTI.

Son zamanlarda yaptığı bilimsel araştırmalarla uluslararası büyük ün kazanan Dr. Martin Philips, dün öğleden sonra Isveç'te esrarengiz şekilde ortadan kaybolmuştur. Unlü Carolinsha Enstitüsünde öğle saatiyle birde konferans verecek olan nöroradyolojist, salonu tıklım tıklım dolduran dinleyicilerini düş kırıklığına uğratmıştır. Ünlü bilimadamının dört ay önce evlendiği karısı Denise Sanger de kendisiyle birlikte kaybolmuştur.

Altı ay önce Dr. Philips'in akıllara durgunluk veren tıbbi buluş ve yenilikleri açıklamaya başlamasından beri, kendilerine gösterilen yakın ilgiden çiftin sıkılıp inzivaya çekildikleri ilk akla gelen düşüncedir. Fakat kısa süre sonra çiftin güvenlik kuvvetlerince büyük bir ilgiyle korunduğu anlaşılınca, bu düşünce değerini yitirmiştir. Bilimadamı ve karısının Isveç polisinin işbirliğiyle ortadan kaybolduklarına inanılmaktadır.

Dışişlerinde yaptığımız araştırmalarsa sinir bozucu bir sessizlik içinde sonuçlanmıştır. Amerika Birleşik Devletleri hükümetindeki yüksek düzeyde bazı kişilerin de heyecan verici olaya

doğrudan doğruya isimlerinin karışması, olayın ulaştığı boyutları genişletmiştir.

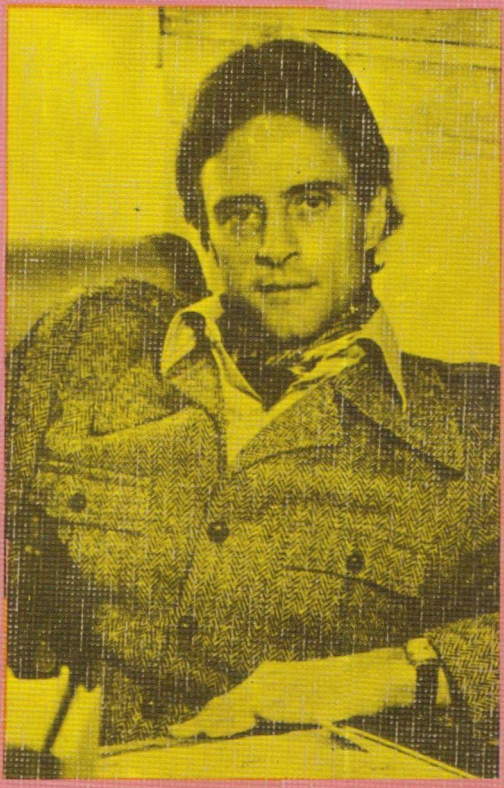
Elle tutulur hale gelen uluslararası heyecan, Isveç yetkililerince hazırlanıp dün gece yarısı yapılan aşağıdaki açıklama sonucu son haddini bulmuştur.

> «Isveç yetkilileri, Dr. Martin Philips'in istediği siyasi sığınma hakkını kendisine tanımışlardır. Doktor ve karısı yetkililerce gözaltında tutulmaktadırlar. Yirmi dört saat içinde Dr. Philips'in kısaca kaleme aldığı bildiride, tıbbi araştırmaların kalkan yapılarak insan haklarının nasıl korkunç şekilde ihlâl edildiği kamuoyuna açıklanacaktır. Bugüne dek Dr. Martin Philips, Amerika Birleşik Devletleri hükümetini de içine alan, saklı hakları koruyan bir konsorsyum tarafından, düşüncelerini ve bildiklerini kamuoyuna açıklamamaya zorlanmıştır.
>
> Bu belge topluma açıklanınca, Dr. Philips Isveç televizyonunda bir basın toplantısı yapacaktır.»

Insan haklarının büyük çapta ihlâlinin ne anlama geldiği kesinlikle bilinmemektedir. Fakat Dr. Philips'in ortadan kaybolmasıyla birbirini izleyen garip olaylar zinciri ciddi düşüncelere yol açmaktadırlar. Dr. Philips'in uzmanlığı olan tıbbi görüntülerin, bilgisayarlarla belirlenmesi, bilim ahlâkına karşı büyük bir saygısızlık olarak nitelendirilmektedir. Bununla birlikte, Dr. Philips'in ulaştığı ün (Bu yıl diğer saygıdeğer araştırmacılar tarafından verilen oylarla Nobel

Tıp Odülünü kazanması kaçınılmazdı) büyük bir kitlenin kendisini izleyip inanacaklarını garanti etmektedir. Olayın Dr. Philips'in ahlâk anlayışını ne denli etkilediği, bilimadamının attığı dramatik adımla meslek hayatını ne denli tehlikeye atmasından açıkça belli olmaktadır. Ayrıca, Tıp Dünyasında kendi alanında, bir Watergate rezaletine karşı bağışıklı kalamayacağını meydana koymaktadır.

SON

Kimsesiz 17 genç kız hastaneye yatmış, bir daha da kendilerini gören olmamıştı. Bu 17 olayın ardına gizli büyük sır neydi?...Bunu bilenler ne olmuştu?...

Genç Amerikan yazarı Robin Cook tıp öğrenimi yaptı. Ama yazarlığa yöneldi. İlk romanı KOMA 10 milyondan fazla sattı. Halen dünya listelerinde 1 numara olan BEYİN (Brain) Robin Cook'un en yeni romanıdır.